472

Mary Adler

CLUBUL FLĂCĂILOR TOMNATICI

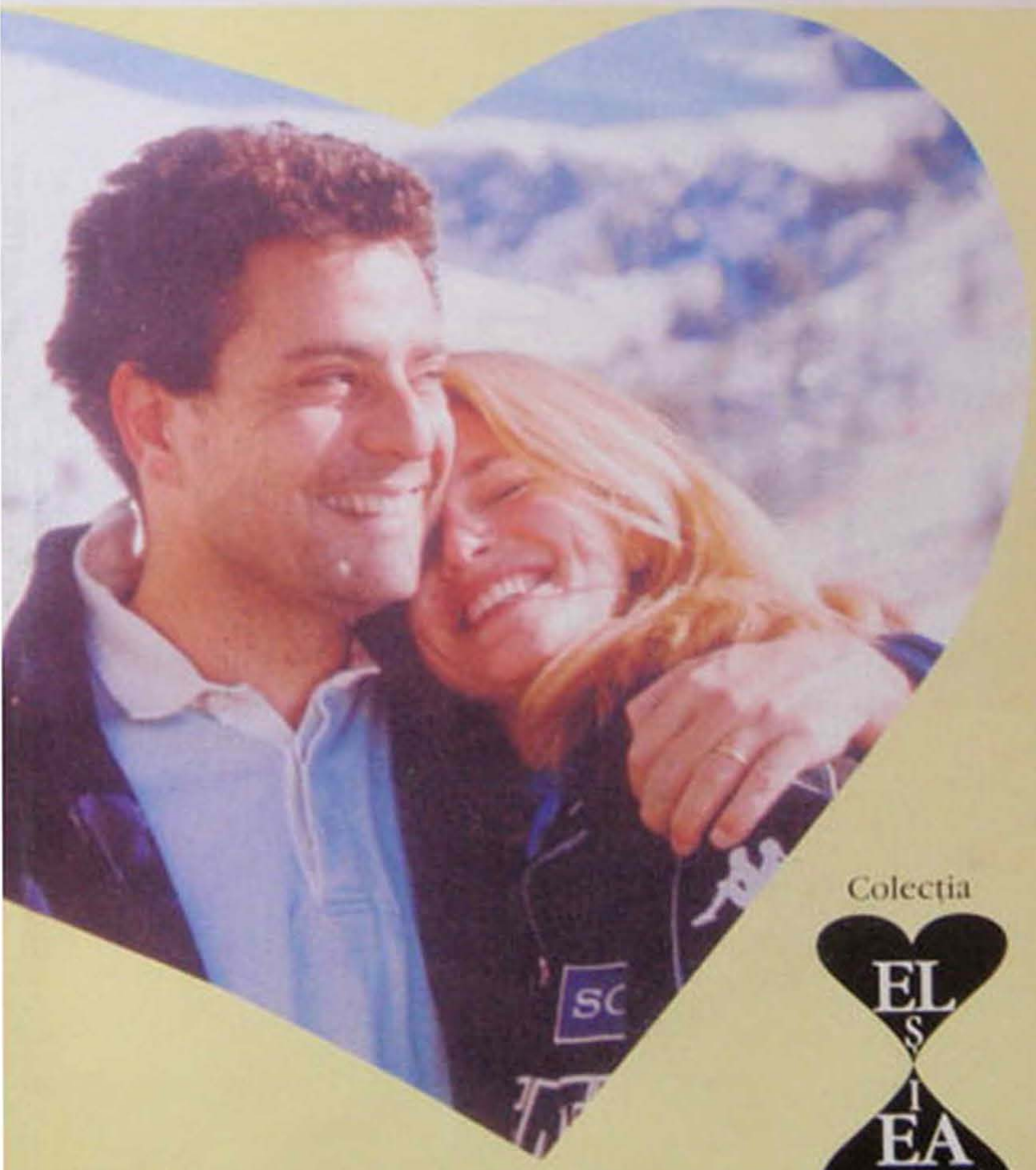

Colecția

EL S I EA

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ADLER, MARY
Clubul flăcăilor tomnatici / Mary Adler
București: Alcris, 2003.
p.; cm. – (El și Ea)
Tit. orig. (fr.): Au club de vieux garçons
ISBN 973-86506-8-X
821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA "

MARY ADLER

Clubul flăcăilor tomnatici

Traducerea și adaptarea în limba română de
ION NICULESCU

ALCRIS
Romance

De aceeași autoare, în colecția „EL și EA" , au mai apărut:

Vacanța de vară **nr. 283**

Paddy este părăsită de iubitul ei și acceptă să-și petreacă vacanța de vară la o fermă izolată din Australia. Stăpânul fermei, Venn Wildash, este un bărbat autoritar și seducător căruia nu-i plac musafirii nepoftiți. Paddy se îndrăgostește de Venn, fără să aibă speranța că o va lua de nevastă, deoarece frumoasa Annette este cea care tânjește să-l cucerească pe acest bărbat fermecător și tăcut. Incertitudinile lui Paddy sporesc în momentul când iubitul ei din Sydney sosește la fermă...

Copacul paradisului **nr. 455**

Donna a venit pe mica insulă Laraye din Marea Caraibilor pentru a vedea la fața locului situația plantației de banane a unchiului ei Wilmot, unde lucrurile nu mergeau atât de bine cât ar fi considerat necesar Compania Proprietară. Unchiul ei da întreaga vină pe vecinul și inamicul său, Elyot Vance. Elyot era, fără îndoială, un caracter puternic, după cum Donna însăși a trebuit să recunoască. Din acest motiv, Donna înclina spre a fi de partea lui: dar, în același timp, știa că trebuie să fie corectă și față de unchiul ei. Așadar, nu vroia să se implice prea mult într-o relație cu Elyot. Pe de altă parte, sofisticata Margaret le Conte, avea tot interesul să-i despartă.

Prolog

Președintele Cummings se așeză mai bine în fotoliul său tapițat cu piele neagră și o examină cu un aer gânditor pe micuța P.J., simțind deodată greutatea anilor apăsându-i pe umeri. O cunoscuse când era doar o fetiță, acum era o femeie. Dpe vremuri, fusese prieten cu tatăl ei, despre a cărui moarte aflase după ce-l pierduse din vedere ani de zile. Astăzi, fata lui venise să-i ceară un serviciu. Cummings simțea după ezitările ei că nu se hotărâse decât cu greu să vină la el. Fusese surprins de ceea ce îi cere, dar oricum răul fusese făcut. Și îl privea acum cu atât de multă speranță și seriozitate...

Își încrucișă mâinile pe burta proeminentă.

– Ar fi cineva care să se ocupe de asta.

Ea se aplecă imperceptibil spre el.

– Mă refer la Cliff Holder.

– Un avocat?

Cumming își scutură capul plesuv.

– Nu, răspunse el. Pe cartea de vizită și-a scris „consilier". Și până la urmă, de ce nu? Pentru problema ta, îți trebuie cineva ca el. După mine, e cel mai bun din toată țara. Are, cum se spune... fler. Și o lungă experiență în genul ăsta de escrocherii. El și ai lui, sunt bine cunoscuți în lumea interlopă. Se poate spune că au dat destul de mult de lucru poliției.

– Omulacesta, încercă ea prudentă, este așadar și el un delincvent?

– Odinioară, da. A făcut chiar și puțină pușcărie, la Leavenworth. Asta nu l-a schimbat prea mult, dar l-a cam pus pe gânduri. Să se fi căit cu adevărat? Cine știe? Mulți spun că da... Alții îl consideră drept „cal troian" și „agent dublu" Orice ar fi acum, își valorifică experiența pe care a avut-o în contact cu polițiștii, îi ajută contra vechilor lui ciraci. Dar bănuiesc că trage profituri și din partea cealaltă...

– Un turnător? întrebă ea, cu dezaprobare.

„Leit taică-su, puritană și bănuitoare", se gândi Cummings. „Cea mai mică abatere de conduită o face să se scandalizeze.

– Nu. Este detectiv particular. A scris o broșură despre escrocheriile financiare care acum figurează în programa cursurilor de perfecționare a polițiștilor. Următoarea lui lucrare va fi despre escrocheriile și fraudele informatice. „Delictele viitorului", cum le spune el.

„Sper că nu are intenția să redeschidă dosarul ăsta... Toată lumea a uitat de mult povestea asta urâtă!"

– În orice caz, reluă el, Holder n-o să accepte să se ocupe de un caz ca ăsta.

– De ce?

– Nu-l interesează cauzele pierdute. Și când se hotărăște să se ocupe de un caz, costă foarte mult. Este un geniu în meseria lui și foarte dur în afaceri. Practic, nu stă la discuție.

Fata își ridică pentru o clipă privirea.

– Înțeleg. Mulțumesc mult, profesore Cummmings. Sper că n-am abuzat de timpul dumneavoastră.

În realitate, era îngrijorat, văzând că pleacă. Schimbă câteva politeturi cu ea, înainte s-o conducă la ascensor.

Cu inima ușoară, ea ieși din clădire și își ridică nasul spre soarele de august care lumina Beacon Hill. Cliff Holder, își repetă ea. Cu siguranță, o să refuze să discute cu ea, dar va trebui să-l convingă. Părinții o învățaseră să fie perseverentă și să se bată. Iar ea își însușise bine lecția.

Capitolul 1

Holder își trosni degetele, agasat. De ce naiba, acceptase în cele din urmă s-o întâlnească pe această domnișoară, Fitzjames? Desigur, fiindcă îl bătea la cap de mai mult de o lună. Uitând că se lăsase de fumat de mai multe luni, trase un sertar și scoase un pachet de țigări fără filtru, rezervat vizitatorilor. În virtutea unui obicei căpătat în pușcărie tăie țigara în două, aranjă prima jumătate înapoi în pachet și pe cealaltă o înfipse între buze.

– Spune-i domnișoarei Fitzjames să intre, mormăi el în interfon.

În general, nu accepta cazurile unor persoane particulare, dar tânăra nu voise nici măcar să audă așa ceva. La telefon, avusese un ton ofensiv cu un clar accent de Harvard, tăios ca un cuțit. Oare cum o arăta o tipă care răspunde la numele de Paddy-Johann Fitzjames Junior? Și cine o fi avut fantezia s-o pricopsească cu un pantronim masculin? Și-o imagina că

poartă pantofi fără toc, o fustă gri, un blazer bleumarin și de ce nu, cravată. Nemachiată, desigur, și cu părul scurt, austeră și intransigentă... Trase cu voluptate un fum din țigară și începu să tușească. Ușa biroului se deschise și P.J. intră, cu spatele țeapăn ca un spătar de scaun. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și șase de ani. O puștoaică...

Purta pantofi fără toc, fustă gri, blazer și o cravată de mătase. Părul scurt îi încadra fața. Sub veșmintele informe, ochiul de cunoscător al luiCliff putea ghici contururile unui corp bine format. Și chiar și fără machiaj mutrița ei foarte drăguță, cu ochi albaștri, migdalați, pometii înalți, ten de piersică, nas mic și drept și mai ales o gură pentru care ar fi invidiat-o și Sophia Loren.

„Necazuri în perspectivă", se gândi el. Din spatele de fumului albastru, îi aruncă cea mai ostilă privire care se poate închipui. Iar Cliff știa cu siguranță să fie dezagreabil.

Abordă tactica asta pentru a o descuraja. O făcuse să aștepte exact treizeci și trei de ore pentru a-i acorda această întrevedere.

– Pot să mă așez?

– Cum dorești. Spune-mi care-i problema și dispari. Ți-am spus că nu mă ocup de cazurile persoanelor particulare.

P.J. se așeză fără grabă. Cu mâinile încrucișate pe genunchi, aștepta răbdătoare ca el să-și stingă țigara înainte să deschidă gura. În ciuda costumului scump și a tunsorii la modă, el avea un aer fioros. Dar era ultima ei șansă...

– Nu-i vorba de o chestiune particulară, în sensul strict al termenului. Reprezint Fundația SOS Marea, o asociație de apărare a naturii.

– Nu-mi place marea. Este prea mare, prea umedă și miroase a pește. Așa că spune-mi de ce te-au botezat ai tăi P.J. Junior? Voiau un băiat? Ai ceva băiețesc în coafură și porți cravată. Nu e rea. Am și eu una aproape la fel.

PJ strânse din pumni.

– Părinții mei n-au nici o prejudecată. Au vrut să port numele tatălui meu. Și imaginează-ți, le plăceau și bunele maniere așa că m-au învățat să recunosc un bădăran, atunci când dau peste el.

„Bravo", își spuse Cliff. „Îi este frică, dar nu-și pierde sângele rece". P.J. îl observa cu atenție. Tipul avea probabil vreo patruzeci de ani. Să fi fost oare cu adevărat atât de solid pe cât părea, ori haina avea umeri falși? Nu era o frumusețe, în sens clasic, cu trăsăturile feței neregulate, cu sprâncene larg arcuite și ochi de un maro banal, cu nas drept și o gură poate prea mare. Avea o cicatrice la colțul buzelor ceea ce te făcea să crezi că și atunci când e serios își bate joc de tine.

– Bine. Spune-mi ceva despre SOS Marea. Și despre tine...

P.J. îl văzu că o privește drept în față, așteptând să facă o greșeală.

– Mama era biolog. Avea legături cu cei mai reputați specialiști în domeniu – Rachel Carson, Jacques Costeau. Este fondatoarea Fundației SOS Marea. Și i s-a consacrat până la sfârșitul vieții.

– Foarte impresionant.

– Tatăl meu era avocat, continuă P.J. S-a alăturat cauzei apărate de mama și a devenit avocatul oficial al fundației.

– Probabil că, din punct de vedere financiar, a cam zbârcit-o.

P.J. își reprimă o urmă de nerăbdare.

– Banii erau ultima lor grijă.

– Atunci dă-mi voie să-ți spun că ceva nu era în regulă în mintea lor. Nu-mi plac nici Sfântul Francise, nici Abraham Lincoln. Dar continuă, timpul meu este prețios. Și deocamdată mă faci să-l pierd degeaba.

– Am început să lucrez pentru SOS anul trecut. Sunt asistentul directorului financiar și am colaborat la crearea unei filiale a SOS, asociația VIITORUL.

– Nemaipomenit, observă Cliff ridicând ochii spre cer. E grozav să trăiești pe spinarea altora. Păcat că familia n-a fost mai mare, ca să ocupați toate posturile asociațiilor astea caritabile...

– Am obținut o diplomă de masterat în dreptul comercial la Harvard. Dar nu m-a interesat. Voiam să lucrez pentru SOS. Am obținut slujba datorită diplomelor mele, nu datorită poziției mamei mele.

Cliff scutură din cap surâzând malițios. Harvard? Nu era rău... Ar fi trebuit să bănuiască. Nel nu reușise să treacă de clasa atreia de liceu. Dar avusese ca magistru un tată al dracului de înzestrat pentru subtilizarea celor mai bine păzite portofele și niște unchi excepționali care-l învățaseră o mie și

unu de trucuri pentru a goli contul altora. Diploma de studii superioare și-o dobândise în închisoarea Leavenworth, unde o academie de experți îl învățaseră să sucească legile în folosul său propriu. Și totodată îl înarmaseră cu o sumă de precepte morale infailibile, după care lumea era împărțită în două părți distincte: profitori și fraieri. Dar pe tipa asta unde s-o plaseze? Pe de o parte ar fi putut să profite de poziția ei și s-o fraierească, iar pe de altă parte, nu-i făcea deloc impresia că are vocația de victimă, în ciuda convingerilor ei umanitare. Domnișoara nu era proastă, nici pe departe. Mai degrabă naivă. Dar combativă.

– Până la urmă, domnișoară Harvard, o întrebă el, care-i problema?

– Patru milioane de dolari.

Ea îi pândi reacția. Cliff ridică din sprâncene; scoase un șuierat ușor de admirație și pentru prima oară, de la începutul întrevederii, păru interesat. P.J. își recăpătă speranțele.

– Nu-i rău, spune mai departe.

– Anul trecut a murit un tip numit Delmer Fordyce, reluă ea imediat. Era bogat, puțin excentric, pasionat de ecologie. Îi spusese tatei de mai multe ori că avea intenția de a-și lăsa banii fundației. SOS are nevoie de banii ăștia, domnule Holder. Casele noastre de bani sunt practic goale.

Cu mâinile la ceafă, Cliff își înăbuși un căscat.

– Lasă-mă să ghicesc ce urmează. Idealistul de taică-tu a obținut un exemplar din testamentul lui, dar din întâmplare a

mai apărut un testament, după moartea lui Fordyce, care l-a anulat pe primul. Și altcineva a băgat în buzunar cele patru milioane de dolari. Adevărat sau nu?

Surâsul satisfăcut de pe buzele lui începu s-o agaseze de-a dreptul pe P.J.

– Și cine este fericitul beneficiar al noului testament?

– Patru tipi din Vermont. Își spun Clubul Flăcăilor Tomnatici. Fordyce și-a petrecut ultima vară acolo la Leaftree. Îi erau simpatici. În momentul când a murit, un notar din Leaftree a scos din seif un testament mai recent decât cel deținut de SOS și aparent legal.

– Dacă e legal, atunci n-ai nici cea mai mică șansă, Junior. Sincere condoleanțe.

– Am spus „aparent legal" insistă P.J. aplecându-se înainte. Ascultă, domnule Holder, Fordyce era mai mult decât generos. Era și un prieten de familie. A petrecut vara în Vermont, apoi s-a întors la Boston. Cu două săptămâni înainte să moară, a venit la noi la masă și a discutat cu tatăl meu despre testament, în fața mea și a altor șase persoane. Testamentul din Vermont era datat în iulie. De ce Fordyce să-i fi dat tatălui meu toate asigurările necesare în septembrie dacă se decisese să lase banii Clubului Flăcăilor Tomnatici? N-are nici un sens.

– Dar spuneai că era și un excentric.

– Excentric, nu nebun.

– Atunci poate că era mincinos. Și poate că n-a avut curajul să spună adevărul?

– Tata nu avea de-a face cu mincinoși.

– Poate că ai o idee prea bună despre tatăl tău...

– Îl știam pe Fordyce de când eram mică de tot. Sunt gata să jur că intenția lui de a-și lăsa averea SOS-ului era sinceră.

Holder ridică privirea spre ea.

– De ce a murit bătrânul?

– Stop cardiac. Nu știa nimeni să fi avut inima bolnavă.

– Iar tatăl tău a decis să sesizeze justiția pentru a constata valabilitatea celui de-al doilea testament. Dar pentru asta ai nevoie mai întâi de probe, greu de găsit. Așa că mi-a trimis-o pe frumușica de P.J. să-mi ceară să fac pe detectivul. Îmi pare rău, nu e treaba mea. Sunt consilier și conferențiar. Așa că întinde-o!

– Nu, protestă ea cu vehemență, nu m-a trimis tata. E mort!

„Hai că-i bine – gemu el– acum o să se apuce să plângă". Dar P.J. își îndreptă umerii și nici o lacrimă nu i se ivi în ochii ei albaștri.

– Și n-am făcut nici un demers în justiție. Fundația a intentat un proces pe care l-a pierdut. Clubul Flăcăilor Tomnatici a înhățat totul.

– Pardon?!

– Ați auzit bine. Tata a murit acum trei săptămâni. Și-a irosit ultimele puteri pentru a încerca să recupereze banii. Am decis să continui ce a început. Iată pentru ce am venit aici.

El o privi îndelung și apoi surâse.

– Îmi vine greu să cred că ai fost la Harvard, micuțo. E totuși atât de simplu de înțeles: bătălia s-a sfârșit. Ai pierdut! Păcat.

– Nu tocmai. Voi continua să lupt și s-o fac pentru a respecta un principiu.

Cliff își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Principii?

– Exact. Și dacă nu reușești să înțelegeți asta, am să mă exprim altfel: Clubul Flăcăilor Tomnatici mi-a sfeterisit patru milioane de dolari și vreau să-i recuperez. E clar?

„Sfeterisit" pe buzele ei nevinovate suna într-un fel care-i plăcea mult lui Cliff.

– Vă angajez pentru a demonstra că testamentul este fals.

„Câtă naivitate" – se gândi el – „Ciudată, micuța asta..."

– Nu fac anchete, îi repetă el. Scriu. Consiliez. Țin conferințe. Prin urmare nu pot face nimic pentru tine.

– Domnul profesor Cummings de la Harvard mi-a vorbit despre dumneavoastră! După părerea lui, numai dumneavoastră puteți demononstra că e o escrocherie.

– Decât să-ți fi spus asemenea tâmpenii, banditul ăla bătrân, mai bine ar fi ieșit la pensie.

– Vă voi plăti. N-am să discut prețul.

În sfârșit, se gândi el, a spus ceva interesant, care făcea lucrurile mult mai atrăgătoare. Ca și ochii aceștia albaștri și nevinovați care începeau să-l preocupe. Dar P.J. nu părea să fie dispusă spre frivolități.

– N-aveți mijloace să mă plătiți, domnișoară Fitzjames. Sunt scump. Foarte scump.

După impresia lui, ea se hotărâse să-și joace ultima carte.

– Vă propun... două sute cincizeci de dolari pe zi.

Puțin lipsi să nu pufnească în râs. Iar ea sărăcuța, credea probabil că-i făcuse oferta vieții lui! Ăsta era prețul lui pentru o oră de muncă! Pe puțin! Speranța făcea ca ochii interlocutoarei sale să fie strălucitori. Micuța asta fermecătoare își dădea oare seama cât de adorabilă este atunci când pasiunea o punea în mișcare?

– Ascultă, uită toată povestea. Du-te înapoi la Boston și salută balenele din partea mea.

Ea îl privi insistent un timp. Răsturnase cerul și pământul ca să-l întâlnească, îi suportase preț de aproape o oră sarcasmul și glumele proaste... Simțea că-și pierde cumpătul.

– Laș, spuse ea din toată inima.

– Pardon?

– Laș, cârpă de șters pe jos, adăugă ea cu parapon.

Cliff nu-și credea urechilor.

– Ai noroc că ești femeie, pentru că ultimul care mi-a vorbit pe tonul ăsta...

P.J. îl privea ca și cum ar fi descoperit un cuib de gândaci în sala de baie.

– Lăudăros. Răcnești, dar când ți se propune o adevărată sfidare, dai înapoi.

Cliff se ridică, înconjură biroul și se proțăpi în fața ei. Ea nici nu clipi, chiar și atunci când o prinse de cravată.

– Junior ai apucat-o greișt. Încerci să-l revanșezi pe tatăl tău, să fii băiatul pe care nu l-ar fi avut niciodată. Te îmbraci ca un bărbat. Cască mai bine ochii. Și nu te mai juca de-a Robin Hood.

Îi dădu drumul la cravată și elasticul acesteia o pocni sub bărbie.

Acum o să înceapă să bată din picioare, o să se pună pe plâns și o să iasă valvârtej din birou. Dar surprizele nu se sfârșiseră aici pentru Cliff. Ea se ridică, îl prinse de reverele hainei și-l privi drept în ochi, cu aceeași furie ca și a lui.

– Îți interzic să mă atingi, murmură ea. Și scutește-mă de psihologia ta de bazar. Până la urmă, povestea asta nu-i de nasul tău. Ți-e teamă că n-ai să faci nimic și ai să-ți strici firma.

Cliff se dădu un pas înapoi, ezitând asupra căii pe care o avea de urmat. Să-i tragă o palmă și s-o strângă de gât? Trecu o perioadă bună de timp. Crezu că-i zărește lacrimi în ochi.

– În sfârșit, de ce nu... spuse el în cele din urmă. OK Junior, mă ocup de cazul tău.

Ochii albaștrii ai fetei se măriră cât ceștile de cafea. P.J. se făcuse palidă și umerii i se surpară.

– Adevărat?

– Da.

El îi întoarse spatele și se duse să se așeze. Cu picioarele încrucișate pe birou, începu s-o studieze cu mai multă indiferență decât simțea cu adevărat. Ar fi aprins bucuros o țigară. Una întreagă, de data asta!

– Bine. Trebuie să merg la Leaftree și să arunc o privire prin împrejurimi. Să pun niște întrebări. Dar te previn, nu-i mare speranță. Sunt bani aruncați pe fereastră. Dacă dau peste ceva, te chem să vii și tu.

– Dar... pentru ce?

– Pentru că metodele mele nu sunt chiar ortodoxe. Tatăl tău, idealistul, cu siguranță n-ar fi fost de acord cu ele. Dar am nevoie de ajutor. Și o să te coste mai ieftin dacă mi-l dai tu.

P.J. ridică din umeri.

– Nu văd cum o să-mi fac timp. Sunt pe cale să înființez o nouă filială a SOS și asta îmi ia tot timpul și n-am spus nimănui de demersurile care le fac pentru recuperarea banilor.

– Foarte ușor. Îmi închipui că SOS debordează de suflete sensibile ca al tău. Spune-le că nu te simți bine, că treci printr-o perioadă gravă, criză morală sau mai știu eu ce altceva. Și pun pariu că or să facă pe dracu în patru să te ajute.

Are dreptate, se gândi ea. Își desfăcu geanta cu un aer hotărât și completă un cec cu cheltuielile pe o săptămână de anchetă.

– Ăștia sunt o grămadă de bani! exclamă el.

Ea se întrebă de ce vorbea cu atâta ironie. N-avea de unde să știe că săptămâna trecută primise o sumă de trei ori mai mare pentru trei conferințe de o oră. La universitatea Princeton.

– Și uite și o copie după informațiile adunate de tatăl meu despre Flăcăii Tomnatici.

El nici nu se obosi să desfacă plicul voluminos. P.J. își luă rămas bun în cel mai rece mod cu putință. Cliff privi multă vreme după aceea ușa închisă. De ce atâta simpatie pentru

fetița asta? Fiindcă-l amuza. Dacă o să vină după el în Vermont... O să-l facă să mai schimbe blondele platinate.... Și apoi,s nu se culcase până acum cu o tipă de la Harvard.

***

P.J. se trezi în stradă, cu inima bătându-i repede în piept. Niciodată nu mai vorbise cu atâta îndrăzneală. Totuși, bărbatul ăsta cu un trecut mai mult decât tulbure, o înspăimântase. Educația pe care o avea nu-i permitea asemenea întâlniri. Își bătuse joc de ea și de dorința ei nemărturisită de a fi acel fiu pe care tatăl ei nu-l avusese. Remarca lui o atinsese la fix. Ultimul și singurul ei amant, Clarence, lansase aceeași acuzație la sfârșitul relației lor. Într-un acces de dispoziție neagră, îi acuzase pe Fitzjameși că sunt incapabili să înțeleagă sufletul omenesc, ci numai cauze abstracte. Urmase și o lungă listă de reproșuri legate de răceala ei și ajunsese la concluzia că a trăi singură avea cel puțin avantajul că ești ferit de asemenea complicații...

– Dar... pentru ce?

– Pentru că metodele mele nu sunt chiar ortodoxe. Tatăl tău, idealistul, cu siguranță n-ar fi fost de acord cu ele. Dar am nevoie de ajutor. Și o să te coste mai ieftin dacă mi-l dai tu.

P.J. ridică din umeri.

– Nu văd cum o să-mi fac timp. Sunt pe cale să înființez o nouă filială a SOS și asta îmi ia tot timpul și n-am spus nimănui de demersurile care le fac pentru recuperarea banilor.

– Foarte ușor. Îmi închipui că SOS debordează de suflete sensibile ca al tău. Spune-le că nu te simți bine, că treci printr-o perioadă gravă, criză morală sau mai știu eu ce altceva. Și pun pariu că or să facă pe dracu în patru să te ajute.

Are dreptate, se gândi ea. Își desfăcu geanta cu un aer hotărât și completă un cec cu cheltuielile pe o săptămână de anchetă.

– Ăștia sunt o grămadă de bani! exclamă el.

Ea se întrebă de ce vorbea cu atâta ironie. N-avea de unde să știe că săptămâna trecută primise o sumă de trei ori mai mare pentru trei conferințe de o oră. La universitatea Princeton.

– Și uite și o copie după informațiile adunate de tatăl meu despre Flăcăii Tomnatici.

El nici nu se obosi să desfacă plicul voluminos. P.J. își luă rămas bun în cel mai rece mod cu putință. Cliff privi multă vreme după aceea ușa închisă. De ce atâta simpatie pentru

fetița asta? Fiindcă-l amuza. Dacă o să vină după el în Vermont... O să-l facă să mai schimbe blondele platinate.... Și apoi,s nu se culcase până acum cu o tipă de la Harvard.

***

P.J. se trezi în stradă, cu inima bătându-i repede în piept. Niciodată nu mai vorbise cu atâta îndrăzneală. Totuși, bărbatul ăsta cu un trecut mai mult decât tulbure, o înspăimântase. Educația pe care o avea nu-i permitea asemenea întâlniri. Își bătuse joc de ea și de dorința ei nemărturisită de a fi acel fiu pe care tatăl ei nu-l avusese. Remarca lui o atinsese la fix. Ultimul și singurul ei amant, Clarence, lansase aceeași acuzație la sfârșitul relației lor. Într-un acces de dispoziție neagră, îi acuzase pe Fitzjameși că sunt incapabili să înțeleagă sufletul omenesc, ci numai cauze abstracte. Urmase și o lungă listă de reproșuri legate de răceala ei și ajunsese la concluzia că a trăi singură avea cel puțin avantajul că ești ferit de asemenea complicații...

Capitolul 2

A doua zi, P.J. se duse la SOS Marea, strecurându-se pe lângă ziduri. Dacă superiorii ei ar fi aflat de demersul ei, ar fi avut parte de reproșuri dintre cele mai amare. Aici nu prea se credea în justiția oamenilor... iar rochia nouă din material albastru, cu pantofi asortați nu făcea decât să-i adâncească sentimentele de jenă și vinovăție. Dintr-un motiv nedeslușit, colindase toate marile magazine. Dar nu aceste cumpărături o agasaseră cel mai mult. Ce avusese oare în minte când se dusese să-și găurească urechile la raionul de bijuterii? Poate așa o să semene mai puțin cu un băiețoi, cu cerceii care i se balansau la fiecare pas...

Pe culoar, se întâlni cu Henry, directorul Fundației. Acesta îi adresă veșnicul lui surâs radios, de care nu se despărțea niciodată și care o agasa din cale afară pe P.J.

– E chiar o surpriză! Ești de-a dreptul răpitoare. Ce ți s-a întâmplat?

– Nimic, îi răspunse surâzând palid. Numai dorința de a schimba puțin...

Se fofilă în biroul său minuscul, vecin cu al lui Gary, avocatul sinistru care-i succedase tatălui ei la Fundație. Gary nu era nici talentat, nici agreabil. Dar fusese singurul care acceptase salariul de mizerie oferit de SOS. Suspină adânc. De ce se simțea oare atât de vulnerabilă în dimineața asta? Hainele noi nu erau de vină. Nu, de vină era blestematul de Cliff Holder. În mai puțin de o jumătate de oră, reușise să-i deschidă toate rănile căpătate de la Clerence, în doi ani de zile.

Începu să trieze hârtiile care-i acopereau biroul întrerupându-se pentru a arunca o privire afectuoasă și tristă spre portretul tatălui său. Acesta îmbătrânise teribil după moartea mamei sale și își irosise ultimele forțe pentru a rezolva enigma Fordyce. Holder o va ajuta să iasă din încurcătură.

Începu să redacteze o scrisoare destinată tuturor artiștilor din Noua Anglie. În această misivă, li se solicita acceptul pentru a le reproduce operele pe tricouri și cărți poștale din vânzarea cărora Fundația să poată să-și mai poată crește încasările. Dacă Holder nu recupera cele patru milioane, personalul de la SOS va ajunge în curând să cerșească pe străzile din Cambridge...

În camera sa de la Ivory Castle, cartierul general al Clubului Flăcăilor Tomnatici, Cliff stătea lungit pe patul uriaș

și parcurgea filele dosarului pe care I-l dăduse P.J. Printre membrii clubului se găsea și un anume Dirkson, un play-boy bătrân care se dădea poet. Apoi un altul, Clive, dentist în retragere, căruia îi plăcea nițel cam mult să tragă la măsea... Urma apoi Bengor, care moștenise o importantă fabrică de suc de arțar în Canada și care pierduse aproape totul la mesele de blackjack. Ca să sfârșească cu Parmenter, medic pensionar a cărui reputație îi fusese încercată de mai multe procese cu cântec. Cliff ciocăni cu vârful stiloului în acest din urmă nume. Istoria asta poate că era mai interesantă decât s-ar fi gândit...

***

P.J. își petrecu dimineața pigulind la scrisoare și trăgând-o în mai multe exemplare. După amiaza trebui să se ducă de patru ori în biroul lui Gary pentru ai cere lămuriri asupra greutăților juridice care apăreau o dată cu înființarea unei filiale. Seara luă masa târziu, într-un restaurant italienesc, cu prietenul ei, Barlowe. Colegi de promoție, se plăceau reciproc, fiindcă raporturile dintre ei erau complet dezinteresate. Legătura dezastruoasă cu Clarence îi servise drept lecție lui P.J., iar Barlowe recunoștea că cea mai mare parte a femeilor moderne îl înspăimântau pur și simplu.

– Adevărate pirhana, spunea el cu un frison. Îți cer să fii un amestec de Cassanova și acrobat. Ce să aștepți de la ele? Mă gândesc serios să devin călugăr.

Barlowe era nevrozat, timid, gentil, inteligent și nostim, iar P.J. îl adora. În seara asta se uita la el observându-l atent, pe când el se uita la altceva. Avea ochii de aceeași culoare ca ai lui Holder. Dar nu avea și aceeași privire de lup, mai degrabă a unui șoricel îmblânzit... El o conduse până la ea acasă în Cambridge și plecă imediat, siluetă firavă în seara de toamnă. Bietul Barlowe, se gândi P.J. cu compasiune. Aruncând o privire prin apartamentul său micuț, își spuse că el n-avea nici un fel de dispoziție nici pentru menaj și nici pentru decorare. Locuința lui arăta mai degrabă ca vizuina unui artist care nu mănâncă niciodată pe săturate decât cu cea a unui contabil bine stabilit în meseria lui. În schimb, al lui P.J. era mobilat cu ceea ce ea numea bunul gust Cambridge: un amestec de antichități de tot felul, o revărsare de plante verzi, cărți multe și discuri la fel de multe, multe postere și o litografie originală de Picasso, care o costase salariul pe o lună. Eustache, un cotoi roșu tigrat, de o talie considerabilă, veni să i e frece de picior, torcând. P.J. îi pregăti o farfurie cu pateu și carne tocată. După ce-și trase o pereche de blugi și un tricou vechi, cam prea larg, se instală pe o canapea cu arcuri capricioase pentru a citi o publicație juridică despre filiale. Mâine, poate că Gary Willson o să ridice de mai puține ori ochii spre cer...

Vocea catifelată a Ellei Fitzgerald plutea prin cameră și Eustache încerca să se facă util încălzindu-i picioarele. Dar P.J. avea dificultăți în a se concentra. Oare ce făcea Holder la ora asta? Poate că-i cheltuise inutil banii admirând peisajul și sorbind dintr-un scotch pe socoteala ei...

A doua zi se trezi devreme, odihnită, după o noapte de somn liniștit. Frecându-se la ochi, se duse în bucătărioară. În treacăt, dădu cu capul într-un ghiveci cu ferigi și abia îl feri pe Eustache care părea dispus la toate tertipurile pentru a-și primi micul dejun mai devreme. Primul gând limpede, după ce bău o ceașcă de cafea, i se îndreptă spre Holder. Încă n-o sunase. O cuprinse dezamăgirea, de cât sperase să aibă vești de la el. O fi ajuns acolo? Îi va telefona atunci când va găsi ceea ce căuta. Era antipatic și nu-i prea inspira mare încredere. Pe de altă parte, conta orbește pe abilitățile lui. O trecu un frison de spaimă, gândindu-se că o să-l reîntâlnească în Vermont. Pentru prima oară, simți că recuperarea banilor lui Fordyce n-o să fie chiar floare la ureche. Holder o să aibă nevoie de ajutor, așa cum spusese. Dar în ce fel? N-avea nici cea mai mică idee. Și așteptând clipa plecării, trebuia să-l obișnuiască pe Henry cu o astfel de situație; în scopul ăsta, în ciuda lipsei sale de practică, trebuia să învețe să mintă...

***

Cliff își petrecu prima seară la Leaftree bând gin de calitate la barul hotelului și descosând-o pe barmaniță, o oarecare Velma, o blondă trupeșă, părăsită de soțul marinar. Intrând în flecăreala obișnuită, care părea că ei îi place la nebunie, îi punea tot felul de întrebări despre Flăcăii Tomnatici. Velma nu știa prea multe. În schimb, știa o mulțime de lucruri

despre hotel. Toată familia ei lucra aici de trei generații. Când deveni prea întreprinzătoare, îi spuse o poveste cețoasă despre o depresie nervoasă și, profitând de zăpăceala ei, o anunță de venirea lui P.J.

– Dacă va afla că n-am fost cuminte în lipsa ei, nu m-ar ierta niciodată. Să rămânem prieteni.

Velma se arătă cam decepționată, dar și plină de admirație.

– Ești un tip corect.

– Încerc, în orice caz.

– Un adevărat gentleman. Sunt mândră să fiu prietena ta.

O doua zi dimineață, Cliff îi făcu o vizită lui Harfinger, directorul lui Ivory Castle.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? îl întrebă acesta din spatele biroului.

– Am venit să mă odihnesc, îi explică Holder. Prin urmare, nu vreau să primesc nici un telefon. Oricine are dreptul de a-și acorda puțină liniște, măcar din când în când.

Harfinger scutură din cap cu energie.

– Desigur, domnule, desigur.

– Crede-mă, trebuie să suport presiuni incredibile, atunci când te ocupi de banii altora, urmă Cliff aranjându-și cravata de mătase. Puțini înțeleg cât de grea este această responsabilitate. Apropo, sper că primiți Wall Street Journal?

Surâsul prostănac a lui Harfinger îi îngheță pe buze.

– Desigur, dar...

– Dar?

– Am impresia că deja aveți un exemplar sub braț.

Cliff simulă cea mai mare derută și se lovi peste frunte.

– Vedeți, este mare lucru să mă odihnesc. Într-o zi, Wall Street o să-mi mănânce viața...

– Așa e, îl compătimi Harfinger.

– Ah! Încă ceva. Dacă hotelul organizează activități de divertisment pentru clienți ca: meciuri de volei, baluri mascate, chestii de felul ăsta, vă rog să nu mă amestecați.

– Fiți sigur, domnule. Direcțiunea de la Ivory Castle a considerat aceste activități întotdeauna ca fiind... vă rog să-mi iertați expresia... vulgare. Clienții noștri nu doresc decât un singur lucru, liniște.

– Bine că există încă oameni ca dumneavoastră în industria hotelieră, îl complimentă Cliff cu o recunoștință mimată perfect. Sper că nu primiți grupuri pentru convenții ori alte prostii de felul ăsta?

Horflinger râse cu complezență.

– Nu. Doar pe cei de la Clubul Flăcăilor Tomnatici. Dar sunt numai patru, domnule. Se întâlnesc în bibliotecă, de două ori pe săptămână. Și sunt foarte discreți, vă pot garanta. N-o să fiți deranjat.

– Deranjat sau nu, vreau să fiu sigur că n-o să-i întâlnesc. În ce zile se întâlnesc?

– Lunea și vinerea. De la ora nouă la unsprezece.

– Perfect, am să evit să merg la bibliotecă în zilele astea.

Vorbind în continuare, scoase o bancnotă de o sută de dolari din portofel.

– Țineți, ca să vă mulțumesc pentru considerația pe care mi-o acordați.

– Vai, domnule, nu pot accepta!

Dar ochii îi scânteiau.

– Insist, spuse Cliff și puse autoritar bancnota pe birou.

Și fără să mai aștepte, se îndepărtă cu aerul distrat al unui geniu în afaceri pentru care sarcinile importante erau legate de punerea în mișcare a banului. Se înscrisese la recepție sub numele de Elwyn Brooks Holderman. La profesie scrisese: „capitalist". Un al șaselea simț îi spusese că șmecheria asta o să-i folosească. Și domnișoara Goodbody, secretara lui, primi ordinul să-l sune sub numele ăsta la orice oră.

Harfinger îi confirmase spusele Velmei: Flăcăii Tomnatici se întâlneau de două ori pe săptămână, în bibliotecă. Perfect, se gândi el întorcându-se în cameră. Bibliotecile nu sunt întotdeauna locurile liniștite și retrase, așa cum se crede...

Își puse costumul de baie și coborî la piscina cu apă încălzită. Velma îi spusese că Dirkson, play-boy-ul, venea la Ivory Castle mai des decât ceilalți. Așa că-l găsi luându-și micul dejun în curtea interioară și sorbind din priviri o tânără în bikini. Avea cam șaizeci și cinci de ani. Ușor obez, purta o perucă blondă dar favoriții argintii care o depășeau cu câțiva centimetri îi anulau eforturile de întinerire. Se făcea că citește

o culegere de poeme, dar privirea îi fugea fără încetare spre adolescentă, lăsând deoparte femeile mai în vârstă. Când se sătură să-l mai privească, Cliff se ridică, își dădu jos halatul plușat, se urcă pe trambulină și execută o săritură perfectă, sub privirile admirative ale femeilor prezente. În timp ce înota liniștit, Cliff se gândi că P.J. va trebui să găsească repede o scuză și să vină. Căci un plan începea să i se contureze în minte.

***

„De ce nu sună?" se întreba P.J. iritată. Și nu ca să-i spună doar dacă este sau nu în Vermont! Ridicând ochii spre cer încercă să se concentreze asupra studiului de piață privind vânzările de portchei și gadgeturi realizate de SOS, în intenția de a ridica nivelul alarmant de scăzut al încasărilor. Proiectul era o mizerie, dar SOS avea nevoie de el.

Dimineața, biroul i se păru mai strâmt ca de obicei. Dar cel mai greu îndura remarcile acerbe ale lui Gary Wilson. Sub pretextul că-i explică detaliile juridice legate de înființarea filialelor, folosea un ton doct și nu ezita s-o umilească de câte ori avea ocazia. Și cum ea nu reușea să înțeleagă sensul articolului 1556-C, despre neimpozitarea beneficiilor, el hohotea zgomotos.

– Fii indulgent Gary, îi spuse ea cât se poate de blând. Sunt specialistă în dreptul comercial, nu în cel fiscal.

– N-are importanță pentru a înțelege formularul ăsta! M-ai enervat atât de tare că-mi vine să recit o rugăciune brahmaneză.

Gary se convertise la religia unei obscure secte asiatice și asta, pretindea el, îi adusese pace și seninătate. Fără nici o ceremonie, se așeză pe linoleumul de lângă dulapul metalic al lui P.J. și, cu picioarele încrucișate, începu să psalmodieze într-o limbă necunoscută. P.J. suspină și se cufundă în statisticile legate de vânzarea autocolantelor. Acum îi mai rămânea și să scrie cele douăzeci de scrisori de solicitare pe care și le propusese zilnic.

Henry își strecură mutra vigilentă prin deschizătura ușii.

– Ei, cum merge?

Zâmbetul lui perpetuu îi dispăru când îl zări pe Gary, care cânta cu ochii închiși.

– Încă una din crize? întrebă el neliniștit.

– Se pare că l-am enervat, răspunse P.J. ridicând ochii spre cer. Hai să discutăm pe culoar, e mai bine.

Acolo, trase aer adânc în piept. Trebuia neapărat să scape, dacă Holder avea nevoie de ea. Pentru asta, trebuia să mintă. Datorită lui Gary, slăbiciunea ei putea fi plauzibilă.

– Henry, începu ea... Nu mă... Nu mă simt bine. Greutățile prin care trece fundația știu că sunt asupritoare pentru toată lumea. Dar am puternice dureri de cap în ultima vreme.

– Oh, Doamne!

Uitând iar să surâdă, își încrucișă mâinile butucănoase pe burtă. Văzând că a mușcat momeala, P.J. continuă.

– Sunt foarte intense și adesea însoțite de grețuri. Aș vrea să lămuresc...

– Ai fost la doctor?

– Da. Și mi-a spus că dacă starea se înrăutățește să-mi iau câteva zile de concediu.

Își ridică neliniștită privirea spre el. La SOS, toată lumea era surmenată! Henry cu greu se putea dispensa de ea.

– Dacă ai nevoie de odihnă, nu ezita.

Atât de înțelegător, așa cum prevăzuse Holder.

– O să vedem, spuse ea, simțindu-se puțin vinovată.

– Oricum, poți să lipsești câteva zile.

– Mulțumesc, spuse ea, plecând capul de rușine.

Când se întoarse în birou, Gary era din nou cu ochii deschiși.

– E mai bine. Hai să reluăm.

„Oh, Cliff – se gândi ea cu disperare – sună o dată, pentru Dumnezeu!"

***

Reîntors în camera sa de la Ivory Castle, Cliff aruncă o privire morocănoasă pe fereastră. Făcuse treabă bună în dimineața asta. Și după-amiaza fusese fructuoasă. O oarecare doamnă Murdock, cu o reputație de țață, locuia cu anul la hotel. Ar fi putut să se folosească de farmecul lui personal și s-o facă să vorbească. Dar erau lucruri pentru care nimic nu

putea înlocui flerul unei femei. Nu se gândise neapărat la Junior. Nu încă. Avu un surâs răutăcios și apoi formă un număr de telefon.

– Alo?

– Cleo, draga mea. Sunt la Leaftree. Ce-ai zice să vii și tu pentru câteva zile.

Cleo era frumoasă, blondă închis și, cum spunea unul din unchii ei, clădită ca Zidul Chinezesc.

– Știi bine că nu te pot refuza.

Imediat după ce închise telefonul, Cliff se îmbrăcă într-o ținută de tenis și coborî în patio. Acolo o s-o găsească cu siguranță pe doamna Murdrock. Cât timp să mai aștepte până s-o cheme pe Junior? Cu siguranță, doar până ce Cleo o să plece. O să-i vină rândul curând.

La Putney, în Vermont, Cleo își făcea valiza. Adăugă la grămada de veșminte mai multe articole de lenjerie, printre care și un neglijeu sugestiv oferit de Cliff anul trecut. „Cliff, se gândi ea cu afecțiune. Oare ce mai pune la cale? " Asta-i plăcea la el, partea lui imprevizibilă, mania de a se afla cu o lungime înaintea tuturor. De fapt, secretul farmecului lui...

Capitolul 3

Cliff n-o sună pe P.J. decât peste două zile. Nu trebuia să-și dea seama de problemele pe care le avea. Nu-și pierdu vremea cu preliminarii.

– Te aștept, mâine. Am un fir. Ai o cameră la hanul Nutmeg Peddler, sub numele de Penny Jameson. Ia avionul până la Putney. Acolo închiriezi o mașină. Spune că vii din Amerherst, nu din Boston și că ești o secretară în vacanță.

– Holder, toate astea sunt în regulă, nu calci legile?

El nici nu se obosi să-i răspundă.

– Și dacă ne întâlnim pe stradă poartă-te ca și cum nu m-ai cunoaște. Ai înțeles? O să te contactez eu. Și încă ceva: înainte să pleci, cumpără-ți ceva de îmbrăcat, ceva mai atrăgător decât costumul ăla scorțos. Dacă tot trebuie să mă ajut cu tine, ar fi de preferat să arăți ca o femeie, nu ca Peter Pan...

– Nu-mi pot permite să-mi irosesc banii pe frivolități. Deja mă coști o avere!

– Ha! Gândește-te la toți acei peștișori din ocean care au mai puțin ca tine.

P.J. abia se abținu să nu-i trântească telefonul. Dar Holder o făcuse deja.

– Porcule...

Își mușcă buzele. Oare ce surpriză de prost gust o mai aștepta? Îl sună pe directorul Fundației acasă, îl anunță că migrenele i se accentuaseră și că-și lua concediu pe o perioadă nelimitată. Apoi îi telefonă lui Barlow. N-ar putea cumva să-i ude plantele și să-i dea de mâncare lui Eustache? Și cum el se arătă surprins de plecarea ei neașteptată, avu și el parte de povestea cu migrenele. De când se asociase cu Holder, ajunsese să-și mintă și cel mai bun prieten. Nu se recunoștea pur și simplu. Ridică deodată din umeri, se gătì cu cele mai frumoase haine pe care le avea și ieși. Și din fericire, vânzările cu discount erau permanente la Filene's, unul dintre cele mai șic magazine din Cambridge.

***

Cliff o regăsi pe doamna Murdock în patio, întinsă la soare. Micuțul cihuahua alb de pe genunchii ei părea la fel de plictisit și îmbătrânit ca stăpâna.

– Ce cățeluș drăguț! exclamă Cliff, ipocrit. Doamna și tovarășul ei îl priviră cu răutate. Ea tocmai termina un cocteil de culoare metalică. Cliff se felicită: dacă-i ametită, o să fie mai vorbăreață.

– Cum îl cheamă? Pot să-l mângâi?

– Nu poate suferi necunoscuții. Îl cheamă Fan-Fan.

– Așadar, Fan-Fan, drăguț băiețaș, tss, tss... și începu să-l scarpine după urechi și fiara cea sângeroasă nu întârzie să se-ntoarcă pe spate, fără cea mai mică rușine. Doamnei Murdock nu-i venea să-și creadă ochilor.

– Ei bine, e pentru prima oară când este infidel față de mămica lui, exclamă ea cu glas ascuțit. Puteți spune liniștit că știți să vă purtați cu câinii.

– Nu-mi rezistă nici unul. Dar ce beți? Arată grozav și sunt tentat să-mi comand același lucru. Nu luați și dumneavoastră încă unul?

– Zemosul Junglei Jamaicane, răspunse doamna Mudrock, cucerită, regretând că nu are patruzeci de ani mai puțin. Cu plăcere.

Discuția se dovedi deosebit de rodnică. La despărțire, Cliff simți parcă nevoia să-i sărute obrajii fleșcăiți și acoperiți cu pudră.

***

În mod evident, lucrurile nu merg prea bine, se gândi P.J., contemplând consternată camera micuță pe care Cliff i-o rezervase la Nutmeg Peddler. Îi lipsea un picior de la comodă și patul scârțâia. Din curte venea un miros leșinător, și era sigură că gaura din podea, aproape de somieră, era una de șoarece și culmea, sala de baie era comună pentru toți locatarii de pe etaj.

Oboseala și nervozitatea îi dădură gata tot optimismul așa că se așeză în pat. Înscrierea sub nume fals în registrul hotelului o storsese de ultimele forțe. N-avea nici un mesaj de la Holder. Ar fi făcut pariu că el nu stătea, nici pe departe, într-o asemenea vechitură. Singurul semn de civilizație în mijlocul mobilelor hodorogite și a tapetului descojit, era telefonul. De când sosise se uita la el ca la un lucru fermecat a cărui sonerie ar fi făcut să dispară ca prin minune decorul acela deprimant.

Examină foaia mototolită pe care erau scrise tarifele. Proprietarul profita fără rușine de afluxul de turiști în acest început de toamnă. Întotdeauna explozia de culori la care puteai asista în Vermont, în ultimele zile din septembrie, strângea mulțimi de îndrăgostiți de natură, fotografi sau artiști în căutare de frumos. În fiecare an, frunzișul arțarilor, mestecenilor și fagilor parcă lua foc! Iar în mijlocul acestui amestec de roșu, oranj și galben aprins se detașa verdele brazilor și al celorlalte conifere. Contemplând pășunile ondulate ușor, drumurile întortocheate și orășelele dominate de clopotnițele bisericilor albe, te duceai cu gândul la Noua Anglie de altădată, smulsă pădurii prin muncă, cumpătare și preocupare atentă.

Dar P.J. era la o mie de kilometri de asemenea gânduri romantice. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât un duș și o siestă, dar sala de baie comună și lenjeria dubioasă ar fi descurajat și pe cineva mai puțin delicat. Cu un suspin, scoase din geantă dosarul VIITORUL. Transformându-și valijoara într-un

fel de masă, încercă să se concentreze asupra cifrelor care în ajun i se păruseră perfect logice și care acum îi jucau în față într-o bramburealâ deplină. Scoase calculatorul de buzunar și încercă să adune o coloană. Stomacul ei își alese tocmai acel moment pentru a striga de foame. Nu mâncase nimic de dimineață, în afară de o pungă de floricele, în avion. În graba de a ajunge la Leaftree nu se oprise nici măcar să mănânce. Dar să se ducă să mănânce în sala sinistră de la Nutmeg Peddler era mai presus de ce ar fi putut să îndure. Și nici n-ar fi ieșit de teamă că Holder ar fi putut să-i telefoneze. O cifră bătută greșit la calculator reuși s-o descurajeze. Numai gândul că ar fi putut să recupereze patru milioane de dolari, pentru SOS, o mai făcea să nu-și piardă cumpătul și speranța. Șterse ecranul și reluă operația pe calculator.

Dacă Holder calculase corect, Junior ar fi trebuit să ajungă la Nutmeg Peddler în urmă cu două ore. Deliberat, întârziase s-o sune. Graba nu ar fi dus la nimic. Își privi ceasul. Era patru și jumătate. Cleo, scumpa de ea, plecase în dimineața aia. Fără grabă, luă receptorul. Sosise clipa potrivită pentru a lua legătura cu Junior.

Când soneria stridentă sfâșie tăcerea camerei, P.J. fu cât pe ce să cadă din pat. Inima îi bătea atât de tare încât pentru o clipă crezu că o să leșine.

– Alo? șopti ea în telefon.

– Salut, cum îți merge?

Holder, în sfârșit.

– Mulțumesc bine, răspunse ea uitându-se la o pată de pe tapetul scorojit. Unde sunteți? Ce ați descoperit? Ce se întâmplă exact, domnule Holder?

– Am venit la Ivory Castle și mi-am făcut niște cunoștințe. Am strâns informații interesante, dar care n-ar avea nici un fel de greutate la tribunal. Pe de altă parte, am dat de urma unui martor dispărut în ziua semnării testamentului. Un oarecare John Williams. N-o să ne fie foarte folositor, a murit acum șase luni...

– Drace! Nu vi se pare ciudat?

– Mi se pare în primul rând că este teribil de suspect în favoare celor din Clubuil Flăcăilor Tomnatici. Lucrurile devin interesante. După părerea mea, am putea începe să acționăm din seara asta.. Vino să ne întâlnim.

Inima lui P.J. începu să bată mai repede.

– Unde și când?

– La șapte și jumătate. Să fii îmbrăcată sobru. Negrul ar fi potrivit. Să ne întâlnim pe malul stâng al eleșteului. Încearcă să ieși neobservată pe ușa din spate a motelului. Cu puțin înainte de ora cinci, o să găsești un pachet la recepție. E un mesaj înăuntru. Citește-l atent și conformează-te exact instrucțiunilor. Ai înțeles?

– Am înțeles.

Holder închise înainte să-i pună întrebarea care-i ardea buzele: ce conținea misteriosul pachet?

Un clar de lună magnific se revărsa peste câmpie. P.J. înainta încet pe poteca acoperită de frunze, încercând să nu

facă nici un zgomot. Ca să nu se gândească la Holder, încerca să-și măsoare cu atenție fiecare pas. Pentru prima oară în viață simțea că ar strânge de gât pe cineva. Pachetul sosise cum era prevăzut, pe la orele cinci prin post express, și expediat din Putney. De ce din Putney? Conținutul și mesajul o îngroziseră.

De ce dracu îi trimisese o bustieră? Și o perucă și o pereche de mănuși negre? Mesajul era fără echivoc: trebuia să poarte bustiera și să ia cu ea peruca, mănușile și o caschetă de marinar. Ce farsă mai punea Holder la cale? Avea impresia că intrase din imprudență într-un film prost de serie B. Toată mascarada asta nu era numai cumplit de sordidă și tristă, ci și umilitoare.

La prima intersecție o luă pe stânga, la următoarea merse drept înainte. Ideea că trebuia să se-ntoarcă pe același drum la mijlocul nopții, îi dădea fiori. În sfârșit, ajunse la helești eul lângă care se ridica un hambar dărăpănat și sinistru. Ceasul de la mâna ei arăta ora șapte și cincizeci și nouă de minute. Sosise cu un minut mai devreme și Holder nu sosise încă. Privi cu neliniște un liliac care plonjă din înalturi spre hambar ca să vâneze insecte. Gândul la vampirii din poveste îi făcu de-a dreptul rău. În timp ce alte asemenea viziuni îi treceau prin minte, simți o mână cuprinzându-i umărul, din spate. Se răsuci brusc pe călcâie. Holder era în spatele ei, cu fața în penumbră. Uitase cât era de înalt și de masiv.

– Te-am speriat? o întrebă el, râzând.

– Deloc. M-ai luat prin surprindere, atâta tot. Ești de mult pe aici?

– De câteva minute. Și am putut să observ că nu-ți plac liliecii.

– Nu văd nici o legătură cu ceea ce ne preocupă. Și nu te plătesc ca să mă spionezi. Ce ai aflat despre Flăcăii Tomnatici?

– Dar îmi face o plăcere grozavă să te spionez. Mă faci să râd. Iar bustiera te face mai atrăgătoare din profil...

Ea roși violent și mulțumi în gând norului care trecea prin dreptul lunii.

– Chiar , de ce mă obligi să mă travestesc într-o femeie de moravuri ușoare? Ori ești un dezechilibrat, ori ai citit romane polițiste proaste.

– Când o să ajungem la Ivory Castle, adică peste puțin timp, vreau ca toți cei care ne văd să te ia drept altceva. Dacă ai să mergi repede și cu capul plecat, nimeni n-o să vadă decât o flacără.

– Și cei din Clubul Flăcăilor Tomnatici?

– O să-i cunoști curând. Vino.

Holder se duse spre ușa hambarului, se căută în buzunarele blugilor și scoase o cheie pe care o introduse în broască.

– Unde ai mai găsit și chestia asta? îl întrebă ea.

– Am o întreagă colecție. O amintire a trecutului meu tulbure! I-am rămas atașat sentimental și el îmi face câteodată anumite servicii.

Închizând ușa în urma lor, el aprinse o lanternă care făcea o lumină orbitoare. Holder era îmbrăcat ca și ea cu niște blugi și avea pantofi negri. Dar ai lui erau practic noi și în locul

tricoului vechi purta un pulover de mohair. Părul castaniu îi cădea pe frunte. P.J. îi privi chipul. I se păru mai puțin urât decât își amintea. Avea ochii de aceeași culoare arămie ca a frunzelor de toamnă căzute peste zi. Pe buze avea un surâs larg, iar cuta de duritate din prima zi dispăruse.

Câțiva metri mai încolo, erau doi sau trei baloți de paie care ascundeau un inel sudat de un capac.

– O trapă, murmură P.J. Unde duce?

Cliff ridică trapa și dădură peste o scară roasă de rugină.

– În inima acțiunii: Ivory Castle. Pasajul ăsta duce în biblioteca unde Flăcăii Tomnatici se întrunesc de două ori pe săptămână. Se termină printr-o placă mobilă, care de la interior este invizibilă. S-ar putea să auzim o conversație interesantă. Sper că nu ți-e frică de păianjeni...

Și îl văzu cum dispare în tunel. Se lăsă în genunchi pentru a-l urma. Cliff îi lumina drumul și ea coborî treaptă cu treaptă. Când ajunseră la capăt, el o prinse de talie.

– Lipsesc ultimele două trepte, îi explică el.

O puse jos, pe podeaua de pământ bătut. Dar P.J. ar fi putut să jure că mâinile lui întârziaseră pe mijlocul ei ceva mai mult decât ar fi fost necesar. Grinzile puternice erau pline de pânze de păianjeni și unele ajungeau, ca niște voaluri, până la pământ.

– Asta îmi amintește de coridorul pe care trebuia să-l străbată eroul din Indiana Jones, spuse ea reprimându-și un fior involuntar.

– N-am venit aici să discutăm despre filme.

P.J. își mușcă buzele și, abținându-se să-i răspundă îl urmă de-a lungul coridorului îngust, îndepărtând nervoasă pânzele de păianjen ca să nu se prindă de păr. Mergea cât putea de repede, pentru a nu se distanța de Cliff.

– Ce e până la urmă Ivory Castle?

– Astăzi e un așezământ respectabil. Dar trecutul său este mai mult decât dubios.. În timpul prohibiției, aici se făceau livrările de alcool pe care le aduceau vapoarele pe coasta statului Maine. Hotelul era locul de distribuție pentru întregul stat. Se aduceau aici camioane întregi de rom și whisky, care erau îngrămădite în pivnițelele de la subsol. Traficul se desfășura prin acest hambar, pe jumătate ruinat.

– Cum ai descoperit toate astea?

– Cred că ar fi bine să nu afli.

– De ce?

– Am cunoscut o barmaniță foarte guralivă și care are o slăbiciune pentru gin.

De surpriză, P.J. se opri din mers. Holder își continuă drumul fără s-o bage în seamă, având și lanterna cu el. Trebui să alerge să-l ajungă din urmă.

– Și ai încurajat-o să bea, Holder? E odios!

– Cum? În orice caz, a fost eficace. Și te rog să mă scutești cu predicile tale, Junior.

Înghițindu-și vorbele, continuă să-l urmeze o vreme în tăcere. Douăzeci de metri mai încolo, îl descusu din nou.

– Dai impresia că te aștepți să dăm peste ceva interesant în seara asta. De ce? Și de ce ai nevoie de mine?

– Pentru că dacă o să se dea de gol, este nevoie de doi martori. Asta-i legea. Și apoi, seara este un pic specială.

– În ce sens?

Cliff își întoarse pieziș umerii largi, pentru a trece printr-un loc îngust al coridorului, înainte s-o ia spre stânga. Făcând asta, îi aruncă o privire scurtă.

– Te las să ghicești. În ce zi suntem?

– Șaptesprezece septembrie, răspunse ea automat.

Mai făcu câțiva pași și făcu ochii mari.

– Aniversarea morții lui Fordyce! A murit acum un an, chiar în ziua asta.

– Foarte bine. Ai o bilă albă.

– Sper că nu vor să sărbătorească așa ceva! strigă P.J., îngrozită.

– N-or să piardă ocazia că țină un toast pentru vechiul lor prieten, asta cu siguranță. Contez mai ales pe Clive, dentistul, care după al treilea pahar o ia razna. Mi-ar plăcea să-l aud și pe doctor, îl cheamă Parmenter. Știai că Fordyce i-a fost pacient?

P.J. scoase o exclamație și se agăță de brațul lui Cliff pentru a-l obliga să se oprească.

– Ce tot spui? Sunt sigură că tata nu știa de asta! N-a pomenit nimic de așa ceva în timpul procesului. Asta vrea să însemne că Parmenter era la curent cu problemele cardiace ale lui Fordyce. Am putea angaja un expert care să-i verifice fișele. Ar fi suficient ca să redeschidem procesul.

– Parmenter nu este nici prost, nici nebun. L-a tratat pe Fordyce cu titlu amical. N-o să găsești nici o urmă a acestor consultații.

– Dar atunci, cum de ai descoperit lucrul ăsta și tatăl meu n-a reușit.

El ridică din umeri.

– Din auzite. Am informația asta de la o tipă cumsecade și ciudată, care-și petrece zilele în curtea hotelului. O adevărată comoară de informații. Nu poate să-l sufere pe Parmenter și pe toți membrii clubului Flăcăilor Tomnatici. Într-o zi, l-a văzut pe Fordyce intrând în biroul lui Parmenter, în oraș. Nu era mai mult de șapte seara. A doua zi l-a auzit pe Fordyce mulțumindu-i că „i-a liniștit temerile legate de durerile pe care le avea". După ea, Parmenter era un șarlatan. O dată ce se pornise pe vorbit, s-a dovedit de neoprit.

– Tatăl meu a stat de vorbă cu un număr incalculabil de persoane, aici la Leaftree. Cum se face că n-a aflat nimic din toate aceastea?

– Era avocat... Oamenii se tem.

– Și atunci, de ce a acceptat să-ți vorbească?

– Prefer să nu răspund.

– Holder! Am dreptul să știu.

– I-am scărpinat potaia sub bărbie și am băut cu ea unul din cocteilurile ei preferateBăutura este cea mai detestabilă de pe acest pământ.

P.J. o luă în urma lui. La ce bun să-i reproșeze metodele pe care le folosea? Holder era un tip fără scrupule. De fiecare

Capitolul 4

Simți curând o căldură înăbușitoare impregnată de un iz de mucegai. Dar P.J. era sensibilă mai ales la apa de toaletă folosită de Cliff. Un amestec de arome de toamnă, de crin și condimente îi ajunge în nări. Pentru a-și putea stăpâni tulburarea, începu să examineze cu atenție colțul de cameră care se zărea prin gaura din perete. De la locul său, putea vedea clar barul, o masă de joc din stejar, cu picioare masive, care avea centrul acoperit cu postav verde și fotoliile din piele. Dar cum putea să se concentreze când avea brațul lui Cliff în jurul taliei? Pe jumătate aplecat, el își pusese bărbia pe umărul ei. Așa că dacă ar fi întors puțin capul, ar fi dat peste obrazul lui aspru. Din timp în timp, îi simțea suflarea mângâindu-i tâmpla și gâtul. Iar când își lipea gura de urechea ei ca să-i vorbească, ar fi vrut să fugă la capătul pământului.

După o lungă așteptare, ușa bibliotecii se deschise și cineva intră în cameră. Instinctiv, P.J. se încordă din nou. Cliff o atenționă strângându-o în îmbrățișare.

– Dirkson, poetul găștii, murmură el.

Era un tip mic și îndesat, cam de șaizeci de ani, cu fălci pătrate și ochi porcini. Niște favoriți grizonanți îi ieșeau de sub o perucă atât de blondă încât, în prima clipă, contrastul șoca pur și simplu.

Concedie barmanul cu o palmă pe spate și se apucă să-și toarne un whisky cu sifon. Îl bău în timp ce examina coperțile cărților. P.J. îi memoră trăsăturile dizgrațioase și fiecare din gesturile sale calculate. Dirkson era un tip care poza, concluzionă ea. După ce-l evaluă, reveni la cele ce o preocupau mai înainte, parfumul lui Cliff și căldura corpului lui care-i trecea prin haine...

Din fericire, ușa se deschise iar. De data aceasta intrară doi bărbați: primul era mare, verde ca un brad și cu un păr magnific, negru și buclat. Îi amintea lui P.J. de un manechin de vitrină.

– Charlie Bangor, anunță Cliff. Nu face altceva decât să piardă averea familiei prin cazinouri.

P.J. fotografie mental pe bătrânelul fudul și pe tovarășul său. De talie obișnuită, acesta din urmă avea un chip cu totul neobișnuit, brăzdat pe de-a-ntregul de riduri, cu un nas mare și lucitor, devorat de cuperoză.

– Prună uscată pe două picioare, ăsta-i Clive. Uită-te bine la nasul lui: face el singur cât o predică de două ore despre dezastrele produse de alcool.

Dirkson se întoarse spre noii veniți și ridică paharul.

– Propun să sărbătorim aniversarea celei mai strălucitoare victorii din cariera noastră...

P.J. tresări.

– Salut, Dirky, răspunse Clive cu o voce hârâită. Ai dreptate. Repede, un pahar.

Charlie Bangor se mulțumi la un salut scurt din cap. Imaculat, sigur de superioritatea sa, afișa un aer distrat.

Clive era cel mai puțin elegant dintre cei trei. Purta niște pantaloni de trening și un hanorac vechi de schi. În ciuda chipului devastat și a aerului său dărâmat, era totuși cel mai puțin antipatic.

– Charlie, tu cred că ai prefera un pocher pentru a celebra evenimentul. Nici nu se pune problema. Trebuie să fie cineva care să te apere de apucăturile tale rele.

– Recunoaște că jocul e o boală, spuse și Dirkson cu o voce suavă. Îți suntem prieteni! Nu vreau să-ți luăm banii. Mai ales că acum suntem aproape refăcuți.

Charlie Bangor se arătă iritat de tonul lor părintesc.

– Ca și când să bei n-ar fi tot o boală. Eu cel puțin nu sunt îmbibat cu whisky!

– Pentru prietenul nostru care nu-i îmbuibat cu whisky, spuse Clive, ridicând paharul. Și pentru

prietenul nostru care nu numai că bea, dar mai este și cartofor! adăugă el închinându-se comic spre Dirkson.

– Nimeni nu-i perfect, răspunse acesta. Există tot felul de mici manii. Uite, la mine sunt femeile și arta. Sunt primul care recunosc că abuzez în aceste domenii. Dar în sfârșit, datorită lui Delmer Fordyce putem să ne facem de cap. Un milion de dolari nu-i ceva să cheltuiești într-o zi.

P.J. își stăpâni cu greu o mișcare de furie. Totodată, simți buzele lui Cliff pe ureche.

– Fără nervi. Nu-i momentul.

Departe de a o calma, acest contact o făcu să se simtă străbătută de un curent electric. Se îndepărtă de el, punând o mai mare distanță între ei, lipindu-se de zid. Ușa bibliotecii se deschise din nou, lăsând să intre pe cel de al patrulea pungaș, un omuleț îmbrăcat impecabil cu niște pantaloni de flanel gri și un blazer bleumarin. Niște ochelari rotunzi metalici îi încadrau ochii galbeni, care aruncau o privire pătrunzătoare.

– Bună seara, domnilor.

– Parmenter, murmură Cliff.

Cel mai periculos din cei patru, după cum simți imediat P.J. Dirkson îi răspunse la salut declamând două versuri de bun venit, Clive ridicând paharul, iar Charlie Bangor cu un surâs sec. Doctorul Parmenter se apropie de bar și se servi cu un scotch căruia îi adăugă un deget de suc de portocale și două cuburi de gheață.

– Dragi prieteni, se impune un toast, nu-i așa? declară el întorcându-se către ceilalți trei. Să bem în sănătatea acestui sărman Fordyce, care a ajuns în casa Domnului anul trecut și ne-a lăsat nouă întreaga lui avere.

– Aș putea să adaug ceva? întrebă Dirkson.

Surâsul îi era atât de sclipitor încât P.J. bănui că poartă proteză, nu numai perucă.

– Odinioară credeam că datorită SOS Marea, moștenirea asta pur și simplu ne va fi suflată de sub nas. Dar voi ați câștigat partida. Atunci, m-am amuzat parafrazând un poem de R. Kipling, pentru a comemora victoria noastră. Iată cum:

Să te lupți prin noroaie
E fără folos.
Utilizează-ți mintea
Și vine banul gros.

– Asta nu-i cea mai mare bazaconie cu care ne-a obișnuit Dirkson, se înveseli Clive.

– Din fericire, lipseau avocații părții adverse. Dar asta nu mă împiedică să-mi fie milă de reacția bătrânului, atunci când a realizat ce pierde.

Cliff anticipă reacția lui P.J. și-i astupă gura cu palma.

– Nu acum, șopti el. Pentru moment, mulțumește-te să asculți.

– În fond, bătrânul Fordyce era un tip de ispravă.

– Nu-i nimic de regretat. A murit. Toți oamenii mor. Să zicem că pentru noi a căzut la fix. Banii n-ar fi servit la nimic dacă ar fi ajuns în fișetele acelei nenorocite fundații. Abia ar fi reușit să-și plătească datoriile.

Ridicându-și paharul, îl ciocni cu cel al lui Clive.

– În sănătatea ta. Și crede-mă, nu trebuie să aveți regrete pentru că am furat banii ăștia peștișorilor din ocean, ei nu știu nimic...

Dirkson se alătură toastului. Charlie Bangor se gândea însă la altceva.

– Jucăm? întrebă el pe un ton monocord.

Doctorul Parmenter îl bătu afectuos pe braț, neputând să-i ajungă până la umăr.

– De ce nu, doar suntem între prieteni. Bridge?

Își umplură din nou paharele și se așezară în jurul mesei de joc. În ora care, urmă Clive se ridică de două ori pentru a se duce la bar. Chipul său părea că se lichefiază cu fiecare clipă care trecea.

– Fordyce ni s-ar fi alăturat bucuros, în seara asta, remarcă Parmenter, cu un surâs cinic. Îi plăceau aceste mici partide. Dar, în sfârșit... ne este mai folositor mort, decât viu.

– Mi-ar plăcea să vorbim despre el pe un alt ton, protestă Clive.

– Bah, morții n-aud nimic. Numai cei care trăiesc contează. Și tu ești la fel de mulțumit ca mine să trăiești în abundență.

– Bineînțeles, dar nu-mi place felul în care...

Cu un gest categoric, Parmenter îl făcu să tacă.

– Mai bine ai mai bea un pahar, Clive.

Îi luă paharul și i-l umplu pentru a patra oară. Clive își abandonă aerul îmbufnat și partida se reluă cu bună dispoziție. Înainte să se termine, Clive era deja beat. În momentul despărțirii, Parmenter, cu aceeași privire pătrunzătoare, se uită pe rând la fiecare din tovarășii săi.

– După cum știți domnilor, această mică petrecere este ultima. În interesul nostru, al tuturor, ar fi mai bine să vorbim cât mai puțin posibil despre Delmer Fordyce și despre fundația SOS. Mă urmăriți?

Charlie Bangor ridică privirea. Ridurile lui Clive se adânciră sub impresia solemnă a momentului. Teddy Dirkson își arătă dinții perfecți, într-un surâs exagerat.

– E rândul meu să-l duc pe Clive acasă, reluă Parmenter. Noapte bună, prieteni.

Îngrozită, P.J. îl urmă docilă pe Cliff spre ieșirea din pasajul subteran. O dată ajunși la piciorul scării care urca în hambar, el îi luă cascheta și o rugă să-și pună peruca blondă. Îl ascultă fără să obiecteze. Afară, noaptea și o ploaie fină dar sâcâitoare le înmuie repede veșmintele. Cliff își trecu brațul după umerii fetei.

– Aranjează-te în așa fel încât să nu ți se vadă fața. O să urcăm în cameră la mine.

Nu își puse nici o întrebare de ce trebuia să acționeze în felul acesta. Plutea în cea mai deplină confuzie. Cliff deschise

o ușă disimulată, lângă bucătăria hotelului și pătrunseră imediat în culoarul puternic luminat. Un angajat al hotelului veni spre ei. Cliff își avântă capul înainte, prefăcându-se că-i șoptește fetei ceva la ureche. Câteva minute mai târziu, P.J. era așezată pe marginea patului imens din camera lui Cliff. Inima îi bătea atât de tare încât se temea să nu leșine. Ametită, se uita la pânzele de păianjeni agățate de blugii săi. La câțiva pași, Cliff o privea, cu fruntea îngrijorată.

– Ce nu merge? o întrebă în sfârșit. Poți să-ți scoți acum peruca aia ridicolă.

Ea nu se mișcă și atunci i-o scoase el, scoțând un oftat. P.J. părea pierdută, tulburată, ca și cum ultimele iluzii asupra firii omenești i se spulberaseră. Se uită îndelung în ochii lui.

– Sunt niște monștri. Felul în care au vorbit despre tata, despre sărmanul Delmer, despre SOS...

Ai, ai, ai se gândi Cliff. Nu e departe de o criză de nervi. În fond, ar fi preferat să izbucnească în plâns. Se duse la un birou, trase un sertar și scoase o sticlă de coniac, umplând apoi un păhărel de cristal.

– Bea asta.

P.J. era palidă ca un mort. Chiar cuprinsă de tristețe, lui i se părea, pentru prima oară, frumoasă. Strălucirea ochilor i se mai îmblânzise și ai fi putut spune că e o nimfă sculptată în marmură. Tenul ei avea catifelarea unei petale de floare și se simți dintr-o dată cuprins de dorința de a-i trece degetele prin

păr, de a o cuprinde în brațe, de a-i oferi un umăr pe care să plângă. În loc de asta, se întoarse și-i aruncă o privire piezișă.

– Ți-am spus să înghiți chestia aia.

– Au întocmit un testament fals, reluă ea cu o voce de pe altă lume. Știau că Delmer e pe moarte... Și mai știau că cei doi martori n-or s-o mai ducă nici ei mult. Ca tatăl meu. Și asta le făcea plăcere...

Cliff se așeză pe marginea patului, lângă ea, și-i luă paharul din mâini, ca să-i dea să bea, așa cum se dă copiilor. P.J. izbucni într-o tuse, dar el n-o lăsă până nu înghiți și ultima picătură. Acum nu-i mai rămânea decât să-i dea vestea cea rea.

– Până la urmă, situația e mai lipsită de speranță de cât mă gândeam.

Ea făcu ochii mari.

– De ce vorbești așa? Practic și-au mărturisit fărădelegile, în fața noastră. Putem acum redeschide dosarul și să le intentăm un nou proces. Or să-și sfârșească zilele în pușcărie, crede-mă.

– Visezi, Junior. N-avem nimic concret să prezentăm tribunalului.

Neîncrezătoare, se aplecă spre el. El își vârî nasul în paharul de cristal.

– Dar au spus...

– Ce, până la urmă? Subînțelesuri. Mici glume. Nimic care să poată fi considerat o mărturisire care să aibă greutate în fața

unui judecător. Privește adevărul în față! Nu se poate dovedi nimic, trebuie să te resemnezi, Junior. Dacă ai să întreprinzi ceva, or să-ți râdă în nas...

Își goli paharul dintr-o înghițitură, ca și cum tirada l-ar fi costat niște eforturi supraomenești.

– Ascultă, spuse el din nou, ai ca și mine, procesul verbal al procesului. Ce se întâmpla de fiecare dată când un martor citat de tatăl tău afirma că-l auzise pe Fordyce spunând că o să-și lase averea SOS-ului? Avocatul Flăcăilor Tomnatici jura pe toți sfinții că așa ceva este inadmisibil, că sunt minciuni sfruntate.

– Ăsta a fost lucrul cel mai umilitor din tot procesul pentru tatăl meu.

– Se întâmplă extrem de rar ca niște conversații compromițătoare să fie reținute ca probe. Trebuie să înțelegi, Junior. Ai pierdut.

– Dar de ce ești atât de sigur? Am putea să-i înregistrăm.

– Judecătorii și juriații,nu prea îi agreează pe cei care se fâțâie cu magnetofoane. Și cum ai putut să afli, există o grămadă de avocați împuțiți, care pot răstălmăci orice cuvânt înregistrat pe bandă...

Scormoni prin sertarul de la masă și scoase un pachet de țigări început. În momentul în care dori să înjumătățească una, se răzgândi și o aprinse.

– Bagă bine la cap, îi spuse el cu însuflețire. Trebuie un miracol, ca să-i poți demasca pe șnapanii ăștia patru.

Dar P.J. luase o atitudine îndărătnică, pe care el începuse să i-o recunoască.

– Pe scurt, ești hotărât să abandonezi?

Vocea îi tremura, dar avea o privire sfidătoare și bărbia împinsă înainte. El trase un singur fum și strivi țigara.

– Junior, spuse el cât de blând era în stare, am încercat totul, am verificat totul. Cei doi martori care au asistat la semnarea testamentului sunt morți. Ceea ce ar trebui acum ar fi ca unul dintre Flăcăii Tomnatici să coopereze. Dar, din punct de vedere legal, nu e nimic de făcut.

Ea nu spuse nimic. Dar când tăcea era mai enervantă decât atunci când vorbea. Își puse cel de-al doilea pahar, intact, pe noptieră și-și privi pânzele de păianjen de pe blugi. Cliff avea fără îndoială dreptate. Tatăl său dăduse până la moarte, o bătălie pierdută dinainte. Sistemul judiciar, vrând să-i apere pe nevinovați, sfârșea prin a face jocul criminalilor. Canaliile se plimbau libere pe stradă, apărate de avocați abili care întorceau legile în folosul lor.

În timp ce își rumega gândurile, Cliff se uita la o mică pată de praf de pe obrazul ei. Scoase o batistă din buzunar și i-o șterse.

– Îmi pare rău, fetițo.

– Cel puțin acum, zise ea cu o voce firavă, știu că tatăl meu avea dreptate.

Apoi se smiorcăi. Doar o dată.

– Dacă vreau să salvez SOS, trebuie să vând cât mai multe tricouri, suspină ea. Ai făcut tot ce s-a putut. Acum e rândul meu.

Încercă să-și stăpânească lacrimile, dar în zadar. Dar își ținea spatele drept și bărbia sfidătoare.

– Nu-mi rămâne decât să mă întorc acasă.

– Nu. O să rămâi aici.

Uitându-și orgoliile și prejudecățile, el se aplecă și o îmbrățișă, așa cum dorise s-o facă din prima zi. Nimeni n-o îmbrățișase așa cum merita, niciodată. Cu o mână, ea îl respingea, cu cealaltă îl trăgea spre ea...

– Oh... suspină ea, aproape de gura lui.

Cliff se dădu un pic înapoi și o privi cu ochii lui de aur.

– Cred că ar trebui să mai rămâi puțin. Trebuie să stăm de vorbă. Despre felul în care vreau să recuperez banii.

P.J. clipi imperceptibil.

– Tu...

– Nu te las, Junior.

Și o îmbrățișă, ca și cum ar fi pecetluit un pact.

Capitolul 5

P.J. se dădu înapoi, cuprinsă de panică. Decepția, spaima și contrarietatea îi copleșiseră gândirea! Pentru o clipă, simți că a descoperit cheia Paradisului. Nu el, Dumnezeule, nu el mai ales! Cu sprâncenele arcuite, el o privea așa cum face un vultur când încearcă să-și hipnotizeze prada.

– Pari surprinsă, Junior. Din cauză că te-am îmbrățișat ori pentru cele spuse despre banii tăi?

– Amândouă. Și nu te supăra, să nu mă mai îmbrățișezi.

– Păreai că ai nevoie.

– Nu.

– Nu încerca să-mi spui că nu ți-a plăcut. Știi cum mi te închipui? Ca pe o piersică frumoasă, numai bună de cules. Delicioasă...

– Ridicol, spuse ea frecându-și pantalonii. Mai bine mi-ai spune cum te gândești să recuperezi cele patru milioane?

El ridică din umeri și se sprijini nonșalant de capul patului, cu mâinile după ceafă.

– Există cel puțin cincisprezece, douăzeci de feluri de a o face, declară el cu o siguranță scandaloasă. Îți mai amintești de cartea despre escrocherii, care a stârnit atâta scandal? Eu am scris-o.

– Cum?

– Nu mai face mutra asta ultragiată. Vrei să salvezi SOS-ul, da sau nu?

„Ticălos simpatic", se gândi ea. Îmbrăcat în negru, tolănit pe cuvertura de mătase crem, i se părea că e o panteră.

– Dar cum crezi că o să reușim dacă legal nu avem dreptul la recurs.

– Justiția nu este apanajul doar al tribunalelor, crede-mă. Este o salatieră cu fructe, pe măsuță. Te deranjează dacă te duci să-mi cauți un ciorchine de strugure?

– Da, mult. Servește-te singur și hai să încetăm jocul de-a ghicitorile.

Cliff râse din toată inima, dar nu făcu nici o mișcare.

– Vreau să spun prin asta că există soluții. Nu tocmai în limitele legalității, dar asta rămâne la alegerea ta.

Se uită în tavan, nevinovat ca un prunc. Cum putea un chip atât de cinic să se îmblânzească așa, dintr-o dată?

– Dacă nu ai decât niște manevre mârșave să-mi propui, s-o lăsăm baltă. Nu conta pe mine.

– Acum nu prea multă vreme, Junior, mă aflam de partea cealaltă a baricadei. Ar fi pentru prima oară când aș comite o faptă urâtă în interesul unei cauze drepte. Ideea e seducătoare...

– Nu! Ai niște metode incalificabile, total opuse principiilor SOS.

– Dar ai cui sunt banii?

– Ai SOS, răspunse ea, privindu-l ca pe o reptilăvătămătoare.

Cliff se ridică, încruntat.

– Ascultă, domnișoară Caritate, la ce ți-au servit principiile, până acum?

– Recunosc că la nimic. Dar...

– Nici un dar. Încetează s-o faci pe sfânta ipocrită și puneți mintea la contribuție. Ai văzut cu cine avem de-a face. În branșă, li se spune Vulturi de Cadavre. Este categoria cea mai de jos și cea mai detestată. Și nu-i poți opri păstrându-ți mâinile curate! Până nu de mult, m-ai considerat laș. E rândul meu s-o fac, acum. Cu o mentalitate ca a ta, ai să rămâi toată viața o victimă. Fundația voastră e pe drojdie și nu vrei să miști un deget ca s-o salvezi!

P.J. strânse din pleoape și încrucișă brațele.

– Voi respecta legea până la sfârșit.

– Poți să spui asta, distinsă domnișoară, uneia mai fraiere ca tine, se amuză el, dar mie dă-mi voie să-ți spun că ești de-a dreptul idioată.

Totuși, când o strânse lângă el nu râdea deloc.

– Ascultă-mă cu atenție, Junior. M-ai angajat să-ți recuperez nenorocitele alea de milioane. N-are rost să sperăm că le vom vedea vreodată, decât dacă unul dintre șnapani comite vreo

greșeală. Ceea ce e puțin probabil. Sincer vorbind, mă agasează să-i văd huzurind. Dar dacă pe tine nu te interesează...

P.J. strânse din dinți. Lacrimile îi arseră pleoapele, dar refuză să plângă în fața lui.

– Ascultă, micuțo, tot ce-ți cer este o mică forțare a legii.

– Ai spus una mică?

Inima lui P.J. bătea din ce în ce mai tare. Era oare din cauza sentimentului de vinovăție ori din cauză că abia se stăpânea să nu-l sărute, sau amândouă? Cliff se uită la ea insistent. Dacă ar săruta-o acum, ar rupe-o la fugă. Era o hotărâre greu de luat, fiindcă probabil drumurile lor s-ar fi despărțit.

– Da. O să fac în așa fel încât să fim cât mai aproape de legalitate. Ești mulțumită?

Se întoarse spre el, ca hipnotizată. Se reținu cu greu să nu-i mângâie cicatricea de la comisura buzelor.

– Acum te conduc la hotel, Junior. Trebuie să mă gândesc. Păcat.

Dar continua să-i strângă încheieturile și s-o soarbă din priviri. Ezitarea lui era aerul ezitării ei. În sfârșit, se eliberă.

– De ce păcat? întrebă ea calmă. Crezi că doresc să mă culc cu tine? Prefer patul dezagreabil de la Nutmeg Peddler celui de aici.

– Uneori mă întreb de ce mă ocup de tine, suspină Cliff. Probabil să-ți admir simțul moral. Și crede-mă că, dacă o spun

eu, nu e un compliment. Bine, pune-ți peruca și pleacă. În nici un caz n-ai să mă convingi că îți place mai mult în camera aia plină de gândaci, decât aici.

– Fiindcă nu facem parte din aceeași lume. Cu cât te văd mai mult cine ești, cu atât devine mai evident.

El se ridică și se întinse cu voluptate, în timp ce ea își trase peruca blondă pe cap, nervoasă și fără măcar să se uite-n oglindă.

– Nu înțeleg de ce mă obligi să port asta!

El ocoli patul și-i ascunse sub perucă o șuviță de păr rebelă.

– Ți-am mai spus-o: dacă or să ne vadă împreună, or să te ia drept altcineva.

– Altcineva cine? Vreo blondă platinată pe care o ții pe banii mei, de când ai venit aici?

– A fost atât de amabilă și a venit până aici să-mi dea o mână de ajutor. E asistenta mea, într-un fel.

– Asistenta ta? Nu de mult mi-ai spus că, din cauza sumei ridicole cu care te plătesc, nu-ți poți permite așa ceva.

– Cleo nu lucrează pentru bani. Ea lucrează pentru dragoste. Există femei care au sâni adevărați, emoții adevărate. Tu nu mai poți face mare lucru ca să intri în prima categorie, așa că poate încerci ceva cu cea de-a doua.

– Nu ți s-a spus niciodată până acum că ești îngrozitor de vulgar?

– N-are nici o importanță. Pentru că cele sau cei care mă cunosc, n-or să creadă așa ceva.

Făcându-se că nu observă ultima lui remarcă, P.J. reluă atacul.

– Tot ce mi-ai spus nu este cumva numai o dorință de a-ți dovedi superioritatea față de Flăcăii Tomnatici?

– Excelentă întrebare. Dar răspunsul n-o să-l afli niciodată, fiindcă nici tu nu-mi faci confidențe... cel puțin deocamdată. Gata Junior, destulă flecăreală. Ia impermeabilul meu. E o chestie roamantică și în plus nimeni n-o să-și dea seama că nu ești Cleo.

P.J. făcu un pas înapoi când văzu că se apropie.

– Ce te-a apucat? Ești geloasă?

– Nu. Și te rog să nu-mi mai spui Junior. Detest să aud așa ceva!

– Nu pot să-ți spun nici P.J. Îmi aduci aminte de lucruri neplăcute. Așa că o să-ți spun Junior. Va trebui să te obișnuiești.

– Niciodată.

– Păcat.

Nimeni nu-i văzuse când ieșiseră pe ușa din sapte. Drumul până la Nutmeg Peddler i se păruse nesfârșit lui P.J. Pe când mergeau prin întuneric, se agățase de centura lui Cliff ca să nu cadă, alunecând pe frunzele de pe drum. Când ajunseră la motel se opriră în dreptul unei uși dosnice, din spatele clădirii. Cliff strânse în jurul lor impermeabilul pe care-l purtau pe umeri.

– Noapte bună, Junior, murmură el cu voce blândă. Somn ușor. Așteaptă să-ți dau un semn. Și încearcă să ai încredere în mine. O.K?

Nu avu timp să-i răspundă. Deja o săruta cu pasiune. Buzele lui aveau gustul ploii. Instinctiv, P.J. își puse mâinile pe pieptul lui, ca să nu-l cuprindă după gât. Apoi i se făcu frică de petele luminoase care-i jucau în spatele pleoapelor închise, ca niște steluțe de aur. Să se termine o dată. Să nu se termine niciodată!

Deodată el se depărtă, îi deschise ușa și își recuperă impermeabilul.

– Noapte bună, Junior, îi spuse el încă o dată.

Cu capul plecat, ea intră ca un automat în motel și închise repede ușa după ea. Ajunsă în cameră se trânti pe patul care scârțâia din toate încheieturile. Multă vreme își mușcă mâinile, încercând să-și revină. Când bătăile inimii i se mai calmară, se ridică și începu să se gândească. Ce urma să facă el, în legătură cu Flăcăii Tomnatici? Era oare drept să furi pentru a-ți recupera ce îți aparține? Sau moralitatea de tâlhar de drumul mare al lui Cliff ajunsese să se răsfrângă și asupra ei? Și parcă pentru a-i accentua problemele de conștiință, părea hotărât s-o cucerească. Mai rău decât atât, era flatată și emoționată în cel mai deplin înțeles al cuvântului. Pe lângă el, toți bărbații pe care-i cunoștea i se păreau banali și lipsiți de personalitate.

Dormi rău. În mica ei viață atât de liniștită până atunci, se instală haosul. Până nu de mult era preocupată de munca ei, cuminte și ordonată, total dedicată cauzei SOS Salvați Marea, pe care cei din familia Fitzjames o serveau generos de atâția

ani. Obsesia furtului pe care o aveau toți, o adusese în biroul lui Cliff. Întrevedea căderea ei vertiginoasă dacă nu reușea să se opună intențiilor lui periculoase. Aproape o convinsese că, în multe cazuri, o faptă urâtă poate fi justificată. De aici și până la admite că negrul e alb și luna pătrată nu era o distanță prea mare! Cu Cliff gustase din neprevăzut, simțise fiorul aventurii și de atunci mecanismul bine gresat al existenței sale se dăduse peste cap. O îndoială îngrozitoare îi rodea sufletul: oare dacă ar fi sărutat-o încă o dată, n-ar fi rămas peste noapte la Ivory Castle? Trebuia să-și revină urgent. Dar ca să ia hotărârea asta era una, iar ca să se țină de ea cu totul altceva. Era de-ajuns să-și amintească doar gustul buzelor lui apăsate pe ale sale, pentru ca inima să i-o ia razna... De rușine, își ascunse capul sub pernă.

***

Cliff rămase treaz până în zori, întins în pat. Blugii și tricoul erau aruncate pe jos. Era dezbrăcat, purtând doar un slip negru. O țigară pe jumătate fumată aștepta în scrumieră. Planul său era gata. S-ar fi putut numi „Portofelul magic". Consta în „a pierde" niște hârtii de valoare în așa fel încât unul din Flăcăii Tomnatici, însoțit „din întâmplare" de Junior, să le găsească. Pentru a-i mulțumi, îi va propune potlogarului bătrân o afacere prea interesantă pentru a fi refuzată. Afacerea în chestiune era o investiție care aducea un profit atât de mare

încât să-l facă pe imbecil să-și joace toată averea. Era simplu, eleganța manevrei îi plăcea și avea sentimentul că nici unul dintre Flăcăii Tomnatici nu i-ar fi rezistat.

Nu se putea s-o folosească pe Cleo în treaba asta. Păcat... îi plăcea s-o țină la curent cu ceea ce făcea, iar ea îi răspundea în același fel. De fapt, ea dăduse de urma martorului dispărut. John Williams, într-un cimitir din New Hampshire. Dar în situația de acum, era mai bine să nu știe nimic.

La ora șapte, înghiți o ultimă picătură din sticla de scotch. Printre perdele, zări o bucată de cer roșu. Un surâs îi destinse trăsăturile marcate de oboseală: planul era gata. Luă un halat de mătase neagră și se apropie de fereastră.

Leaftree se trezea încet. Se întinse îndelung.

După un duș, își va acorda câteva ore de odihnă. După aceea o va suna pe Junior, ca să-i explice ce are de făcut.

Capitolul 6

În ciuda nerăbdării, P.J. nu părăsi camera de hotel decât pentru a lua masa în sala neprimitoare de la Nutmeg Peddler. Pe la ora patru, enervarea ei ajunse la apogeu. Nemaiputând sta închisă între patru pereți, se urcă în mașină și se plimbă prin împrejurimi, total insensibilă la splendoarea peisajului de toamnă. Sătulă să se tot învârtească în jurul Leaftree, se opri într-un parc, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să abandoneze totul și să plece acasă. Dar, o dată cu lăsarea serii, se reîntoarse în cameră, cu tristețea în suflet, și își reluă interminabila așteptare. Pentru a-și omorî timpul, scoase dosarul VIITORUL și încercă să se concentreze. Miezul nopții se apropia în curând. Și nici o veste de la Cliff. De data asta, decizia ei era luată. Se va întoarce mâine la Boston.

Un zgomot neobișnuit o făcu să se trezească. Parcă bătea cineva la fereastră... Pe întuneric, se sculă în capul oaselor și trase cu urechea. Numai Cliff putea să apară așa în toiul

nopții! Fără să aprindă lumina, își puse capotul și ridică fereastra. El era îmbrăcat în negru și silueta i se zărea cu greu în lumina stelelor.

– Salut.

Se aplecă spre el, cu mâinile în șolduri.

– Ce mai e și cu jocul ăsta de copii?

– Trebuia să-ți vorbesc.

– Și n-ai auzit că există telefon?

– Nu mai aveam fise. Fă-mi loc, te rog. Aș vrea să intru.

Furioasă, se întoarse și-și puse mâinile la piept. Cliff intră imediat în încăpere. Primul gest fu s-o prindă de umeri și s-o strângă lângă el. Îmbătată de mirosul de toamnă și coniac, nu găsi forța să i se opună. Blândețea buzelor lui era minunată... dar de data asta încântarea fu foarte scurtă.

Cliff închise fereastra, având un aer mulțumit de sine. Apoi aprinse veioza și se trânti pe pat suspinând.

– De ce faci mutra asta? Nu ești mulțumită că mă vezi?

– Nu neapărat. Plec mâine. M-am cam săturat de toată povestea asta și de tot teatrul pe care-l faci. Haide, scoateți spada și desenează un Z pe pernă.

– Hai, hai să n-o luăm așa. Vino și așază-te. Am să-ți vorbesc despre un plan grozav. Când o să auzi, n-o să mai vrei să pleci.

– Ești cu adevărat irecuperabil...

– Stai întâi să auzi și pe urmă spune-ți părerea. Închipuieți că-i aproape legal.

– Aproape?

– Pentru Dumnezeu, nu mai sta acolo înfiptă ca un par! Mi se face rău când te văd. Ți-e frică de mine? Sau ți se șifonează principiile dacă stai alături de un fost client al justiției?

– Nu fi ridicol.

Când se așează lângă el, o cuprinse de umeri și o trase către mijlocul patului.

– Nu, se apără ea.

Cliff îi puse un deget pe buze.

– Tăcerea e de aur P.J., murmură el. Taci și ascultă: nu va fi nevoie să fur banii Flăcăilor Tomnatici, am găsit mijlocul de ai convinge să ni-i dea singuri, de bună voie.

– Să ți-i dea?

Îi puse din nou degetul la buze.

– Chiar așa. Și cui crezi că vor voi să și-i dea? Lui SOS, până la ultimul ban.

Cuvintele astea avură un efect evident asupra lui P.J. Se uită mulțumit cum tot felul de emoții i se puteau citi pe chip. În cele din urmă, își luă degetul de pe buzele ei. Ce gură frumoasă, se gândi el.

– Și cum o să faci?

– Foarte simplu. O să mă servesc de proiectul VIITORUL.

– VIITORUL? Dar asociația n-are încă nici o existență juridică.

– Și ei de unde să știe? Or să investească pentru dezvoltarea ei, crede-mă. Totul o se meargă ca pe roate.

P.J. scutură disperată din cap.

– Cliff, ești complet nebun! VIITORUL este o asociație -nonprofit. E ca și când ai cumpăra acțiuni la UNICEF!

– Mizez pe ignoranța Flăcăilor Tomnatici. O să fac totul în așa fel încât să creadă că VIITORUL este un adevărat corn al abundenței. Îți garantez că peste puțin timp or să mă implore să le iau banii.

– Dar... asta înseamnă să-i minți!

– Ba nu. Doar o să modific puțin adevărul. N-am să le spun nimic cu adevărat inexact. Numai ce trebuie pentru ca să tragă singuri concluziile ce se impun.

– Cliff, nu e bine...

El își apropie fața de a ei.

– P.J., începu el strângând din dinți. Să-l jefuiască pe Fordyce a fost bine, nu? Tatăl tău e și el mort! Parmenter știa că Fordyce e bolnav de inimă și n-a făcut nimic să-l ajute. Asta nu-i crimă nu-i așa? De fapt, lucrurile sunt simple: ori faci ce-ți spun, ori fărădelegile lor or să rămână nepedepsite. După mine și după reperele mele morale, asta ar fi crimă și nimic altceva.

Îi simțea răsuflarea pe buze și privirea lui o ardea.

– Și asta nu e tot: crezi că dacă noi vom abandona totul se va termina așa? Nu cred. Am sinistra presimțire că lista victimelor o să fie mai lungă. Nu te-ai gândit la asta?

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea înspăimântată.

– Că lui Parmenter i-ar conveni ca unul din gașcă să dea colțul...

– Dar... cine?

– Există un fir de nisip în mașina bine gresată a lui Parmenter. Unul din Flăcăii Tomnatici a fost bătut de soartă cu o calitate foarte deranjantă: are conștiință și un defect supărător: băutura.

P.J. făcu ochii mari și simți un fior pe spinare..

– Clive? Crezi că Parmenter îi vrea răul? Că ar vrea să scape de el?

Își mușcă buzele, nervoasă. Din cei patru, numai Clive, tipul cu nasul roșu și trăsăturile căzute fusese singurul care exprimase ceva regrete. Și Parmenter părea că știe exact numărul de pahare care-i amorțeau conștiința chinuită...

– Nu-i atât de prost încât s-o facă chiar cu mâna lui... există și alte metode de a aranja lucrurile... Și am impresia că nu după multă vreme de pe undeva o să apară un testament, exact în ziua în care Clive o să treacă la cele veșnice.

Chipul lui Cliff se posomorî. Se uită în ochii limpezi ai lui P.J. și scutură încet din cap.

– Chestiile astea te depășesc oarecum, nu-i așa fetițo? Dar n-am încotro. Închipuie-ți că, la o adică, Clive ar putea să lase să-i scape...

Bănuitoare, P.J. digera cu încetineală toate spusele lui.

– Bine, spuse ea în sfârșit. Poate Clive este ceea ce căutăm. Dacă-și va da seama că este în pericol, poate că va colabora cu noi. Și dacă va accepta să depună mărturie, sunt sigură că i se va acorda imunitate.

– Nu-i chiar așa de sigur. Clive are de asemeni o viață personală complicată și mare nevoie de bani. Acum patruzeci de ani s-a îndrăgostit de o pacientă de a sa, o oarecare Wiggingdon. Bărbatul ei a aflat că-l înșală cu el. Și că acel copil pe care ea îl aștepta nu putea fi al lui.

– De unde știi toate astea?

– Este meritul asistentei mele...

Blonda pe care o aducea în cameră, se gândi P.J. cu amărăciune.

– Pe scurt, Wiggindon n-avea o inimă prea înțelegătoare. A alungat-o pe nevastă-sa, dar fără să divorțeze. Asta ca să-l împiedice pe Clive să pună lucrurile la punct. Amărâta aia a murit aducând pe lume un băiat atât de ahandicapat că trebuie ținut în clinici de specialitate. Clive nu l-a abandonat niciodată. Dar în fiecare an, sănătatea fiului său devine din ce în ce mai precară, iar cheltuielile de spitalizare cresc.

– Oribil.

– Inevitabil, Clive a început se bea. Și cu cât bea mai mult, cu atât pacienții și prietenii i-au devenit mai rari. Nu i-au mai rămas decât trei de care să fie legat sufletește.

– Parmenter, Dirkson și Bangor.

– Exact. În afară de asta, Clive este un tip alunecos, schimbător. Nu, trebuie să aleg pe unul din ceilalți trei, ca să încerc să-i plasez momeala.

– Dar pe cine? Parmenter este prea prudent, Bangor prea prost. Dirkson este cel mai rău dintre ticăloși, dar tocmai asta îl face greu de manevrat.

Cliff se ridică și o privi surâzător.

– Proastă judecată, Harvard. Charlie Bangor este cartea noastră norocoasă. Tocmai fiindcă este prost. Dacă va da impresia celorlalți că e pe cale să se umple de bani, ceilalți vor intra în capcană fără să ezite. Iar servitorul tău va fi acolo, ca să-i primească așa cum se cuvine.

– Și cum ai să te apropii de Bangor?

– Prin Dirkson. E de-ajuns să-i întind o momeală.

– Ce fel de momeală? întrebă ea, cu un aer bănuitor.

– Una ca tine, Junior.

După ce-i potoli furia și indignarea, Cliff începu să-i explice planul pe care-l urzise. Era complex, machiavelic. Pe de altă parte, ceea ce-i cerea era un lucru extrem de simplu. La sfârșit, el se ridică, stinse lumina și deschise fereastra.

– Vino puțin aici, îi spuse el încetișor.

Întrebându-se de ce-l mai ascultă, se apropie și ea de fereastră.

– Mai am încă niște lucruri de pus la punct. Dar mâine totul o să fie bine. Și ține minte mai ales că nu trebuie să-ți fie frică. Iar acum, dă-mi un sărut.

– De ce?

– Ca să nu fiu obligat să mi-l iau singur...

Ea se luptă cu dorința de a se înălța pe vârfuri și a-i atinge buzele. Atunci, se aplecă și-o sărută.

– Vei afla curând că este mai plăcut să faci unele lucruri, în doi...

O mai sărută o dată și P.J. simți că e pe cale să i se taie picioarele.

– Mi-am închipuit că porți pijama cu dungi albe și albastre și nu m-am înșelat. Dar cum dorm eu, ai putea să spui?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Totuși, încearcă, o tachină el, plimbându-și degetul arătător pe buzele ei.

– Cred că... dezbrăcat.

– Corect.

Și ca să o tulbure și mai mult, se aplecă și o sărută între sâni.

– Noapte bună, îi spuse el fredonând.

Sări apoi imediat pe fereastră și dispăru ca prin farmec. P.J. își puse mâna pe piept. Ochii i se măriră de surpriză. Căută comutatorul pe dibuite. Cliff profitase de cele câteva secunde, în care camera fusese în întuneric pentru a-i desface pe nesimțite primii nasturi ai bluzei de pijama. Roșie de rușine se urcă în pat și-și trase cuvertura până sub bărbie, vrând parcă să se ascundă de restul lumii și de ea însăși...

În dimineața aia cerul era de un albastru palid. În jurul lui Ivory Castle, colinele se ghiceau prin ceața translucidă. P.J. traversă timidă curtea interioară, cu inima bătându-i cu putere. Purta un pulover gros, de culoare roșie, o fustă ecosez în tonuri neutre, cea mai mare poșetă pe care o avea și un exemplar al ziarului de dimineață în care ascunsese cu grijă un dosar.

își reperă victima, își adună tot curajul pe care-l avea și se apropie de masa lui Dirkson.

– Pot să mă așez? Vin de la Boston și...

– Cum să nu! Vă rog, exclamă el.

Se ridică precipitat și o ajută să se așeze.

– Stați cumva în hotelul ăsta?

– Nu. Locuiesc la Nutmeg Peddler, dar mâncarea e așa de rea că... Oh!

Mimând surpriza, se ridică puțin și scoase de sub fustă dosarul cu aspect foarte oficial și-l puse pe masă cu un gest protocolar. Planul lui Cliff era de o simplitate copilărească. Nu era prea greu să treci de partea cealaltă a baricadei!

– E al dumneavoastră? îl întrebă ea pe Dirkson.

– Nu. L-o fi uitat cineva aici! să vedem. Poare are trecut numele proprietarului.

Deschise dosarul și încruntă din sprâncene. Foile pe care le avea sub ochi păreau extrem de importante. Erau pline de cifre, de sume uluitoare cărora nu prea reușea să le dea de cap. Cliff concepuse documentele de așa manieră încât să fie de neînțeles. P.J. le găsise pe bancheta din față a mașinii, chiar în dimineața aceea. Probabil că și FBI răsuflase ușurat când Cliff se hotărâse să lucreze pentru ei și nu împotriva lor!

– S-ar părea că-i vorba de un cod, zise Dirkson.

– Ar trebui să fie și un nume pe undeva.

– Uite, un mesaj. Să vedem ce zice.

„Elwyn,

VIITORUL promite să fie un cadou frumos pentru cei care vor ști să se miște la timp. Există loc pentru tine și încă vreo patru sau cinci tipi cu bani. Mucles și gura cusută"

– Este semnată G.C. Totul pare atât de misterios.

– Poate că proprietarul mai este încă prin împrejurimi. Să vedem dacă nu știe ceva chelnerul. Pocni din degete după tânărul care servea și-i ceru să se intereseze de acel misterios Elwyn. După ce rămaseră singuri, își frecă mâinile.

– Am chef să petrec. Permiteți-mi să vă ofer șampanie la micul dejun.

– Ce sărbătoriți?

– Vedeți, eu sunt poet și tocmai am terminat o capodoperă.

– Poet? Este fabulos...

– Un editor newyorkez este se pare decis să publice o culegere de versuri pe care i-am lăsat-o. Iar ultimul poem va figura la loc de onoare, pe prima pagină. Vă place poezia?

– Mult.

Cu coada ochiului, îl observă pe Cliff. Simți deodată că o cuprinde o îngrijorare imensă și o mare spaimă. Îl văzu cum se oprește la masa lor și cum înclină scurt din cap.

– Iertați-mă, începu el, dozându-și cu mare artă panica din glas! Poate din întâmplare...

Privirea îi căzu pe dosar și se lumină la față.

– L-ați găsit, răsuflă el ușurat.

Dirkson îl recunoscu pe tipul nervos care se afișase vreme de trei zile cu o blondă magnifică.

– E al dumneavoastră? îl întrebă neîncrezător.

– Da. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu s-a pierdut! Sau mai rău. Că n-a fost furat. Dacă ar fi încăput pe mâinile cui nu trebuie...

Chelnerul apăru în aceeași clipă.

– Domnule Dirkson, un oarecare Elwyn Holderman s-a înscris în registrul de la recepție...

Se întrerupse văzându-l pe Cliff.

– Sunteți aici domnule Holderman... Nu-mi rămâne decât să mă retrag.

Cliff îi adresă o înclinare din cap și luă dosarul din mâinile lui Dirkson.

– Dacă înțeleg bine, începuserăți să mă căutați. Nici nu știu cum să vă mulțumesc. Sunteți un om de ispravă, domnule.

– Tânăra aceasta l-a găsit.

Cliff păru că doar atunci o vede pe P.J.

– Într-adevăr? Mii de mulțumiri, fetița mea. Ea ridică din umeri cu modestie, devorându-l din priviri. Cliff avea talente de actor nebănuite, părea mai slab, mai palid și de o sănătate cam precară. Și era sigură că nu se machiase.

– Pot să mă așez o clipă? întrebă el. Am nevoie să beau ceva după o asemenea emoție. Dacă n-ați mâncat, sunteți invitații mei. Băiete! Un Bloody Mary, te rog. Dar dumneavoastră?

– Nu, eu am invitat-o primul pe domnișoara, obiectă Dirkson. Patrik, adu omletă și cornuri pentru două persoane. Și cafea și șampanie.

– Oh, desigur, nu vreau să vă deranjez se precipită Cliff. Voiam doar să fac ceva pentru a vă mulțumi. Domnișoară?

– Să vedeți, n-am făcut nimic care să merite o recompensă. Pur și simplu m-am așezat pe pachetul dumneavoastră.

Cu o mutră necăjită, Cliff insistă să le afle numele. P.J. îi dădu pseudonimul său de moment, Penny Jameson. Dirkson refuză cu superioritate. Aparent descurajat, Cliff stătu o clipă pe gânduri.

– Ascultați, dacă nu doriți bani, ce ați zice de o informație de investiție? E meseria mea.

– Eu sunt secretară. N-am mijloace pentru a face o investiție, se scuză P.J.

– Iar eu cred că discutăm prea materialist și asta devine oarecum stânjenitor! Vă asigur că am tot ce îmi trebuie.

Cliff se înfundă în scaun, având aerul necăjit al unuia care nu înțelege de ce i se refuză, cu atâta încăpățânare, un gest generos. Dar nu-și spusese untimul cuvânt.

– Am o idee! Dacă voi investi eu însumi o mică sumă, pentru dumneavoastră doi. Până la urmă, asta e meseria mea. Iar dumneavoastră o să faceți ce vreți cu banii câștigați? Asta, sincer vorbind, n-aveți de ce să refuzați.

– Pare amuzant, spuse P.J. Ar fi ca și cum am juca la loterie.

– Și dumneavoastră, domnule Dirkson? Ce ziceți? Prietena dumneavoastră pare interesată...

– Bine, am cedat, suspină Dirkson pentru a nu face notă discordantă.

– Mulțumesc nespus de mult. Legătura dumneavoastră va începe sub semnul norocului, adăugă Cliff, făcând cu ochiul, complice.

Dirkson își reprimă un surâs de satisfacție.

– Să ne întâlnim mâine, tot aici. N-o să vă reținprea mult. Doar atât cât să spuneți da șansei care v-a surâs. De acord?

Dirkson începu să-l considere simpatic pe acest personaj cam ciudat. Cu insistența lui, îi asigurase încă o întâlnire cu tipa fermecătoare de lângă el.

– De ce nu? răspunse de complezență.

P.J. își înghiți cu strigăt de bucurie. Capcana funcționase!

„Suflet ticălos", se gândi ea uitându-se la Dirkson. O să-ți plătești crimele până la ultimul ban. Curând însă, zâmbetul îi încremeni pe buze. Cu mai puțin de o săptămână înainte, asemenea gânduri nici nu i-ar fi trecut prin minte. Relația cu Cliff o schimbase. Oare ce se va întâmpla cu ea?

Capitolul 7

Dirkson insistă s-o ducă pe „draga lui Penny" să admire frunzele toamnei. Dar chiar și somptuoasa paletă de culori din Vermont putea deveni cenușie în compania unuia atât de antipatic cum era Dirkson. Peste toate, Cliff vroia să fie amabilă cu ipochimenul. Cine știe, poate-i scăpau niște indiscreții.

Dirkson nu mai termina să-și recite poemele și să-și explice trăirile metafizice. Părea dispus să cheltuiască fără măsură pentru ochii frumoși ai lui P.J. După un mic dejun suculent, îi oferi o jucărie muzicală minuțios cizelată și o duzină de trandafiri. Sătulă de toate aceste atenții, P.J. îi mărturisi, după vreo patru ore, că nu e în vacanță și are de lucru la hotel. El n-o lăsă să plece decât cu o condiție: să accepte să ia ceaiul cu el. Salonul de ceai somptuos propunea clienților vreo cincisprezece amestecuri din cele mai bune sorturi de cafea

existente și douăsprezece feluri de ceai. Pe când P.J. sestăpânea cu greu, lucrurile luară dintr-o dată o întorsătură neașteptată.

Terence Clive intră pe ușă, purtând un pulover plin de pete și părând mai trist ca niciodată. Observându-l pe Dirkson în companie galantă, se apropie și zâmbi răutăcios.

– Salut, Dirkson. Unde ai găsit ființa asta răpitoare?

– Clive, îi răspunse celălalt, cu reproș. Ți-o prezint pe domnișoara Penny Jameson din Amerhust. Penny, doctorul Terence Clive, dentist în retragere. Unul dintre prietenii mei cei mai vechi, din toate punctele de vedere, chiar dacă are vreo doisprezece ani mai mult ca mine.

– Hai, hai, protestă Clive, fără convingere. Între noi nu-l decât o diferență de trei luni. Am fost împreună la grădiniță, asta se întâmpla acum mulți, foarte mulți ani în urmă. Doar că Teddy arată mai bine. Sper că nu te-a plictisit cu poemele lui.

Dirkson luă un aer ofensat și nu catadicsi să răspundă la această provocare.

– Ce cauți pe aici, Dirky? Teritoriul tău de vânătoare e la Castle.

– I-am arătat orașul domnișoarei Jameson.

– Norocosul de Dirky! N-are nimic altceva de făcut decât să-și scrie poemele lui de doi bani...

– Ce dracu ai azi? Ești acru și nesuferit. Te plictisești? Ai necazuri?

– Oho! Dar nu știu dacă trebuie să vorbesc de față cu prietena ta. Am iar probleme cu Albert.

– Nu se simte bine?

Clive se întoarse către P.J., încurajat de aerul ei înțelegător.

– Albert e fiul meu, îi explică el. E handicapat și are o sănătate extrem de șubredă. Trebuie operat încă o dată.

– Bietul băiat, suspină P.J., sincer impresionată. Mai flecăriră puțin, apoi Clive plecă să facă o plimbare prin parc.

Asta face să treacă timpul, le spusese el cu ironie.

P.J. reuși în sfârșit să-l convingă pe Dirkson că trebuie să se-ntoarcă.

– Sărmanul de el, spuse Dirkson deschizându-i portiera Bentley-ului. Bea ca un înecat și se târăște prin viață fără nici un țel. De curând, a câștigat o sumă mare de bani. Dar asta nu l-a făcut mai fericit...

O duse până la mașina ei, din parcajul de la Ivory Castle. P.J. se simțea destul de îngrijorată referitor la cum vor evolua lucrurile. În acest timp Dirkson n-o lăsă să plece până nu-i dădu o culegere de poeme din care avea un adevărat depozit în portbagaj.

– Mulțumesc, îi spuse ea din vârful buzelor. Sunt foarte impresionată.

Dirkson îi luă mâna și i-o ridică. P.J. simți cu dezgust cum buzele lui îi ating mâna.

– Pe mâine dimineață, frumoasă nimfă cu ochi albaștri. Noaptea o să-mi se pară lungă.

Când P.J. ajunse, în sfârșit, în camera ei din Nutmeg, nu numai că nu mai avea nici cea mai mică obiecție contra planurilor lui Cliff, dar începuse să-și propună tot felul de idei ucigașe. Pe de altă parte, amintirea nefericitului Terence Clive o întrista profund. Era singurul care părea că are într-adevăr nevoie de bani, nu numai pentru a-și satisface propria lăcomie. Ce se va întâmpla cu Albert, dacă așa cum se temea Clif, tatălui său i se va întâmpla vreo nenorocire?

***

Cliff o sună pe P.J. la ora zece chiar în acea seară. Mesajul lui fu scurt, așa cum o obișnuise.

– Să ai lumina stinsă și fereastra deschisă, la miezul nopții. Am ceva să-ți spun.

– Cliff, toată comedia asta chiar este necesară? Nu există nici un alt mod de a proceda altfel?

– Ba da. Vino tu prin pădure, intră în pasajul subteran de la șopronul părăsit, bineînțeles îmbrăcată cu bustiera și peruca blondă și mă găsești la Ivory Castle. Ei, ce zici?

– Bine. Vino, suspină ea.

La miezul nopții, stinse lumina. De data asta îmbrăcă niște blugi cumpărați de la Filene's, înainte de plecare, ghete, un pulover pe gât și pe deasupra o vestă groasă. Stătea nervoasă pe marginea patului când auzi un zgomot venind dinspre fereastră. Apoi distinse silueta lui Cliff în cameră. El se așeză fără ceremonie alături de ea și o luă în brațe.

– Sărută-mă, murmură el.

– Prostule, protestă ea fără convingere. Ai putea să schimbi placa.

– Doar așa, ca să-mi aducă noroc, insistă el. Își apropie fața de ea și-i atinse ușor buzele. Ca de fiecare dată, ea se simți cuprinsă de fiori. Când încercă să se depărteze, el nu încercă s-o oprească.

– Ești atât de frumoasă peste tot? Te-ai îmbrăcat atât de gros că o să mori de căldură. De ce nu ți-ai pus și un hanorac de eschimos?

– Mi-aș fi pus și o armură, dacă aș fi avut una. Dar aș vrea să discutăm despre treburile noastre, dacă se poate.

– Ai dreptate, afacerile sunt afaceri. Cum ai petrecut cu Dirkson?

– Rău. Rău de tot. E mai idiot decât îmi închipuiam.

– Spune-mi, te-a copleșit cu cadouri?

Își aruncă privirea batjocoritoare înspre trandafiri, cutia muzicală și culegerea de poeme.

– Grăbește-te să recuperezi banii lui Fordyce, fiindcă altfel îi aruncă literalmente pe toți pe fereastră. Dar tu, ce ai făcut?

– Eu? M-am gândit. Mi-am îmbunătățit planurile. Am vorbit cu oamenii. Două lucruri rămân neclare: primo, cum pot fi prinși Flăcăii Tomnatici fiindcă au falsificat testamentul lui Fordyce, secundo, mi-ar plăcea să știu mai multe despre procesul lui Parmenter. Am impresia că e vorba de același lucru ca și în cazul lui Fordyce și a celor doi martori: eroare de diagnostic, fatală față de pacient. Fără-ndoială, premeditată.

– Ce importanță au toate astea din moment ce nu putem recurge la ajutorul justiției?

– N-am spus asta! Avem suficiente probe pentru a le intenta proces. Dar după ce le voi lua și ultimul bănuț, risc să fiu și eu dat în judecată. Și ca să mă pot apăra trebuie să știu cât mai multe în ceea ce îi privește.

– Desigur, nimic nu garantează că povestea asta nu se va sfârși rău, cu noi în boxa acuzaților.

– Tu nu. O să spun că te-am amestecat în povestea asta împotriva voinței tale.

– Splendid! explodă P.J. Reputația mea va fi pătată pentru totdeauna, dar tu o să te distrezi de minune, nu-i așa? S-ar zice că o faci înadins!

– Dar dacă ți-aș spune că o fac doar pentru a te ajuta?

P.J. clipi din ochi, surprinsă. Era prima oară când vorbea astfel. Era oare posibil ca el să riște închisoarea doar pentru a-i face un serviciu? Clătină ușor din cap.

– Nu vreau să ajungi din nou la închisoare, Cliff. Nici pentru mine, nici pentru SOS. S-o lăsăm baltă.

El îi adresă un surâs dn colțul buzelor, care-i dezvălui cicatricea de la gură.

– Hopa, asta-i ceva nou. Mai înainte îți era teamă să nu „faci rău". Acum s-ar zice că te temi pentru mine.

– Da, mi-e teamă pentru tine. Îmi este insuportabil să mi te imaginez într-o celulă. Ai putea înnebuni.

El tăcu o clipă, apoi ridică mâna pentru a-și aranja o șuviță rebelă.

– Pentru ce să mă bage la pușcărie, dacă banii n-or să ajungă la mine? Nu-ți face probleme.

– Faci pe grozavul, îi spuse ea, strângându-și genunchii sub bărbie. De fapt, nu ești sigur de nimic!

Ce era oare fost cu emoția aceea ciudată, care-i strângea gâtul?... Din clipă în clipă, era gata să-i sară în brațe și să-i plângă pe umăr... El o sărută pe tâmplă, apoi pe nas. În tăcere, ea se ruga să se oprească. El o obligă să-și desfacă brațele și să-l privească drept în ochi.

– Dacă vom fi atenți, nu se va întâmpla nimic rău. Și în plus, Cleo, va acționa din umbră. Poate va găsi ea ce căutăm.

Când auzi numele de Cleo ea se întoarse instinctiv. Cliff îi remarcă reacția, dar nu lăsă să se vadă nimic.

– Totul o să meargă repede acum. Mâine de dimineață o să fiu primit la club.

Avea un aer atât de sigur încât își uită pe loc temerile și surâse văzându-l atât de vanitos.

– Nu crezi, nu-i așa? O să vezi, se făli el. Mâine seară o să fiu cu ei în bibliotecă, invitat de onoare. Iar de poimâine, banii o să înceapă să curgă spre SOS.

– De unde știi?

– Instinctul. Îl ascult în toate, chiar și în ce te privește.

– Pe mine?

Inima începu să-i bată mai tare. Își dădu dintr-o dată seama cât ține la el și se îngrozi. El îi sărută o pleoapă, apoi pe cealaltă.

– De exemplu, vreau să fac dragoste cu tine, Junior. Dar instinctul îmi spune că nu ești pregătită. Nu încă. Și mai spune că nu trebuie să disper. Și să rămân răbdător atâta timp cât va fi necesar. Fără să fac nimic. Doar să te țin în brațe.

Încet, se întinseră unul lângă celălalt, la inițiativa lui Cliff.

– Odihnește-te Junior, murmură el. N-ai de ce să te temi de mine. Într-o zi... ori poate într-o noapte, vei învăța să ai încredere în mine.

P.J. se lăsă legănată, alintată, strânsă în brațe. Așezată cu capul pe pieptul lui îi asculta bătăile regulate ale inimii. Căldura corpului le trecea prin haine și-i umplea inima de mulțumire. Era mirată și chiar decepționată că el nu încerca mai mult. Dar înțelese că avea dreptate. În acel moment, voluptatea n-ar fi făcut altceva decât să-i mărească încurcătura. Nu aștepta de la el decât afecțiune, ocrotire și blândețe.

***

În cealaltă parte a orașului, într-o reședință colonială, cu coloane albe, un bărbat stătea întins, pe întuneric. Pe măsura trecerii timpului, somnul îi era din ce în ce mai departe. Probabil că știindu-și numărul anilor ce-i mai rămăseseră de trăit, nu voia să și-i petreacă dormind. Mai ales când putea să folosească acel timp pentru a se gândi la mijloacele care să-l facă să aibă o existență confortabilă, până la sfârșitul zilelor sale. Era medic și totodată un bărbat puternic. O dată făcuse

legământ să apere viețile oamenilor, cu orice preț... Idealismul i se pierduse cu timpul. Acum avea o filozofie cu totul diferită: dacă moartea cuiva putea fi mai folositoare decât viața sa, atunci putea să moară acel cineva. La nevoie, putea chiar să-l ajute în marea trecere...

Parmenter era un tip care ajunsese de mult la concluzia că sentimentele și pasiunile îl sâcâiau îngrozitor. Doar propria bunăstare și siguranță personală erau lucrurile care contau. Slavă Domnului, încă mai putea să-l manevreze pe nefericitul său prieten, Terence Clive. Acesta avea bunul simț de a bea numai seara, la el acasă sau în compania celor din clubul Flăcăilor Tomnatici. Problema lui Clive era însă conștiința sa. Și aceasta ar fi putut provoca mari dezastre. Ireparabile. Așa că, dacă era necesar, amicul său de mai bine de șaizeci de ani, trebuia să moară la momentul potrivit.

La câteva sute de metri distanță, într-o vilă mult mai puțin luxoasă, Terence Clive stătea întins pe o canapea și se uita la un film alb-negru, la televizor. În seara aceea, alcoolul nu-i putea alunga din minte chipurile lui Albert și a mamei acestuia, pe care o iubise atât de mult. Dragostea lor îl distrusese. Din pasiunea cu care se iubiseră nu mai rămăsese decât fiul lor. La nașterea acestuia, un accident, o proastă oxigenare a creierului, îl lăsase handicapat pe viață, atât fizic cât și psihic. De la o vizită la alta, îi era din ce în ce mai greu să-și recunoască tatăl.

Clive își umplu din nou paharul cu whisky, fără a mai adăuga apă și trase o dușcă zdravănă. Viciul acesta îl măcina

încet, dar nu mai avea nici o importanță. Își pusese toți banii într-un cont blocat, din care se plăteau cheltuielile lui Albert, chiar și după moartea lui. Ce ar fi devenit fără Parmenter și prietenii lui? S-ar fi prăbușit de mult dacă n-ar fi avut sprijinul lor. Oh, desigur, aceștia aveau defectele lor, dar nici el nu era perfect...

***

Cliff ațipi ușor dar un orologiu interior, specific detectivilor veritabili, îl făcu să se trezească în zori. Se depărtă ușor de P.J. care-l prinsese cu brațul după gât și-și strecurase genunchii între ai lui. Aceasta suspină în somn. Rămase nemișcat, privind-o. Ea încercă să-l atingă, scânci și întinse brațele.

– Nu pleca... murmură ea.

Îi surâse, copleșit de emoție. Deja adormise din nou.

– Nu pot rămâne, spuse el deși nu-l mai auzea. Nu rămân niciodată.

Plecă dar știa că-și va aminti întotdeauna chipul ei transfigurat de dorință, fragil și încrezător, pe când dormea.

Capitolul 8

Atunci când P.J. se trezi, Cliff era de mult plecat. Gânditoare și plină de dragoste, începu să mângâie forma lăsată de corpul lui, în așternutul în dezordine. Parfumul lui încă mai plutea prin aer. Și regreta că nu putuse să-i vadă chipul când se trezise, în dimineața aceea... Nemulțumită oarecum de nevoile acestea stranii, încercă să-și revină. N-avea timp de asemenea prostii. Trebuia să se întâlnească la Ivory Castle cu Dirkson, pentru faza a doua a operațiunii. Chiar din ajun, Cliff începuse să-i ușureze pe Flăcăii Tomnatici de primii dolari.

După vreo trei sferturi de oră, proaspătă ca o zi de primăvară, se apropie de masa lui Teddy Dirkson. Jupa din material ecosez i se mișca la fiecare pas. Cu puloverul gros de lână naturală și pantofii de piele din picioare era simbolul însăși al Noii Anglii. Teddy Dirkson o aștepta cu un surâs nătâng pe buze. Se ridică și-i trase în grabă un scaun.

– Penny dragă...

Efortul de a-i prinde mâna rămase fără efect. P.J. n-ar mai fi putut să-i suporte a doua oară atingerea buzelor umede pe piele.

– Am ceva pentru tine, îi spuse el arătându-i cu bărbia o cutie atrăgătoare lângă șervetul de masă.

– Domnule Dirkson, protestă ea cu hotărâre.

– Un fleac, te asigur. Deschide cutia să te convingi.

Reținându-și un zâmbet, se execută cu docilitate. Era o brățară formată din orhidee minuscule, făcută din coral.

– E foarte frumoasă, dar...

– Mă lași să te ajut să ți-o pui?

– Nu. Și este ultimul cadou pe care-l accept din partea dumneavoastră. Și astea nu sunt numai vorbe goale.

– Mi-am luat libertatea de a comanda un mic dejun. Omletă, ca și ieri.

Chelnerul aduse un platou bine încărcat, pe care la loc de cinste trona o sticlă de șampanie aburită. În ciuda lipsei de poftă de mâncare, P.J. ducea cu eroism furculița la gură. Și Cliff care nu mai venea o dată! Pentru a se scuza că nu-și petrece ziua cu Teddy Dirkson, trebui să-i dea acestuia explicații fără sfârșit. La un moment dat, el o slăbi din priviri pentru a se uita la ceas.

– Mă întreb de ce întârzie tânărul nostru prieten. Poate că a uitat de întâlnire? Nu m-ar mira: găsesc că-i lipsește un pic de maturitate. Nu crezi?

P.J. răspunse printr-o vagă mișcare din cap. Dirkson încercă să-i prindă mâna, dar încă o dată ea și-o retrase. Dar el nu păru să-și piardă siguranța. Dimpotrivă, se aplecă mai tare spre ea și buzele aproape că-i atinseră obrazul.

– Multe femei spun că numai un bărbat matur le poate satisface. Tinerii n-au experiență și nu știu ce-i adevărata plăcere. Cred că...

Iată-ne ajunși și aici, se gândi P.J. cu disperare. Cum dracu să ies din beleaua asta? Și Cliff ce tot învârte, de ce nu mai vine? În aceeași clipă, o voce cunoscută răsună în spatele lor.

– Bună.

Purta un costum cafeniu, croit în manieră clasică, o cămașă de mătase și ochelari cu rame de baga.

– Permiteți? întrebă el, înainte să se așeze.

– Bineînțeles, răspunse Dirkson. Mă întrebam dacă ai să vii până la urmă.

– N-o să vă rețin multă vreme. Bună ziua, domnișoară Jameson, adăugă el politicos. Ce brățară grozavă, pe cinstea mea!

Comandă chelnerului o ceașcă de cafea și își vârî o mână în buzunar, de unde scoase două plicuri.

– Vreau să vă mulțumesc la amândoi pentru cinstea și corectitudinea de care ați dat dovadă. Ați acceptat să primiți echivalentul unei zile de profit dintr-o investiție pe care am s-o aleg eu. Ei bine, uite rodul răbdării voastre. Cu mulțumirile mele, totodată.

Dirkson își luă plicul cu un aer plictisit, iar P.J. îl acceptă pe al său, afectând un aer de interes timid. Dirkson îl desfăcu primul pe al său pentru a termina discuția și pentru a-i arăta noii sale cuceriri că sumele ridicole îl lăsau rece. Aruncă o privire morocănoasă pe cec și deodată clipi din ochi. Căpătase deja o altă privire. Nu era nici pe departe vorba de douăzeci și cinci de dolari, așa cum se așteptase! Cecul îi arăta suma de o mie opt sute douăzeci și opt de dolari. Fără voia lui, Dirkson se făcu palid la față.

Tot în acest timp, P.J. se uită și ea la propriul ei cec, cu ochii măriți.

– Oh, domnule Holderman! Exclamă ea. O să pot, în sfârșit, să-mi cumpăr o mașină pe credit! Se poate spune că cinstea se răsplătește, nu-i așa? domnule Dirkson?

Teddy Dirkson nu era foarte bun contabil, dar știa destul despre tranzacțiile bursiere pentru a înțelege că un fenomen extraordinar era pe cale să se producă. Dar care?

– Și spuneți că suma asta este echivalentul unei zile de profit? Dacă nu sunt indiscret, la cât se ridică suma pe care ați investit-o ieri?

– N-ar trebui să vă răspund la această întrebare. În stadiul actual al lucrurilor, termenul de investiție e impropriu. Noi preferăm să-i spunem donație. În cazul vostru, e vorba de o sută de mii de dolari.

La auzul acestei sume, P.J. simți că o ia cu leșin. Dar Cliff pretindea că lăcomia bătea de multe ori bunul simț. Teddy Dirkson avea figura unui care tocmai avusese o halucinație.

– O sută de mii de dolari? mormăi el. Imposibil. Cum se poate realiza un asemenea beneficiu doar cu o sută de mii de dolari?

Un surâs enigmatic flutură pe buzele lui Cliff.

– Cecul pe care tocmai vi l-am dat spune el singur totul. Este vorba de un profit uluitor.

– Uluitor?

Cliff îșI atince cu nodul de la cravată, mimând încurcătura.

– Nu sunt în măsură să vă dezvălui prea multe, domnule Dirkson, dar în mod sigur v-ați putut da seama că este vorba cam de zece la sută pe săptămână.

Dirkson era cât pe ce să se sufoce.

– Păi atunci, într-un an...

– În jur de cinci sute douăzeci de procente. Desigur, nu trebuie să vă spun că e vorba de o afacere excepțională.

– Păi atunci, la sfârșitul anului, o sută de mii de dolari...

– Ar aduce o sumă frumușică, acceptă Cliff.

Pe moment Dirkson deveni atât de absorbit de calcul că aproape se putea auzi scârțâitul creionului.

– Mai exact, șase sute douăzeci de mii de dolari.

– Ei bine, exclamă P.J. Mai mult decât o jumătate de milion de dolari! Vă dați seama?

– Așa cum v-am spus de la început, spuse Cliff serios, valoarea acestui dosar este inestimabilă. Dacă ar fi căzut în mâinile cui nu trebuie...

Dirkson nu-l mai asculta decât cu o ureche. Își scosese stiloul și scria cu febrilitate lungi șiruri de cifre pe un șervețel.

– Domnule Holderman, spuse el, nu după mult timp, apăsând pe fiecare cuvânt. Să spunem că cineva investește un milion de dolari...

– Face donație aceasstă sumă. Presupunând că cineva face o donație de un milion de dolari...

– De acord, spuse Dirkson nerăbdător.

– La cinci sute douăzeci procente, realizează un profit de 14 mii de dolari pe zi. Iar la sfârșitul anului, milionul lui devine șase milioane și două sute de mii...

Ochii lui Dirkson stăteau să-i sară din orbite.

– Cum se numește compania sau asociația asta?

– Căsuța poștală, rectifică Cliff.

Se uită nervos în jurul lui, ca și cum ar fi spus deja prea mult.

– Căsuța poștală, dacă așa vreți, repetă Dirkson.

– VIITORUL, răspunse Cliff. Pentru moment nu este cunoscută. Numai câțiva inițiați știu de existența ei.

– Dar dacă cineva ar vrea să cumpere acțiuni...

– Să depună o donație, vreți să spuneți. Da, aș putea să vă ajut, asta-i meseria mea. Și credeți-mă că n-am nici un moment de răgaz.

În acel moment, milioane de bancnote începuseră să danseze prin fața ochilor lui Dirkson.

– Domnule Holderman, când mă gândesc că ieri am refuzat să vă ascult sfaturile! Vă rog, mai acordați-mi o șansă.

– Cu plăcere. Dacă vreți siguranță vă recomand IBM, McDonald's, Procter & Gamble. Dacă doriți să vă asumați niște riscuri, încercați cu Ben&Jerry. După părerea mea, au un viitor strălucit.

– Mă tem că cel mai interesant sunt de VIITORUL ăla.

– Îmi pare rău, dar nu recomand VIITORUL decât persoanelor hotărâte să avanseze sume serioase.

– Ce ați zice de un milion de dolari?

– Hm, nu e rău dar...

– Sunteți de acord să discutăm serios despre asta? Și poate și cu unii dintre prietenii mei. Persoane de încredere, desigur.

– Vă reamintesc că în primul rând este nevoie de discreție absolută. Dar, fiindcă e vorba de dumneavoastră...

– Grupul nostru se reunește diseară. În biblioteca de la Ivory Castle. Nimic ceremonios. De obicei, se joacă pocher. Prietenii mei dispun și ei de fonduri importante.

– Din punctul meu de vedere nu pot decât să mă felicit că v-am întâlnit. Dacă banii nu-ți ajung, atunci trebuie să fii un pic... vizionar.

– Nu vă faceți probleme în legătură cu banii. La ora opt, e bine?

– S-a făcut.

– Formidabil, domnule Holderman. Vă spun sincer, formidabil.

Îi strânse îndelung mâna lui Cliff înainte de a ieși.

– Dumnezeule mare! exclamă Dirkson. Nu-mi vine să cred urechilor Penny, draga mea, o să trebuiască să mă scuzi. Nimic

nu m-ar putea despărți de tine, în afară de o afacere personală. Și asta e una dintre ele. Când se va rezolva, o să sărbătorim evenimentul cu șampanie, ți-o promit. O să ai curând vești de la mine.

Făcu o reverență incompletă, imperfectă imitație după cea a lui Cliff și o întinse, excitat la culme. Se ducea fără-ndoială să-i anunțe pe Flăcăii Tomnatici de vestea cea mare. Cliff nu se înșelase. Lăcomia avea o putere periculoasă. Iar felul în care manevra această putere o umplea de admirație. Se mulțumise doar să facă niște simple aluzii, lăsându-l pe Dirkson să tragă singur concluziile. În cupa ei mai era o gură de șampanie. O duse la buze: „Pentru cei vicleni, care servesc o cauză nobilă", se gândi ea, surâzând.

Mergând în parcare să-și ia mașina, îl zări pe Cliff la marginea unei terase care dădea spre munți. Se simți mai tulburată ca oricând. Era în compania unei tinere blonde pe care o ținea tandru după umeri și care îl privea și ea cu afecțiune și tandrețe. Cleo, se gândi P.J. imediat. Și un fior rece îi cuprinse inima, făcând-o să grăbească pasul. Toată dimineața încercă să-și alunge viziunea aceasta tulburătoare din minte. Până la urmă trebui să recunoască un lucru mai straniu decât era: îl iubea pe Cliff. Și el nu-i va întoarce niciodată acest sentiment, nu va fi pentru el decât una din femeile, din multele femei din viața lui. În ajun, dormise în brațele lui. În seara asta era rândul lui Cleo. Iar Cleo îi va lăsa desigur o amintire de neuitat.

P.J. nu se întoarse la Nutmeg Peddler decât după masa de prânz. Aproape imediat, telefonul începu să sune. Era Teddy Dirkson. În câteva cuvinte, îi explică că e bogat, că era pe punctul să-și împătrească averea și că era o stupiditate că ea nu încerca să-i fie pe plac. P.J. fusese crescută cu multă rigoare, într-o familie puritană. Așa că-i răspunse sec că nu e de vânzare și că dacă nu va învăța să se poarte ca un gentleman nu-i va mai vorbi niciodată. Imediat, Dirkson o copleși cu scuze. Și-i mai spuse că dacă ar putea s-o vadă imediat i-ar arăta cât de mult regretă că vorbise cu atâta ușurință. Îl refuză, pretextând că are de lucru. Nici n-apucă să închidă telefonul că acesta sună din nou. Imediat ce se prezentă, trânti telefonul în furcă. A treia oară, își luă geanta și ieși fără să mai răspundă. N-o să-l mai vadă niciodată pe insul ăsta abject, orice ar spune Cliff. Își aminti de frumusețea sofisticată a lui Cleo. O femeie ca ea l-ar fi putut duce pe Dirkson de nas luni întregi. Atunci, de ce nu apelase la ea?

O plimbare cu mașina o duse până la Featherston. Dar cum ar fi putut să admire frunzișul în flăcări arămii, într-o asemenea stare de spirit? Nu ezită să se întoarcă la Leaftree. Pendula suna ora șapte când intră în restaurantul modest, sigură că n-o să-l întâlnească pe Dirkson acolo. În schimb, dădu peste Terence Clive.

— Miss Jameson! exclamă răgușit acesta când o zări. Ce faceți aici? Pun pariu că fugiți de Teddy. Nu spuneți că nu, pentru că și eu fac la fel.

P.J. nu-și putu reține un zâmbet.

– De ce? Nu vreți să veniți la masa mea? Nu-mi place să mănânc singură.

– Mulțumesc, spuse Clive după o scurtă ezitare. Vreți să știți de ce fug de Teddy, ca de ciumă? Cred că a înnebunit. Pretinde că e pe cale să devină foarte bogat și vrea să mă îmbogățească și pe mine.

P.J. îi privi chipul brăzdat de riduri și-și aminti cu amărăciune că avea în față un dușman.

– Și nu vă interesează? De ce? Totuși, nu pare a fi o propunere obișnuită.

– Sunt suficient de bogat să trăiesc confortabil tot restul vieții. Ce să fac cu banii?

– Nu știu, să călătoriți să vedeți lumea...

– Lumea am văzut-o, îi replică el cu amărăciune. Nu e frumoasă. Și apoi, eu sunt terminat, din cauza alcoolului. Așa că...

– Tocmai, cu ajutorul banilor, puteți oferi o cură de dezintoxicare, într-o clinică bună.

– Nu înțelegeți, domnișoară Jameson. Îmi place să fiu alcoolic. Nu vreau să se schimbe nimic. Tot ce mă ține în viață este grija pentru Albert. Și cu ce am, viitorul lui e asigurat, chiar și după ce o să mor. Într-un seif, există un testament care-l face unicul meu moștenitor. Am numit banca executor testamentar. Murind, am cel puțin satisfacția că am făcut măcar un lucru bun în viața mea. Dar te plictisesc cu poveștile mele. Mai bine spune-mi de ce te ascunzi de Teddy?

– Domnul Dirkson și-a pus în cap să mă acopere cu cadouri. Nu cred că e cazul să-și facă iluzii în ceea ce mă privește. Așa că, dumneavoastră, care-l cunoașteți mai bine, ați puea să-mi spuneți cum aș putea să ies din impasul ăsta.

Clive izbucni în râs chiar în momentul în care chelnerița îi aduse lui P.J. o farfurie cu perișoare de carne și piure. Ceru și el același lucru.

– Cred că cel mai bine ar fi să-l ignori complet. O să-ți ia poate vreo săptămână, dar apoi se va lăsa păgubaș. E un tip care pozează, e insuportabil pentru femei. Dar nu e rău de felul lui. Ați putut vedea, de exemplu, că este foarte generos. Adoră să facă daruri. De aceea, a făcut praf cea mai mare parte din averea familiei. Din cauza femeilor, în general, care au fost mai puțin scrupuloase decât dumneavoastră, credeți-mă.

Categoric, Clive era un personaj ciudat,fără nici o pretenție și remarcabil de sincer. Să încerce oare să-i adoarmă bănuielile, să vadă ce gândește?

– Bănuiesc că o să mergeți și dumneavoastră să-l întâlniți pe Holderman, în seara asta.

– Oh, acest Moș Crăciun care a sosit cu câteva luni mai devreme? Iar trebuie să amintim generozitatea lui Teddy. Mulți ar fi păstrat secretul pentru ei. El n-a avut decât un gând, să-l împărtășească prietenilor lui.

– Cred că-l cunoașteți din copilărie, nu-i așa? E ciudat că într-o vreme când totul se schimbă cu atâta repeziciune, ați rămas atât de multă vreme prieteni...

– Suntem patru boșorogi rataţi. Nimănui nu-i pasă de noi, așa că ne-am lipit unul de altul. Teddy te-a întâlnit într-una din zilele lui cele mai proaste. Știți și cum sunt eu. Ar mai fi și Charley Bangor. Are grijă de el din clasa a șasea. Este un băiat foarte atașat, foarte loial. Necazul e că nu-i prea inteligent și este un jucător împătimit. Trebuie supravegheat în permanență. Din fericire, soră-sa e ca un adevărat plutonier, așa că ne ușurează însărcinarea pe care ne-am luat-o.

P.J. surâse.

– Să facem bilanțul: un vânător de fuste, un alcoolic și un cartofor. Cine-i al patrulea în grupul ăsta atât de responsabil?

– Doctorul James Parmenter, pe jumătate la pensie.

– Cum? Fără păcate, fără secrete rușinoase?

Clive deveni încurcat, trecând în defensivă.

– Este greu să-l cunoști. Este un singuratic.

– Și toată lumea asta se va întâlni diseară cu domnnul Holderman. Sper că cineva o să vă ducă acasă. Prefer să nu-mi închipui cum ar fi să vă urcați la volan, după o seară stropită cu șampanie!

– Ești totuși cam impertinentă, fetițo. Ești cumva profesoară?

– Nu, secretară.

– În orice caz, îmi placi. Dacă te deranjează să mănânci singură, o să fiu încântat să-ți țin companie, o seară sau două, înainte să ți se termine concediul. Cunosc un local unde nu-i place să meargă lui Dirky: restaurantul de la Montagne Vertr.

– O să mă deranjeze dacă o să vă certați cu Dirkson din cauza mea.

– Nu-ți face probleme. O să fie bosumflat vreo câteva zile și apoi se va bucura că o rablă ca mine și-a găsit o prietenă. Sunt aproape paisprezece ani de când n-am mai invitat o femeie la restaurant!

– Vă subestimați, domnule Clive, îi răspunse ea cu diplomație. Accept cu plăcere invitația dumneavoastră. Dar am o întrebare: de ce tocmai eu, după paisprezece ani?

Privirea lui Clive se întunecă.

– Pentru că îmi reamintiți de cineva, murmură el. Cineva foarte frumos, atât pe dinafară cât și în suflet. De mama lui Albert.

***

Sprijinită de tocul ușii de la sala de baie Cleo se uita la Cliff cum se bărbierește. Dezbrăcat până la brâu, acesta privea preocupat în oglindă, fiind absorbit cu totul de ceea ce făcea. Cleo bănuia că era doar o poză care-i permitea să n-o privească în ochi.

– Cliff, reluă ea încrucișându-și brațele. Parmenter ăsta e periculos.

– Te cred. De altfel, sunt prudent întotdeauna.

– Cliff, tu pui ceva la cale. Nu știu exact ce și nici nu doresc să aflu. Dar promite-mi că n-o să-ți asumi niște riscuri inutile.

– Promit, mormăi el distrat.

– E vorba de o femeie, nu-i așa? Fermecătoarea fetiță cu care stăteai la masă. Nu-ți dai seama că nu-i genul tău?

– Nu e nimic între mine și ea, se apără Cliff dându-și mai departe cu aparatul de ras pe față.

– Îmi place să cred că spui adevărul. Așa cum sper că n-ai uitat de Pamela.

Lama de sus se opri pe bărbie. Cliff se tăie, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Dacă își amintea de Pamela? Cea mai grozavă tipă din Kansas City! Pentru a o cuceri, furase, escrocase și lăsase sărmani o mulțime de cetățeni respectabili, fără să-și ia nici cea mai elementară dintre precauții. Rezultatul: un an de stat într-o celulă din Leavenworth, trei sute șaizeci și cinci de zile din viața lui, pierdute pentru totdeauna...

– N-am uitat, mormăi el.

– În aceiași ordine de idei vreau să-ți spun că încep să cred că nu ești făcut să trăiești singur.

– Nimeni nu poate ști asta, în afară de mine.

– Îmi fac griji pentru că te iubesc.

Vocea lui Cleo tremură când rosti aceste vorbe.

Cliff se uită la ea, cu un început de surâs. Se apropie de ea, își trecu un braț după umărul ei și o sărută, lăsându-i pe obraz o urmă de spumă de ras.

Capitolul 9

Cliff sună spre seară pentru a-și anunța vizita de la miezul nopții. Încă tristă din cauza reapariției lui Cleo, P.J. se abținu cu greu să nu-i trântească telefonul. Era oripilată de instinctele josnice cum era gelozia – ca să spunem lucrurilor pe nume – pe care o simțea crescând în ea. Și pentru ce, până la urmă? Cliff era ceea ce se cheamă un fustangiu. Și n-ar fi rămas fidel nici unei femei, iar ei nici măcar nu-i promisese așa ceva. Atunci, de ce-și făcea probleme din cauza lui? Singura legătură dintre ei consta în realizarea anchetei pe care i-o ceruse cu puțin timp în urmă. Revenindu-și de bine de rău în fire, se-ntrebase cum o fi decurs întâlnirea cu Flăcăii Tomnatici și dacă-l deranjase să afle că ieșise cu Teddy Dirkson și că era simpatizată de Terence Clive.

Aștepta, stând în întuneric, cu toate luminile stinse. Deși nu-i era frig stătea cu brațele strânse în jurul corpului, simțindu-se puțin pierdută.

„Tot ce contează, își repetă pentru a câta oară, este să salvez SOS și să continuu opera părinților mei". Cliff năvăli în încăpere chiar în momentul în care îl aștepta cel mai puțin. Închise liniștit fereastra, trase draperiile și aprinse lumina.

Purta un pulover de cașmir, albastru închis și surâdea poznaș.

– Totul a mers ca pe roate, o anunță el. Dirkson și Charley Bangor sunt gata să-și riște banii cu VIITORUL. Parmenter rămâne neîncrezător, dar a promis că o să se gândească. Clive este singurul care n-a mușcat din momeală. Dar mă așteptam la asta. Oricum, o să ne revedem și mâine.

Recăpătându-și suflul își aplecă fața spre ea.

– Ei, nu merit un sărut?

O prinse de umeri și o sărută scurt. Ea ar fi vrut să rămână insensibilă, dar se simți cuprinsă de emoție până-n adâncul sufletului.

– Îți cam lipsește entuziasmul, remarcă el.

– Pentru că am impresia că și asta o s-o trec în nota de plată, se revoltă ea. Unde îți este asistenta. Te așteaptă în cameră?

El ridică ironic dintr-o sprânceană.

– Am înțeles: ești geloasă. Te credeam mai presus de așa ceva. Am oroare să mi se facă scene.

– Iar mie nu-mi plac ipocriții.

– Ai milă și nu mai folosi asemenea limbaj! Cleo a plecat la Putney. Este o prietenă de demult așa că n-o amesteca în așa ceva. Și ar trebui să fii ceva mai drăguță cu ea, fiindcă ne-a făcut două servicii neprețuite.

Scoase din buzunarul de la spate un pachet de foi împăturite și i-o întinse pe prima.

– Citește cu atenție. Este o factură pe numele lui Delmer Fordyce, în valoare de două sute douăzeci de dolari. Este emisă de doctorul James Parmenter. Clinica Patterson are specialitatea de oftalmologie. I-au schimbat ochelarii lui Fordyce. Uită-te la dată... Iulie, anul trecut...

– Așadar, și-a spart ochelarii în săptămâna când a semnat testamentul.

– Exact.

– Prin urmare, ar fi putut crede că semnează o cerere de primire în club atunci când i-au dat să semneze testamentul.

– În mod sigur. Și probabil am avut noroc că martorii, care lucrau amândoi în hotel, să nu fi văzut nici ei prea bine ce semnează.

– Dar de ce i-a plătit Parmenter noua pereche de ochelari lui Fordyce?

– Se vede că n-ai talente de escroc... Pur și simplu fiindcă el îi spărsese pe cei vechi, pretextând stângăcie.

– Ești sigur de ipoteza asta?

Cliff surâse larg.

– Am flecărit puțin cu doamna Murdock, astăzi. După unul sau două cocteiluri Elixirul junglei jamaicane, a devenit categorică: Parmenter a spart ochelarii lui Fordyce, jucându-se cu ei. Desigur că o asemenea poveste n-are nici un fel e greutate într-o sală de tribunal, dar tot e mai mult decât nimic. Ca și ăsta, de altfel.

P.J. examină o a doua serie de documente. De data asta era vorba de niște rapoarte de spital.

– Primul martor, Harrey Berringer a a murit la Leaftree, cu o lună înainte de Fordyce. Tromboză coronariană. Cine credeți că-i era medic, după părerea ta? Ți-l spun eu: James Parmenter.

– Ceea ce ar putea dovedi că deși era la curent cu problemele lui cardiace, nu prea s-a străduit să i le trateze.

– Ar putea fi considerată o simplă coincidență dacă n-ar fi vorba de un al treilea caz de boală cardiacă. Uite raportul spitalului pentru John Williams, al doilea martor: „Tromboză coronariană", scrie în capul paginii cu antetul spitalului. Are și mesaj atașat.

„Cliff, am găsit-o pe sora lui Williams. La pensie, el se dusese să stea la ea. Medicul lui curent era Parmenter. Se pare că-i spunea lui Williams că starea sănătății lui este pur și simplu perfectă. Sora lui Williams este de acord să depună mărturie. Cleo. PS. Nu-i așa că sunt deșteaptă?"

Cleo, se gândi P.J. cu inima îndoită, nu era doar deșteaptă, era de-a dreptul fantastică. Unde dracu găsise dovezile astea atât de prețioase?

– Ei, cum e? Merită Cleo un pic de indulgență? întrebă el ca și cum i-ar fi citit gândurile. Și asta nu e tot. Ia uită-te la asta!

De data asta, erau niște hârtii de la tribunal.

– Este raportul de ședință al procesului intentat lui Parmenter pentru eroare de diagnostic. Tot o problemă de boală de inimă. Societatea de asigurări a trebuit să plătească o sumă considerabilă familiei victimei. Acum opt ani, i s-a intentat un nou proces: unul din bolnavii lui, un oarecare Wiggingdon, a rămas paralizat, ca urmarea unei operații. Nepotul lui a intentat proces și din nou compania de asigurări a trebuit să plătească.

P.J. făcu ochii rotunzi.

– Wiggingdon? Nu e unul și același cu cel a cărui nevastă a fugit cu Clive?

– Ba chiar așa! Aparent domnul Parmenter se crede, din când în când, însăși justiția divină. Wiggingdon îl detesta pe Parmenter din simplul motiv că acesta este prieten cu Clive. Ceea ce e ciudat, este faptul că exact în noaptea în care Wiggingdon a fost operat, Parmenter făcea de gardă în secția de chirurgie... Și, culmea ghinionului, bisturiul lui a alunecat puțin alături...

Pe P.J. o trecu un fior de gheață.

– E... e un monstru.

– Ce e mai extraordinar e că, în afara familiilor implicate, nimeni nu pare să știe ceva.

– Și alea ce mai sunt? întrebă P.J. arătând spre alte hârtii care ieșeau din buzunarul lui Cliff.

– Cheia descoperirilor făcute de Cleo.

– O... a treia greșeală fatală?

– Da, dar de data asta avocatul lui Parmenter a reușit să înăbușe scandalul. S-a întâmplat acum trei ani. Parmenter era aproape ieșit la pensie. Ratele la polița lui de asigurare erau așa de mari că nu reușea să le achite regulat. A fost un ghinion, un accident de data asta, el greșind pur și simplu o altă operație. Una la vezica biliară. Care s-a terminat cu o peritonită, dublată de o hepatită și până la urmă cu moartea pacientului. Nemaifiind asigurat, Parmenter a trebuit să plătească din banii lui o sumă de vreo două sute de mii de dolari. Economiile lui de o viață. Puțin timp după aceea, a început să pună la cale planul care l-a costat viața pe Fordyce. După aceea, n-a mai avut de făcut nimic altceva decât să aștepte următorul porumbel căruia să-i rupă gâtul.

Năucită, P.J. nu scotea o vorbă. Toată mârșăvia...

– Problema e, reluă Cliff, că în realitate e mai periculos decât mi-am putut imagîna. Așa că n-aș vrea să te apropii de el. Și cu Teddy Dirkson, las-o baltă.

– Am și făcut-o. Nu e nimic interesant de aflat de la el.

Cliff îi puse mâinile pe umeri, cu un aer îngrijorat.

– Vreau să te întorci la Boston. În momentul ăsta, îmi ești mai utilă acolo decât aici. Poate, mult mai mult. De fapt, n-ar fi trebuit să te amestec în toată aventura asta.

Ea îl privi îndelung, înainte să-i răspundă.

– Nu, spuse ea în cele din urmă.

– Fără discuții, Junior. O să pleci și nimeni n-o să-și dea seama că ne cunoaștem.

– Oricum, nu ne-am afișat împreună. Și rămânând aici, îl pot supraveghea pe Clive.

– De ce crezi că poți face asta?

– L-am întâlnit în seara asta la restaurant. Cred că i-am câștigat încrederea. E un singuratic, destul de vorbăreț, mai mult decât Dirkson, în orice caz. Spui că s-ar putea să fie în pericol. Aș vrea să-l păzesc. De la început, m-am gândit că ar putea fi informatorul nostru. Iar dacă va avea chef de confesiuni, mi le va face mie.

– Este exact lucrul de care se teme Parmenter. Dacă o să vă vadă prea des împreună, o să devină bănuitor, te rog să mă crezi.

– N-are rost să insiști. Nu plec, repetă P.J.

Când o mai văzuse el cu privirea atât de aprinsă? La Boston, când se întâlniseră prima oară. N-are rost să-și facă vreo iluzie: singura modalitate de a o trimite acasă era de a o lega mai întâi fedeleș.

– Îmi pare rău, Junior, dar foarte curând, Clive o să dea de belele. Să presupunem că refuză „să investească". Parmenter

n-o să se dea înapoi de la nimic ca să-i smulgă banii. A ajutat până acum vreo șase persoane să treacă la cele veșnice; e bine să-ți reamintești de asta. Așa că dacă-l vor bănui pe Clive că ești cauza eșecului în afacere, n-o să ezite să-i ia milioanul.. și viața pe deasupra.

– Adică vrei să spui că din cauza noastră, viața lui Terence Clive este în pericol?

– La naiba, Junior, habar n-am! Dar cu un om ca Parmenter orice este posibil. Și îți repet: nu-i sta în cale.

– Dacă Terence Clive este în pericol din cauza noastră, atunci e un motiv în plus să rămân, spuse ea cu încăpățânare. Ar fi imoral să-l abandonăm.

Cliff se lăsă să cadă pe pat cu o exclamație de exasperare înăbușită, își încrucișă brațele sub cap și se uita furios în tavan.

– Imoral repetă el imitând fără milă glasul subțire al lui P.J. Mă îmbolnăvești! E un drojdier bătrân și un hoț, pe deasupra!

– Înainte de toate, e un suflet de om. Și chiar eu am început să mă gândesc că ar trebui să-i lăsăm o parte din bani. Îi trebuie pentru Albert...

El se ridică dintr-o săritură și o apucă de umeri.

– Nu cumva crezi că a avut motive să-l fure pe tatăl tău?

– A făcut-o pentru o cauză nobilă. Ar fi inuman să...

Cliff își apropie fața de a ei. Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios.

– Cum? Clive ți-a furat un milion de dolari, proastă ce ești! Și ca să facă asta, a privit cum mor trei oameni, fără să miște un deget. Iar ție îți e milă de el! Ești nebună de legat!

O mască de durere apăru pe chipul lui P.J.

– Nu știu ce să mai cred, spuse ea cu voce tremurătoare.

Lacrimile care-i sclipeau pe pleoape, îl dezarmară complet pe Cliff. Dumnezeule, se rugă el în gând, fă să nu înceapă să plângă.

Îi dădu drumul, căpătând un aer la fel de nefericit.

– Din cauză că stau și te ascult, nu mai știu nici eu pe ce lume sunt, mărturisi el. Și e prima oară când mi se întâmplă așa ceva. M-ai enervat atât de tare Junior, că te-aș fi strâns de gât. Îmi pare rău...

Îl privi fără să înțeleagă. Cliff, să-și ceară iertare?

– Bine, n-o să mai spun nimic, spuse el resemnat. Rămâi, dacă vrei. Dar am sperat că întâlnirea din seara asta o să fie mai veselă. Ți-am adus chiar și un cadou. Și în loc să ți-l dau, te-am bruscat și m-am purtat urât...

– Cliff, nu te mai recunosc...

El o fulgeră cuprivirea.

– De ce? Eu n-am dreptul să am sentimente omenești, ca Terence Clive de exemplu? A reușit să mă facă să mă simt vinovat, dacă poți să-ți închipui. Chiar dacă asta nu mi se-ntâmplă prea des.

– Despre ce cadou vorbeai?

– Judecă singură, îi răspunse el.

Apoi scoase din buzunar un plic cu adresa de la Ivory Castle și i-l întinse. P.J. îl desfăcu încet, cu inima bătându-i dintr-o dată mai tare. Conținea un cec. Un ordin de plată pentru VIITORUL. Era semnat Bangor.

– O jumătate de milion de dolari... murmură ea uluită.

– Chiar așa. Să fie primiți, Junior. Procesul s-a amorsat. Banii încep să se reîntoarcă. Parmenter le-a cerut prietenilor săi să mai aștepte, dar Bangor n-a mai avut răbdare. Mi-a făcut o vizită în cameră, după întâlnire. În trei zile, o să-mi dea și restul.

P.J. nu știa dacă să râdă ori să plângă. Mijloacele pe care le folosiseră pentru a ajunge aici nu erau oare reprobabile? Conștiința îi spunea că nu. Lacrimile îi arseră ochii, lacrimi de bucurie de data asta. Cu ochii ațintiți asupra cecului, se gândea la succesul pe care era pe cale să-l obțină.

Își ridică fruntea și căută privirea lui Cliff.

– Ai reușit.

– Ei și. Doar pentru asta mă plătești, nu?

– Bineînțeles. Dar acum am început să cred și eu că se poate. Înainte mi se părea un vis. Cliff, ești nemaipomenit.

Ascultând de un impuls interior se aplecă și-l sărută pe obraz. Era neted și înmiresmat de apa de colonie. Dintr-o pornire spontană, își puse mâinile pe brațele lui. Simțindu-i căldura care străbătea prin lâna fină, își dădu seama că din prima zi de când se cunoscuseră Cliff intrase în inima ei. Emoții contradictorii o copleșiră. Aceeași luptă era și în

sufletul lui Cliff. Avea ochii strălucitori, dar gura avea o cută de amărăciune și răceală. Se atinseră. Ce nevoie aveau să vorbească.

Sufletele li se-ntâlniseră în sfârșit, iar inima se lipsea de cuvinte.

„Nu sunt din cei care cer în căsătorie.

Știu.

Nu sunt nici credincios unei femei.

Știu și asta.

Te doresc.

Și eu te doresc, Cliff.

Nu trebuie să te-ndrăgostești, fetițo.

E prea târziu.

Nu trebuie să-ți fie frică să suferi.

Aș suferi și mai mult dacă n-aș veni spre tine.

Simt același lucru.

Nu ți-am cerut să-mi promiți nimic.

Vom lua lucrurile așa cum vin.

Fiecare zi o vom trăi așa cum vine.

Asta e prima. Vino, te vreau"

El îi luă fața în mâini.

– Ești sigură? o întrebă el în cele din urmă.

Ridică privirea spre el. Cu o mână, el căută pe dibuite comutatorul și stinse lumina. Apoi se aplecă s-o îmbrățișeze cu încât blândețe până camera începu să se-nvârtească în jurul lor. Își înlănțui brațele în jurul gâtului lui și simți pieptul lui cum îi atinge sânii palpitând de dorință.

– Sunt sigură, murmură ea.

Simți o sărutare pe o pleoapă, apoi pe cealaltă și o mulțime de altele pe obraz înainte să-i cuprindă din nou buzele, cu pasiune. Corpurile lor înlănțuite se rostogoliră în pat.

– Să-ți amintești de clipele astea, Junior. Să nu mai spui niciodată că n-au existat. Promite-mi...

– Da, ți-o promit.

Mângâieri rafinate și îmbrățișări nebune le ocupară timpul până în zori. Mai târziu, P.J. își amintea de aceste ore ca de o trecere într-un univers de fericire și plăcere, pe care nu și-l imaginase niciodată. Un univers paradoxal, populat cu minuni, atât de mare că n-ai fi putut niciodată să-i atingi marginile și în același timp atât de mic încât nu-i conținea decât pe ei doi.

Un pic după ivirea zorilor, atunci când Cliff nu se hotăra să plece, îl strânse în brațe lângă ea.

– Nu pleca, te rog, îl imploră ea, mângâindu-i umerii goi.

El surâse.

– Ni s-a întâmplat ceva atât de rar și prețios. Dar ce amestec ciudat suntem totuși...

– Nu pleca.

Atunci, el puse din nou stăpânire pe buzele ei.

Capitolul 10

Se luminase de multă vreme. O ceață umedă și sidefie plutea printre arborii pădurii. Întors în camera sa de hotel, Cliff refuză să se gândească la evenimentele extraordinare ale acelei nopți. Ca să poată fi liniștit și lucid la întâlnirea cu Flăcăii Tomnatici din seara aceea, nu trebuia să se gândească la nimic. Își scoase puloverul și își începu ritualul matinal cu o litanie obsedantă: „Nu te gândi la ea, nu te gândi la ea...", după aceea intră sub dușul înghețat, obicei căpătat la închisoare. Se îmbrăcă: pantaloni, cămașa descheiată. Comandă micul dejun prin telefon și-l devoră, repetând cu conștiinciozitate discursul pe care urma să-l servească Flăcăilor Tomnatici. Trebuia să le atâțe lăcomia și să le învingă ezitările. Avea datoria să-și joace cărțile fără greșeală.

Luă micul dejun lângă fereastră. Cafeaua tare îi făcu bine. Atunci când se convinse că în planul său nu-i nici o fisură, își permise să se gândească la ea. Amintirile nopții îl copleșiră,

concrete și irezibilile ca și dulceața pielii ei, căldura corpurilor lor, dorința incandescentă pe care i-o trezise ființa ei, puritatea și generozitatea pasiunii cu care i se dăruia.

Senzațiile acestea îi reveneau impuse de un fel de altceva căruia prefera să nu-i spună pe nume... S-o uite pe Junior, la sfârșitul acestei aventuri părea să fie un lucru mai greu decât se gândise. Dar o dată treaba terminată o să găsească o cale de a provoca o ruptură. Dar până atunci, toate barierele dintre ei erau rupte și o iubea fără să se mai gândească la ceva.

Deși de obicei era foarte atent la astfel de lucruri, Cliff nici nu băgă de seamă că atât de periculosul verb „a iubi" i se strecurase în suflet și în gânduri...

***

Când se trezi, P.J. era singură, cu corpul cuprins de o dulce amorțeală. Îi murmură numele și toate celulele corpului i se treziră la viață.

– Cliff, șopti din nou.

Își însoți freamătul de un surâs șăgalnic. Strânse perna în brațe și lăsă să-i treacă prin față imaginile care o făceau atât de fericită.

Cliff fusese blând, răbdător și atât de puternic. Roșind de plăcere, își dădu deodată seama că timp de doi ani „făcuse dragoste" cu Clarence fără a înțelege ce înseamnă cu adevărat aceste două cuvinte. Să i se dăruiască lui Cliff i se părea tot atât de firesc ca și faptul că respira și că își potolește setea la un izvor răcoros.

„Cliff, a face dragoste, iubire". Privindu-se într-o oglinjoară, surâse fericită. Înțelegea acum atât de multe lucruri care până ieri i se păreau de neînțeles. Vălul de necunoaștere se destrămase. Bineînțeles că toate astea nu însemnau nimic pentru Cliff. Dar ce importanță mai avea? Ceea ce îi dăruise din el îi ajungea. Și nici n-avea dreptul să-i ceară mai mult. Dragostea înseamnă să dăruiești, nu să ceri. Cliff n-o să-i aparțină niciodată. Era ca și cum și-ar fi dorit să-i aparțină marea, vântul sau cerul cu stele...

Cliff sună pe la ora zece. Vocea lui îi provoca niște senzații ciudate. Ascultătoare, îi memoră instrucțiunile aruncate ca din praștie.

– Ai înțeles? o întrebă el, pe un ton brusc.

– Da, răspunse ea cu aceeași răceală profesională.

Se simți înspăimântată. O noapte... era atât de puțin, dar poate că era tot ce voise de la ea. Fericirea ei, atât de fragilă, aproape că era pe cale să se destrame când îl auzi:

– Voi veni să te văd cât de curând posibil. Îmi lipsești...

– Și tu mie. Fii prudent.

Întâlnirea lui Cliff cu Flăcăii Tomnatici era fixată la amiază, în bibliotecă. Ghicind fără efort că se vor aduna mai înainte, ca să discute despre el, Cliff avu grijă să coboare în subsolul de la Ivory Castle, și să se strecoare prin pasajul secret, pentru a-i spiona. Nu se înșelase. Era ora unsprezece și discutau despre misteriosul domn Holderman și fundația VIITORUL.

– Este șansa vieții noastre, spunea Teddy Dirkson.

Charlie Bangor, care băgase deja o jumătate de milion în afacere, nu spunea nimic.

– La început am fost neîncrezător, spuse Parmenter. Dar a trebuit să-mi schimb opinia. Ce ne propune Holderman, nu-i vorbă-n vânt.

Terence Clive își învârtea linguriță în ceașcă.

– Atunci, ai bunătatea și explică-ne și nouă ce primim în schimb. Pentru că eu personal n-am mai auzit de asemenea beneficii.

– Au existat asemenea redevențe în industria informatică. Sau în cinema, unde cu o investiție minimă se pot realiza beneficii de o mie la sută sau mai mult.

– Nemaipomenit, murmură Clive cinic. Așadar, banii noștri vor fi folosiți la producerea unei tâmpenii, cum este filmul, unde se arată o gașcă de puști cu coșuri care se-nghesuie să se uite printr-o gaură la fetițe care se dezbracă în vestiarul școlii, pentru ora de gimnastică. Nu mă încântă.

– Am dat filmul ca exemplu, se neliniști Parmenter. Mai sunt și alte omenii unde aceste beneficii sunt o realitate, cu condiția să existe un moment propice și să nu pierzi ocazia. În industria farmaceutică, de exemplu, cu medicamentele miraculoase sau alte lucruri de felul acesta.

– Ai uitat de droguri, interveni Clive. Dacă s-ar ivi ocazia, ai plăti cheltuielile unui avion burdușit cu cocaină, din Columbia.

– Am vorbit despre Holderman cu directorul de la Castle. Este un tip cât se poate de respectabil. Un veritabil șobolan de bursă care își împarte timpul între Wall Street și Boston. Primește atât de multe telefoane aici, că are un întreg pomelnic la recepție. Clive, reluă Parmenter. De ce mă contrazici tot timpul? Ți-am vorbit de leacuri miraculoase, ca interferonul, de exemplu. Sunt sigur că Holderman se interesează de profituri care se pot realiza în domeniul biologiei. Separarea genelor, crearea de supercelule, crearea de noi rase de plante și animale. Pești care trăiesc în deșert și vite care se îngrașă fără să mănânce. Poate că avem de a face cu ceva de genul ăsta, cine știe?

– Cred că natura a fost și așa destul de chinuită, bombăni Clive. Într-o zi, se va întoarce împotriva noastră.

– Eu am încredere în el, spuse Charley Bangor, ieșind în sfârșit din muțenia lui.

– Nu se comportă deloc ca un trepăduș oarecare, reluă Parmenter. Chiar părea reticent în a ne accepta donația. Deși a dovedit cu prisosință că e vorba de un beneficiu de cinci sute-douăzeci la sută, totuși nu se lansează în declarații asigurătoare. Mi-a dat telefonul lui de la Boston. Am sunat imediat. Secretara lui mi-a spus că sunt membrii Asociației de Protecție a Investițiilor și a asociației pentru asigurări Financiare. După cum vezi, mi-am luat niște precauții.

Clive continua să fie încruntat.

– Și faptul să peste trei zile pleacă să definitiveze afacerea și după aia o întinde la Tokio, nu te pune pe gânduri? Dacă tot ce ți-a spus secretara lui înseamnă o garanție pentru tine...

– Poartă un costum de cel puțin o mie de dolari, spuse Bangor, cu invidie.

Clive izbucni în râs.

– Și chestia asta v-a convins? țipă el. Dați-i toți banii pe care-i aveți, ca să-și ia și alte costume și o să rămâneți în izmene, să vă țină de cald la iarnă!

– Cinismul tău n-are nici un haz, spuse Parmenter cu amărăciune. De ce refuzi să mă asculți?

– Nu te mai obosi degeaba. Acum patruzeci de ani, ai încercat să mă convingi de glasul rațiunii și n-ai reușit.

Cliff se strâmbă, în ascunzătoarea lui. Nu-i plăcea turnura pe care o luase discuția. Și nici felul în care Clive se încăpățâna în hotărârea lui. Părea să nu observe animozitatea din privirea lui Parmenter.

– Bine, concluzionă Parmenter, vino diseară la mine să discutăm între noi.

Lui Clive îi sticli privirea.

– Faci tu cinste?

– Sigur că da.

Cliff își înăbuși o înjurătură. Vedea clar cum se învârt rotițele lui Parmenter. Dacă nu avea grijă, Clive își va inaugura mormântul înainte de vreme.

„Drace, se gândi el, pute a carne friptă"... În lumea escrocilor funcționa o regulă pe care n-o călca nimeni: să nu-ți împingi victima la sinucidere. Dar ce să faci când victima o caută cu lumânarea? Dacă vroia să-l mai numere pe Clive printre cei vii, trebuia să găsească o soluție. Repede de tot.

La ora două după amiază, telefonul din camera lui P.J. se porni să sune.

– Trebuie să te văd. Imediat.

– Dar e ziua în amiaza mare...

– Du-te la magazinul din intersecția dintre Maple Street și Reigate Road. Să ieși din magazin la două și treizeci și șapte de minute, fix. Acum e două și cinci. Nu întârzia s-o iei din loc. O să fiu și eu prin preajmă și o să-ți dau o mână de ajutor.

– Ce se-ntâmplă? spuse ea cu o voce pierită de spaimă.

– Nu pot face nimic în plus pentru Terence Clive. Am făcut tot ce am putut fără să risc că o să mă demasc. Acum e rândul tău să încerci să-l salvezi.

– Eu? Și cum s-o fac?

– Cum vei putea, scumpo. Parmenter pare hotărât să-i vină de hac.

Șocul o făcu pe P.J. să se așeze. Cum o să poată să reușească acolo unde Cliff dăduse greș? Și având atât de puțină vreme la dispoziție.

– Nu sunt în stare să... începu ea.

Până să termine, auzi un declic în receptor.

La ora două și trei zeci și șapte fix ieși din magazin, se duse la mașină și răsuci cheia în contact. Nu se întâmplă nimic. Făcu o a doua tentativă, motorul nici nu se mișcă. Atunci Cliff, apărut de undeva, îi bătu în geamul de la portieră.

– Bună ziua, domnișoară Jameson. Aveți necazuri? Pot să vă ajut?

Îi adresă un surâs șters. Vremea era așa urâtă că frigul te mușca de piele. Cliff era îmbrăcat într-un mantou de păr de cămilă, care-i accentua alura de bancher prosper. Se lăsă în scaunul mașinii pe care ea se grăbise să-l elibereze, ridică geamul și încercă să pornească motorul.

– Ai făcut tot ce ți-am spus? întrebă el. Vântul îi răvășise părul, dar expresia îi era hotărâtă, aproape ostilă.

P.J. trase aer în piept.

– Am depus cecul lui Charley Bangor și am prevenit banca Fundației că afacerea e confidențială.

– Perfect. Acum, uită-te în ziarul pe care ți l-am pus între scaune. O să găsești alte trei cecuri pentru tine. Depune-le repede înainte ca imbecili ăștia să se trezească.

Cu degetele tremurânde P.J. vârî plicul în buzunar.

– Bangor și Dirkson, câte o jumătate de milion fiecare. Pentru Parmenter, două sute cincizeci de mii. Nimic de la Clive.

– Aproape jumătate de sumă dată înapoi...

– Când ceilalți au înțeles că Bangor le-a luat-o înainte și când au înțeles că ai lui au început să facă pui și ai lor stau

degeaba la bancă parcă au înnebunit. Adică nu. Erau ca rechinii când simt miros de sânge. Cu excepția lui Clive, bineînțeles.

– Apropo, ce ai vrut să spui mai înainte cu „așa cum vei 'putea" în legătură cu el?

– Exact ce am spus. Nu-i pasă de bani. Parmenter l-a invitat la el în seara asta pentru a încerca să-l facă să-și schimbe opinia. Folosind toate argumentele posibile. Dacă nu reușește, cred că lui Clive o să i să întâmple un accident. Trebuie să te-ntâlnești cu el, nu-i așa? La ce oră?

– La ora șapte.

– Perfect. Parmenter îl așteaptă la ora nouă. Încearcă să-l convingi să investească și el. Folosește toate argumentele posibile. Și dacă nu reușești, împiedică-l cu orice preț să ajungă la Parmenter.

– Ce înțelegi prin „cu orice preț"? întrebă ea, îngrozită.

– Orice. Minte-l, dă-i să bea, promite-i că-l iei de bărbat, n-are importanță ce, dar să funcționeze.

– Dar dacă... dacă...

– Dacă o să vrea să se culce cu tine? Hai nu te mai alinta atât! În brațele lui ești la fel de în siguranță ca și în brațele bunicii tale. E bătrân, prăpădit și n-o să te atingă nici cu un deget.

– Cliff! strigă ea, cu adevărat indignată.

– Crezi că-mi face vreo plăcere ideea? Chiar deloc. Chiar mi se pare detestabilă. Dar e poate singurul mod de a-l salva.

– Dar... dacă nu reușesc să-i schimb hotărârea de a se duce la Parmenter?

– Nu trebuie să se întâmple asta. E viața lui în joc.

Îi puse mâna pe încheietură, gata de plecare.

– Îi întâlnesc imediat pe Bangor și Dirkson. Mai vor să investească. O să-i accept banii lui Bangor dar nu și pe cei ai lui Dirkson.

P.J. era înspăimântată, înnebunită și mai ales afectată de atitudinea lui Cliff. Chiar dorea să-l seducă pe Clive? Să-l facă să bea? Să-i ceară să-și riște viitorul lui și pe al lui Albert? Ce fel de om era ca să-i facă o asemenea cerere?

– Ce mai e? explodă Cliff, cu iritare. Până la urmă te-ai hotărât să te-ntorci la Boston și să-l lași pe Clive să se descurce singur?

P.J. strânse din pumni. Nu, n-o să fugă. La urma urmei, era responsabilă de bunul mers al acțiunii.

– Nu.

– Bagă de seamă. O putem întinde și acum. Avem un milion de dolari ai noștri. Îmi golesc contul din bancă, luăm avionul de Rio și dăm totul uitării...

Îl privi cu un amestec de mirare și repulsie.

– Nu vorbești serios!

– Poate că da, poate că nu. Ți-am cerut o dată să ai încredere în mine. Cine știe dacă n-a fost vorba de încă o escrocherie? Când m-ai căutat pentru ancheta asta, nu știai mare lucru despre ceea ce tu numești „rău". Dar după cum ai văzut, totul se poate învăța.

– Prietena ta Cleo n-a făcut o alegere prea rea, murmură ea.

– Așa e, aprobă el fără nici o emoție. Dar Cleo n-o să fie acolo. Mingea e în terenul tău, Junior. Clar?

P.J. îl fulgeră cu privirea.

– Clar.

– O să te aștept în camera ta, în seara asta. Iar când totul se va sfârși am să te duc într-un hotel acceptabil și vom dormi într-un pat ca lumea.

– Pari foarte sigur că o să vin după tine.

– Crezi că m-ar deranja dacă m-ai refuza, replică el cu răceală. Lumea e plină de femei care nu așteaptă decât așa ceva. Pe diseară.

Ieși din mașină și-i adresă o scurtă clătinare din cap. O rafală de vânt îi răvăși și mai tare părul pe când se depărta, mergând pe trotuar fără a privi înapoi.

Capitolul 11

La restaurantul Montagne Verte, P.J. își bea ceaiul sorbind din el cu înghițituri mici. Se străduise să fie cât mai elegantă în seara asta: rochie dintr-un material bleu, două safire în urechi și un machiaj discret al ochilor. Dar Clive nu era prezent ca să-i admire rodul eforturilor artistice. Trecuse o jumătate de oră și P.J. făcea eforturi să stea dreaptă și liniștită. În realitate însă, în sufletul ei, se zbătea ca peștele pe uscat. Simțul datoriei îi impunea să aștepte sosirea lui Clive și să încerce să-l salveze, indiferent ce mijloace ar fi trebuit să folosească pentru asta. Și mai era și propunerea neașteptată a lui Cliff de a fura banii și a fugi la Rio. Ce semnificație să fi avut? Oare vorbise serios? Nu mai știa ce să creadă.

Șeful de sală începuse s-o privească de la un timp cu suspiciune. Aruncă o privire discretă pe ceas. Patruzeci și cinci de minute. Să fi uitat Clive de întâlnire? Se duse în holul cu pereți

tapetați în maro deschis și căută din ochi un telefon. După ce formă numărul, așteptă să sune de mai bine de cincisprezece ori. Nici un răspuns. Poate că era pe drum...

Dar o oră mai târziu, scaunul din fața ei era tot atât de disperat de gol. Descumpănită se duse din nou să telefoneze, la Ivory Castle, de data aceasta. Află că și Cliff ieșise. Tocmai atunci când avea atâta nevoie de el? Ce ar fi trebuit să facă?

Încercând să nu se lase pradă derutei, începu să frunzărească cartea de telefon și își notă adresele lui Parmenter și Clive. Se duse în mașină și, la lumina lămpii de plafon căută pe o hartă din torpedo strada pe care locuia Clive. Se lăsase ceața și P.J., conducând prin Leaftree, avea impresia că traversează un oraș fantomă. Trecu peste un pod foarte vechi care poate că la lumina zilei ar fi părut pitoresc, dar acum i se păru sinistru. Ajunse curând în fața casei lui Clive, o clădire albă, cu două etaje. Toate luminile erau stinse, cu excepția celei de la intrare. Garajul era gol.

Unde era Clive? La Montagne Verte? Sau la Parmenter? Demară și se opri la primul telefon public pentru a suna la restaurant. Domnul Terence Clive nu era acolo. Se întoarse în mașină și reperă pe hartă adresa lui Parmenter, rugându-se cerului ca bătrânul Clive să nu fi ajuns acolo.

La intrarea proprietății îi recunoscu mașina, un vechi Ford Mercury, cu parașocurile pline de noroi. Spaima îi dădu, pentru câteva secunde, un gol în stomac. Cliff fusese cât se poate de clar: ori îl făcea pe Clive să investească, ori îl împiedica să-l întâlnească pe Parmenter. Eșuase în ambele. Acum, nu mai rămânea decât să improvizeze.

După ce-și parcă mașina, un pic mai departe în spatele bibliotecii municipale, se întoarse mergând cu mâinile în buzunare și gândindu-se cum ar trebui să procedeze în continuare. Pe când se apropia de proprietate, un motan roșcat îi tăie calea și dispăru în grădină. Imediat, lui P.J. îi veni o idee.

– Eustache! strigă ea. Eustache! Vino încoace pisoiaș.

Ajunsă la marginea peluzei din fața casei lui Parmenter, o traversă în întuneric, fără să mai strige pisica și întrebându-se dacă n-o urmărește cineva de la fereastră. Jaluzelele erau trase la ferestrele de pe toată fațada, mai puțin cele de pe flancuri. Având grijă să rămână în umbră, riscă o privire în interior. Îi zări pe mândoi în colțul opus al camerei. Clive își ținea capul între palme. Parmenter era lângă el și-i umplea un pahar. De la distanță, se vedea clar cum Clive plânge. În curând, amețit de alcool, va fi gata să semneze orice, chiar și un testament fals. Apoi putea fi victima unui accident stupid...

Era esențial să rămână calmă. Poate că Parmenter avea intenția de a-l lăsa pe bătrânul alcoolic să se întoarcă singur acasă. La adăpostul cetii, se întorse pe partea cealaltă a peluzei. Îl va aștepta pe Clive în mașină și-l va obliga să oprească, chiar cu riscul de a provoca un mic accident.

„Dar dacă Parmenter îl va conduce până acasă și-l va lăsa dormind, cu o țigară aprinsă în mână, ce-o să faci?" Înainte de toate, nu intra în panică. Spargi o fereastră, intri înăuntru și-l scoți afară, cu orice preț. Când trecu din nou prin fața proprietății lui Parmenter, ferestrele erau încă luminate. Parcă mașina de partea cealaltă a străzii, într-un unghi din care

putea vedea pe cei care veneau sau plecau fără ca, la rândul ei, să poată fi văzută. Se îndesă în scaun pentru a se feri de frig, își încrucișă brațele pe piept și începu să aștepte.

Aproape de miezul nopții, P.J., în pragul unei explozii nervoase, tresări, zărind ceva. Se deschisese o ușă laterală. O rază de lumină dezvălui silueta dreaptă a lui Parmenter și pe cea îndesată și șovăielnică a lui Clive, agățată de brațul lui. Parmenter îl împinse pe tovarășul său pe locul din față al mașinii și se așeză la volan. Înainte de a răsuci cheia în cotact, P.J. așteptă mai întâi ca Parmenter să se îndepărteze. Când porni de pe loc nu mai vedea decât luminile din spate ale bătrânului Ford Mercury. Urmărea pentru prima dată o mașină și nu știa ce metodă să aplice. La început, avu impresia că Parmenter se-ndreaptă spre casa lui Clive. Pe urmă, el intră pe o șosea națională pustie pe care o urmă cam un kilometru. Intră apoi pe un drum de munte recent refăcut care părea că duce la un șantier adandonat. Spaima lui P.J. creștea o dată cu trecerea fiecărei secunde. Ce punea la cale Parmenter?

Văzu luminile de frână ale Fordului că se aprind și apoi îl văzu cum intră pe o alee și stinge farurile. Mașina făcu o ușoară întoacere. Se deschise portiera de pe partea șoferului. O siluetă se zări în lumina plafonierei. După care se făcu întuneric. Ce dracu tot învârtea Parmenter? În momentul când P.J. se pregătea să intervină, văzu că farurile se aprind din nou. Apoi mașina începu să coboare colina într-un fel nebunesc.

„Blestematul de Parmenter!" se gândi P.J. înspăimântată. L-a lăsat pe Clive mort de beat singur! L-a adus până aici ca să-l dezorienteze și să nu mai găsească drumul de întoarcere. Fără să se mai gândească, demară în trombă și porni în urmărirea lui. Parmenter o putea vedea acum, dar nu mai avea importanță. Trebuia cu orice preț să-l salveze pe Clive. La capătul colinei mașina se angajă fără ezitare pe șoseaua națională, dar ceva nu era în regulă fiindcă mergea prea pe mijlocul drumului. O semiremorcă venea din sens opus. Pentru a evita impactul, camionul intră pe sens opus. Orbită de faruri și înnebunită de urletul claxoanelor, intră cu mașina în șanț.

În depărtare, pe drumul ce ducea spre centrul orașului Clive accelera periculos. În ultima clipă evită miraculos un parapet. P.J. ezită un moment până să frâneze și-l izbi în parașocul din spate. Felul lui de a conduce devenea din ce în ce mai fantezist. Dintr-o dată, el se comportă neașteptat: opri brusc la un semafor pe verde, într-un scrâșnet cumplit de frâne și lăsând în urmă o urmă de cauciuc ars. Mașina se roti pe mijlocul drumului. Dar cel puțin acum se oprise și era întreg și nevătămat.

P.J. apăsă pedala de frână și se alinie lângă Fordul Mercury. Sări din mașină și deschise portiera lui Clive. Acesta clipea din ochi, complet năucit.

– Peggy, spuse el cu o voce stinsă.

– Penny, îl corectă ea, împingându-l cu toată puterea spre scaunul pasagerului.

– Ce... ce tot faci?

– Am grijă de dumneavoastră.

Puse contactul și redresă mașina pe șosea. În momentul în care demară, lumina semaforului trecu pe roșu. Din reflex, puse piciorul pe pedala de frână. Dar frânele nu funcționau!

Fordul înaintă încet, dar câțiva metri mai încolo drumul cobora în pantă spre centrul orașului Leaftree. P.J. trase de volan spre trotuar. Automobilul fu ușor frânat de bordură dar nu suficient ca să nu ajungă într-un stâlp de beton armat. Capota și portbagajul se deschiseră cu un scrâșnet sinistru, iar P.J. simți cum o lovește volanul în stomac. Întinse mâinile din reflex pentru a-l împiedica pe Clive să dea cu capul de parbriz. Bărbatul căzu înapoi pe scaun ca o păpușă de cârpă.

– Frânele! spuse P.J. Ucigașul ăla ți-a sabotat frânele!

Fără să mai piardă nici o secundă deschise portiera, ocoli mașina și-l ajută pe Clive să coboare. Șocul mai reduse acestuia din toropeală și părea că începe să înțeleagă. Din fericire, străzile erau goale. Sprijinindu-l pe Clive cu energia pe care ți-o dă disperarea, P.J. îl duse spre mașina ei de închiriat. Imediat ce-l instală alături de ea, acesta începu să sforăie. În drum spre casa lui, se simți deodată cuprinsă de spaimă. Și dacă Parmenter era acolo, ca să fie sigur că planul lui machiavelic a reușit?

Cu respirația tăiată, o luă spre Nutmeg Peddler. N-avea nici cea mai mică idee cum o să-l ducă pe Clive în camera ei. Dar era singurul loc unde putea să-l țină în siguranță. Poate că o aștepta și Cliff, așa cum promisese.

Nu se opri decât o singură dată la un service, pentru a cumpăra niște pahare de plastic pentru cafea. Surprinsă de chipul speriat al vânzătoarei, se uită într-o o oglindă. Era ciufulită, palidă și din colțul gurii i se prelinsese un firicel de sânge. Îi tremurau mâinile și avea o privire rătăcită. Pentru a evita, în caz de anchetă, să facă o legătură între ea și Fordul abandonat, începu să spună o poveste cu un cerb ce-i ieșise brusc în față, pe un drum de țară.

– Ați avut noroc, suspină tânăra de la service.

Nu după multă vreme, ajunseră în curtea de la Nutmeg Peddler. Trăgând de Clive și sprijinindu-l, intră pe o ușă laterală, rugându-se ca paznicul să fie adormit. Epuizată, se opri în cele din urmă în fața ușii de la cameră și introduse cheia în broască. „Numai de-ar fi Cliff aici!" își repeta într-una. Camera era cufundată în întuneric dar o rază de lumină cădea asupra cuiva așezat pe pat. Pe P.J. o cuprinse o ușurare atât de mare încât aproape că leșină. Închise ușa în urma ei și se sprijini o clipă de ea. Reușise. Clive trăia! Clătinându-se, se îndreptă spre pat.

– De ce nu aprinzi lumina? întrebă ea, arzând de dorința de a zări chipul lui Cliff și a se arunca în brațele lui.

Lumina invadă camera și o orbi, pentru câteva secunde.

– Perfect, se auzi o voce. Perfect, perfect. Acum, răsucește cheia în broască.

P.J. clipi din ochi, terorizată. Nu era Cliff, ci Parmenter. Și ținea un revolver îndreptat înspre ea.

Capitolul 12

Instinctiv, căută mânerul ușii din spate. Declicul piedicii pistolului o făcu însă să rămână nemișcată de frică. Parmenter surâdea amenințător.

– Te întrebi cum am ajuns aici. Imaginează-ți că m-am ținut după voi de la șantierul părăsit. Da, aveam o altă mașină parcată acolo. Două precauții nu strică niciodată. În timp ce voi intrați în motel prin spate, eu intram prin față. Deschiderea unei uși, pentru un vechi chirurg e floare la ureche.

– Cum ai știut că e camera mea?

– Teddy Dirkson te-a sunat de la mine de trei ori.

– Ce dorești? întrebă ea încet.

– Îți întorc întrebarea, domnișoară Jameson. De ce ne urmărești? Și Clive? De ce te interesează? I-ai salvat viața, dar îți garantez că n-o să-ți mulțumească pentru asta.

– Aveam întâlnire astă seară, răspunse ea ca să mai câștige timp.

Unde era Cliff? Plictisit, poate, s-o fi întors la hotel și acum doarme bustean!

– Nu și-a mai amintit de întâlnire după câteva pahare. Așa că am fost foarte surprins să văd cum ai sărit din mașină și l-ai pus în a ta. Asta mi-a trezit unele suspiciuni, domnișoară Jameson.

– Ce suspiciuni? N-a venit la întâlnire și l-am căutat să-i spun vreo câteva. Nu-mi place să amân lucrurile.

– Hm, minți bine, domnișoară. Dar îmi pare rău, nu m-ai convins. Cred că în cazul ăsta hazardul a lucrat suspect de bine: mai întâi l-ai cunoscut pe Teddy Dirkson, chiar în ziua în care providența ni l-a trimis pe domnul Holderman. Care domn, să nu uităm, se află acum în posesia unui sfert de milion din dolarii mei. A urmat Clive. Cam multe și ciudate coincidențe. Cine ești dumneata, domnișoară Jameson? Nu cumva o prietenă a domnului Holderman?

– Nu-l cunoșteam pe domnul. Ne-am întâlnit absolut întâmplător. Ca și pe domnul Dirkson. Pe Clive mi l-a prezentat Dirkson.

– Apropo de Clive, de ce nu l-ai dus la spital? De ce n-ai chemat o ambulanță? De ce n-ai anunțat poliția?

– Nu știu. Cred că din instinct.

– Nu ești prea cooperantă, domnișoară Jame... Cred că dacă am să scotocesc camera asta, s-ar putea să găsesc ceea ce caut. Ce zici de asta?

Fără să vrea, P.J. își aruncă privirea spre micul birou. În sertarele lui se găseau dosarele SOS și VIITORUL. Dacă le găsea, Parmenter ar fi aflat adevărata identitate atât a ei cât și a lui Cliff și i-ar fi omorât pe amândoi, ca și pe Clive. Un

geamăt slab se auzi din masa inertă ce ajunsese acesta din urmă. Apoi se rostogoli pe burtă și strânse perna în brațe.

– Ar fi fost mai generos să-l lași să moară, declară Parmenter. Nu mai are nici un motiv să trăiască. Albert a murit în această după-amiază.

P.J. se crispă.

– Ce tot spuneți? șopti ea.

– M-ai înțeles perfect. De acum, Clive se poate îmbăta până când o să crape. Păcat că tu ai complicat lucrurile.

– Ce ai de gând cu noi?

– Mai întâi am să scotocesc prin cameră. După aceea o să găsesc un fel de a scăpa de voi. Provocând un incendiu la Clive, de exemplu. Reputația ta o să sufere puțin atunci când se va afla că ai fost găsită moartă în brațele unui bătrân alcoolic. Dar asta este soarta tinerelor fete care nu știu să-și poarte singure de grijă.

– N-o să scapi așa ușor, n-o să creadă nimeni.

– Cunosc bine oamenii: cu cât micul scenariu pe care am de gând să-l pun în scenă va fi mai sordid, cu atât vor fi mai dispuși să-l creadă. O aventurieră și un bătrân consumat, hai recunoaște că e chiar romantic.

– Nu sunt o aventurieră. Sunt secretară în Amerherst, Massachusetts. Am o moralitate ireproșabilă. Toți cei care mă cunosc pot să confirme asta. Puteți percheziționa fiecare centimetru din cameră dacă vreți, dar să știți că vă pierdeți timpul.

– Stai jos, draga mea. Și chiar dacă nu mă crezi, află că ești prea impertinentă. O să te pun alături de prietenul Clive, cred că e mai prudent.

Scoase din dulap cea mai frumoasă rochie a lui P.J. și o rupse în fâșii, apoi se apucă s-o lege cu mâna stângă, în dreapta ținând pistolul. Cu o mișcare rapidă a mâinii drepte, care-l surprinse pe Parmenter, P.J. astupă țeava armei cu degetul arătător. Doctorul rămase împietrit și o privi cu furie, nevenindu-i să creadă.

– Ești idioată, ce crezi că faci? Dacă apăs pe trăgaci, rămâi fără mână!

Ea parcă simți în carne și în oase milioane de scântei care o sfâșiau. Dar curajul n-o părăsi și reuși să-și păstreze calmul.

– Hai apasă! O să-ți facă și ție mâna praf.

Parmenter trase brusc de pistol înspre partea dreaptă, cu intenția evidentă de a-i rupe degetul. Lui P.J. îi trecu o durere îngrozitoare prin mână și văzu stele verzi în fața ochilor. Reacționă imediat și cu dosul palmei îi trase una peste ochi lui Parmenter.

Orbit temporar, acesta se prăbuși peste Clive. Apoi, totul se petrecu foarte repede; P.J. înhăță cu mâna liberă telefonul, îl ridică deasupra capului și apoi îl trânti cu toată forța în creștetul chel al lui Parmenter. Acesta scoase un țipăt scurt, plin de mirare. Voi să ducă mâna la cucui, dar aceasta i se opri la mijlocul drumului și apoi îi căzu inertă lângă el.

P.J. se uită la el cu ochii larg deschiși, hohotind de plâns, în pragul isteriei. Era la capătul puterilor, cuprinsă de o amețeală subită și, căzu în genunchi. Cu mâini tremurânde, încercă să se debaraseze de armă. Renunță însă repede, degetul umflat o făcea să sufere îngrozitor.

Tocmai acest moment și-l alesese Cliff ca să intre în încăpere, îmbrăcat în negru și amenințând cu un pistol de același fel cu al lui Parmenter.

– Nici o mișcare, urlă el.

Apoi, clipind din ochi de surpriză, îl zări pe Parmenter prăbușit peste Clive, îl privi o bucată de vreme înainte să se întoarcă spre P.J. cu o mină de reproș... Aceasta avea impresia că se trezește dintr-un vis urât. Simțea că-l urăște pe Cliff.

– Grozavă intrare, glumi ea, fără nici o urmă de veselie. Dar, cam prea târzie, din păcate...

Se lăsă să cadă și se sprijini cu spatele de pat.

– N-ai pățit nimic? o întrebă Cliff.

– Nu. Te rog, leagă-l zdravăn înainte să-și vină în fire.

Cliff luă fâșiile de la picioarele patului și-l legă pe Parmenter cu mâinile la spate.

– Ce ai făcut în tot timpul ăsta? Dacă am văzut că nu te întorci, după mai bine de o oră, am pornit să te caut. La intersecție, am văzut cum ridicau mașina lui Clive. M-am întors imediat. Poți să-mi explici de ce ți-ai vârât degetul pe țeava pistolului ăla?

P.J. se uită la pata de pe tapet.

– O chestie pe care am văzut-o într-un film.

Cu o mișcare scurtă, Cliff o scăpă de povară, provocându-i și un țipăt de durere.

– Cu ce l-ai altoit... i-ai dat în cap cu un bloc de șapte etaje?

– Cu telefonul.

[illegible] de la priză.

– Și Clive?

– E beat pulbere.

Nemulțumit de răspunsurile ei scurte, îi întinse o mână s-o ajute să se ridice. P.J. tremura atât de tare încât părea că abia se mai ține pe picioare. Dintr-o dată, Cliff își schimbă atitudinea.

– Sângerezi, se neliniști el.

Schiță un zâmbet palid. Își ridică ochii spre el ca și când abia atunci realiza că este acolo, alături de ea. Epuizată, îi înlănțui talia cu brațele.

– Acum, spune-mi ce s-a întâmplat, murmură el, mângâind-o pe păr.

– Cliff, am ratat totul. N-am reușit să-l găsesc pe Clive la timp și puțin a lipsit ca Parmenter să-i facă de petrecanie. I-a dat să bea și apoi l-a suit la volan. Înainte de asta i-a sabotat frânele. Am reușit să-l ajung din urmă și să-l scot din mașină, dar Parmenter ne-a urmărit, fără să-mi dau seama, până aici. A vrut să ne omoare pe amândoi și apoi să te omoare și pe tine. A descoperit cine ești, în realitate...

Cliff se dădu un pas înapoi și o scutură ușor de umeri.

– De ce te socotești vinovată? N-ai făcut nici o greșală ireparabilă. Dimpotrivă, ai dat o lovitură destul de frumoasă. Ne-ai făcut cel mai frumos cadou care se putea face. În primul rând, cred că datorită ție am recuperat definitiv cele patru milioane de dolari escrocați fără mare tevatură... sau aproape fără mare tevatură, mai adăugă el sărutând-o ușor, în colțul gurii.

– Ce tot spui acolo?

– Parmenter este într-o postură extrem de incomodă, P.J. Mai întâi, pentru că are două tentative de crimă la activ. Apoi în urma mărturiei mele și a mărturiei tale vom putea obține un mandat de percheziție la vila lui. Și dacă acolo se va găsi un alt testament fals, semnat de Clive, atunci Parmenter e terminat. Deținem și alte probe împotriva lui. Ca să nu mai vorbim de mărturia lui Clive, care desigur că va cere clemența curții în schimbul declarațiilor sale.

– Nu-i chiar sigur... Se pare că fiul lui, Albert, a murit. Din cauza asta n-a venit la întâlnire. Era înnebunit de durere. Ceea ce i-a dat ideea lui Parmenter de a-i deghiza moartea în sinucidere.

– Ești foarte curajoasă, Harvard. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de viteaz ca tine. Și nici mai inteligent și nici mai...

Nevrând să devină sentimental, se opri din discurs. Cliff nu folosea niciodată un asemenea limbaj în discuțiile pe care le avea cu femeile și cu atât mai puțin un asemenea ton pasional. Pe de altă parte, putea s-o privească pe P.J. drept în ochi fără teamă că-și pierde din demnitate. Și o făcea cu nesaț, exprimându-și toată admirația care o simțea față de ea.

Se auziră niște bătăi în ușă. Nici unul nici celălalt nu le dădură vreo atenție. O voce isterică răsună pe culoar.

– Domnișoară Jameson! Domnișoară Jameson! Ce se întâmplă acolo?

– Cliff, șopti ea, strânge-mă în brațe.

El o înlănțui, cu un fel de blândețe amestecată cu o dorință arzătoare. Buzele li se întâlniră cu un asemenea elan de iubire

că nici nu auziră sunetul cheii răsucite în broască și nici cum se deschide ușa, pe care intră directorul motelului urmat de un gardian.

– Doamne Dumnezeule, exclamă acesta din urmă. Are doi bărbați în pat și-l ține pe al treilea în brațe. Și părea atât de serioasă... Murphy, cheamă poliția.

Cliff întoarse capul și-l învălui pe micul roșcovan cu o privire de gheață.

– Foarte bine, asta mă scutește pe mine s-o fac.

Ținând-o în continuare pe P.J. după mijloc, își vârî mâna în buzunar și scoase portofelul.

– Stați liniștitți, prieteni, mă numesc Holder și sunt membru de onoare al poliției din New York, Washington, Boston, Toronto, Philladelphia și Chicago. Sunați voi la comisariat sau o fac eu?

Directorul se apropie de Cliff și citi cu ochi mirați seria insignei pe care i-o arătă acesta. Apoi își întoarse privirile spre cei doi bărbați care zăceau în pat fără conștiință.

– Dar... ăsta e doctorul Parmenter.

– V-am spus să sunați la poliție, îi repetă Cliff, printre dinți. Spuneți-le că a avut loc o tentativă de asasinat. Am nevoie și de o ambulanță pentru cel de al doilea bărbat și pentru tânăra aceasta. Ați înțeles?

– Da, domnule.

Directorul dispăru în viteză, pe culoar.

– Tu, strigă Cliff la gardian! Ai grijă de ăștia doi. Eu ies cu domnișoara Jameson la aer. Cheamă-mă dacă cel care-i legat dă semne că-și revine.

Fără să comenteze, bărbatul se postă lângă pat încrucișându-și mâinile pe piept, în timp ce Cliff o scoase pe P.J. din cameră. Pe culoar multe uși erau întredeschise și locatarii îi priveau cu nedisimulată curiozitate. În salon, Cliff o forță pe P.J. să se așeze și, îngenunchind lângă ea, îi prinse mâinile înghețate între ale sale.

– Imediat ce poliția o să ne ia interogatoriul și după ce te va vedea un medic, o să ne ducem la Ivory Castle. În seara asta, o să dormi într-un pat adevărat. Și nu mai ai să te temi de nimic, Junior. Nu mai tremura, Sunt aici, lângă tine.

– N-am fost prea deșteaptă, nu-i așa? spuse ea, cu un aer răvășit.

– Ce tot spui? Ai fost minunată! Fără tine, Clive era acum în lumea drepților. Ți-e rău cumva?

– Un pic, dar am o senzație ciudată în brațul drept. Îmi pare rău cu adevărat, Cliff. Ți-am adus numai belele.

Îi scoase vesta și-i examină brațul și mâna. Apoi o descheie la nasturii rochiei pentru a se putea uita la umăr și la baza gâtului.

– La dracu, mormăi el. Mâine o să ți se învinețească tot brațul. Cotul arată de parcă ar fi primit o lovitură urâtă, iar indexul îți este fie rupt, fie dislocat.

O luă din nou în brațe, pradă unor emoții contradictorii.

– P.J., începu el cu o voce drăgăstoasă și severă în același timp, nu erai obligată să faci atât de mult. Trebuia să-l convingi pe Clive să investească în VIITORUL și să-l împiedici

să-l întâlnească pe Parmenter. Misiunea ta se termina aci. Fii mândră de tine Junior, ești un as, concluzionă el cu o voce sugrumată.

P.J. închise ochii, lipită de el ca un pisoi de mama lui. Cuvintele stăteau să izbucnească din gura lui Cliff dar el voia să se mai gândească înainte de a le pronunța. Se mulțumi doar s-o sărute pe tâmplă.

– Cel puțin, bine că s-a sfârșit.

P.J. clătină încet din cap, ținând ochii închiși. Deodată, avu o tresărire care nu se datora pericolelor prin care trecuse. Cliff mirosea a parfum... De mirare, întredeschise ochii. Pe bărbia lui i se păru că zărește o urmă de ruj de buze.

Năucită ca și cum ar fi primit o lovitură în ceafă, simți o gheară înghețată cum îi strânge inima. Așadar, în timp ce ea trăise un coșmar îngrozitor, el se distrase cu o altă femeie? Ea și cu Clive trecuseră pe lângă moarte, din cauza lui! Se simțea insultată și trădată. Cât de proastă putuse să fie!

În ciuda a toate acestea, se va duce cu el la Ivory Castle și în această noapte i se va mai dărui încă o dată, pentru ultima oară, și-și va săpa în memorie pentru totdeauna amintirile acestei nopți. Aceste câteva ore smulse fericirii îi vor recompensa și îi vor pedepsi în același timp.

Destinul decisese însă altfel. Când sosiră medicii de la ambulanță, o găsiră prăbușită de oboseală și durere neputând să se exprime decât prin monosilabe. Diagnosticul dură puțin: avea arătătorul dislocat, un ligament smuls la brațul drept și două coaste rupte. Medicul insistă să rămână noaptea

sub observație, la spital. După ce i se administră un sedativ, încercă să scape de Cliff, dar asta era totuna cu a mișca un munte din loc! Cliff o păzi deci pe P.J. până-n zori, ținând-o tot timpul de mână. Din timp în timp, scutura din cap, nevenindu-i să creadă. Și îndură tot acest calvar fără să clipească. Micule soldat plin de curaj...

Dacă n-ar fi intervenit Cleo, în cel mai prost moment, ar fi putut s-o supravegheze pe P.J. pas cu pas și ar fi putut s-o apere. Dar fusese obligat să se ducă la Putney pentru a liniști temerile lui Cleo. Acum regreta că n-o trimisese la dracu. Din cauza lui, P.J. ar fi putut să moară... Toată noaptea îi privi chipul palid, încercând să găsească în el puterea de a se despărți de ea. Dar nu era deloc sigur că o să fie în stare...

În zori, văzând-o că este pe cale să se trezească, se ridică de pe scaun. Obosit, cu obrajii albăstriți de barba care-i crescuse și mușchii anchilozați, ieși afară din încăpere. Avea aproape patruzeci de ani. Nu spusese niciodată, nimănui „te iubesc" și era prea bătrân ca să înceapă s-o facă acum.

Capitoul 13

Poliția o rugă pe P.J. să nu plece departe de Leaftree pe timpul interogatoriilor pe care le lua lui Parmenter și acoliților lui. În pană de bani, acceptă să locuiască în apartamentul lui Cliff de la Ivory Castle. Pe drumul spre hotel, tăcu tot timpul, strângând din dinți, cu excepția unui moment când își exprimă dorința de a-l vedea pe Clive, înainte de întoarcerea la Boston. Avea brațul susținut într-o eșarfă, iar mâna și coastele bandajate. Imaginea trupului ei martirizat îl impresionase puternic pe Cliff. P.J. părea indiferentă și închisă în ea însăși. El se arăta calm, dar dacă nefericita de Cleo s-ar fi aflat prin împrejurimi ar fi strâns-o de gât pentru toate necazurile care i le provocase.

– Îmi pare rău că n-am fost acolo să te apăr, începu el rău inspirat, închizând ușa camerei.

Nici o reacție. Tăcerea lui P.J. era atât de puțin firească, încât îl îngheță.

– Am cerut o întâlnire importantă cu un judecător.

„Mincinos odios, se gândi P.J. cu ranchiună. De când își dau judecătorii cu ruj pe buze?".

– Nu ești obligat să-mi dai vreo explicație, îi răspunse ea cu răceală.

Cliff încruntă periculos din sprâncene. Alt necaz acum, P.J. îi întorcea spatele.

– Nu mă justific. Încerc să-ți explic ce s-a întâmplat.

– Îmi este cu desăvârșire indiferent cum îți petreci serile.

În realitate însă, era bolnavă de gelozie și se detesta că este atât de lipsită de demnitate. Scos din sărite de proasta ei dispoziție, Cliff își luă o vestă și se duse la secția de poliție.

Se întoarse după-amiază, sperând s-o găsească pe P.J. într-o altă dispoziție. O găsi mai tristă și mai distantă ca oricând.

– Ce ai, până la urmă? explodă el când ajunse la hotel. De ce nu spui nimic?

– Tocmai am petrecut două ore cu un inspector de poliție. Sunt sătulă de vorbă.

Obosit și demoralizat, se întreba dacă nu era momentul să-i spună adevărul despre Cleo. În ultimul moment se răzgândi. Era prea riscant și probabil n-ar fi servit la nimic. Seara, stătu cât putu mai mult la bar, pentru a întârzia momentul când trebuia să se confrunte cu P.J. Când în sfârșit se întoarse în cameră, ea se uita gânditoare pe fereastră. El insistă să-i cedeze ei patul și el să doarmă pe canapea. Încetul cu încetul, avea impresia că-i înțelege mutismul în care se refugiase: P.J. îi dădea, de înțeles că, în felul ei, nu mai este

dispusă să continue relația dintre ei. Și de ce ar fi putut să se plângă el, care întotdeauna refuzase să fie statornic?

Cliff se culcă pe canapeaua de piele, învelit cu o cuvertură subțire. Noaptea nu-i aduse odihna de care avea nevoie. Își ținea ochii ațintiți pe P.J., pândindu-i zgomotul respirației. A doua zi, faptul că trebuia să stea la distanță de ea era un supliciu. Îi lipsea deja, ca și cum l-ar fi părăsit. Singura consolare pentru frământările lui era că Parmenter nu mai putea face rău. Casa îi fusese întoarsă cu fundul în sus de poliție, care îi găsise într-un sertar un codicil scris de mână de Clive și semnat de el. Textul era clar: în cazul morții lui Albert, Parmenter devenea singurul moștenitor al lui Clive. Parmenter contase că o să găsească mai târziu doi martori, fără de care valabilitatea documentului era nulă. Când Clive fu interogat în legătură cu actul, nu reuși să-și amintească mare lucru. Nu răspundea, de altfel, decât prin mormăituri și fraze scurte, cu ochii plini de disperare. Moartea lui Albert îl descumpănise complet și era sfâșiat de durere și vinovăție. Își recunoscu semnătura de pe codicil și privi multă vreme hârtia, neîndrăznind să creadă gândurile pe care aceasta le inspira.

— Vreți să ne spuneți ce s-a întâmplat? întrebă inspectorul.

Expresia lui Clive se împietri. Apoi limba i se dezlegă.

— Vreau să vorbesc. Au fost multe lucruri incorecte, chiar minciuni. Parmenter știa că Fordyce este condamnat. Am aranjat să semneze un fals testament pe care i l-am prezentat drept

o cerere de înscriere în club. Aveam cu toții nevoie de banii ăia. Acum, eu nu-i mai vreau. Îmi dau partea mea la SOS, primul destinatar.

– Ar fi înțelept, în orice caz. Înapoiați banii, mărturisiți, depuneți mărturie împotriva lui Parmenter și a celorlalți și vă vom ușura vina.

Clive aruncă o privire scurtă spre Cliff, care-l încurajă, scuturând viguros din cap. Acesta consideră că bătrânul alcoolic suferise destul. Hotărât lucru, mila creștinească a lui P.J. îl contaminase și pe el...

La ieșirea de la întrevedere, P.J. îl aștepta pe Clive în hol, cu gulerul de la canadiană ridicat și cu mâinile înfundate în buzunare. Se apropie de el plină de bunăvoință.

– Trebuie că v-au spus cine sunt, se bâlbâi ea, jenată.

Clive scutură din cap. Niciodată nu arătase atât de obosit și de îmbătrânit.

– Trebuie că mă urâți, domnișoară Fitzjames. Vă înțeleg...

– Dimpotrivă, am venit să mă scuz fiindcă v-am mințit. Și să vă cer să mărturisiți. Vor fi mai indulgenți dacă veți coopera.

Clive se uită la ea. Părea atât de tânără, de obosită și de vulnerabilă. Îi amintea de Mary Wiggingdon!

– Le-am spus tot ce știam. SOS o să-și recupereze banii. Și nu-mi pasă ce mă așteaptă.

P.J. avu o mișcare către el.

– Nu trebuie să spuneți asta, domnule Clive. Regret mult ceea ce i s-a întâmplat lui Albert, dar trebuie să reîncepeți să trăiți pentru dumneavoastră înșivă! M-ați iertat?

El avu un râs scurt, fără bucurie.

– Desigur! Chiar și pentru faptul că mi-ați salvat viața...

Încurajată, ea își strecură un braț sub al său.

– Haideți să bem o cafea. Sunt convinsă că puteți lua totul de la zero. Mai ales că nimic nu vă obligă să rămâneți la Leaftree la încheierea procesului. Veniți, deci, la Boston. Cunosc o clinică particulară care ajută săracii din comunitate. Este condusă de medici și infirmiere la pensie, așa cum sunteți și dumneavoastră. Dacă vă interesează, spuneți da, vă rog.

Fiindcă îi amintea atât de Mary, Clive o urmă docil. De la fereastra comisariatului, Cliff îi urmărea posomorât cum traversează strada. „Atenție Clive, se gândi el, o să te salveze chiar de tine însuți, înainte chiar să apuci să zici pâs. N-ai nici o șansă să scapi".

***

În dimineața următoare, Teddy Dirkson și Charlie Bangor fură și ei supuși unui interogatoriu strâns. Imediat ce-și dădură seama că bătrânul Clive mărturisise totul, se prăbușiră. Așa cum bănuise Cliff, Parmenter se dovedi cel mai înverșunat dintre cei patru. Se încăpățâna să nege cu tupeu evidența.

– Știam că sunteți detectiv, îi spuse până la urmă lui Cliff, surâzând superior. Ca și tipa, de altfel.

Cu un calm suveran, Cliff îi arătă care-i este adevărata identitate și legăturile cu FBI-ul.

– Iar domnișoara Fitzjames este funcționar la SOS. Avocatul care a încercat prima oară să te demaște era tatăl ei. N-o să te lase din strânsoare decât atunci când va fi sigură că-ți vei petrece restul zilelor în pușcărie. Ești gata, Parmenter. Terminat. Scos din toate evidențele.

– SOS? pufni în râs Parmenter, cu dușmănie. Banda aia de neputincioși? Aș fi putut să scap și de fandosita aia când mi-a fost la îndemână...

Cliff se ridică să-i tragă un pumn în figură și a fost nevoie de intervenția a doi inspectori pentru a fi stăpânit. Până la urmă, Parmenter capitulă și trecu la mărturii parțiale. Intenționa să restituie banii SOS-ului, sperând că astfel va câștiga bunăvoința juriului. Cliff bănuia că-l așteptau vreo cincisprezece ani de pușcărie.

Ancheta și interogatoriile se întinseră pe durata a trei zile. Într-a patra, secretariatul puse în ordine toate hotărârile.

În același timp, cele patru milioane de dolari se întoarseră în conturile asociațiilor VIITORUL și SOS.

Cliff ajunsese să nu se mai recunoască: era cu adevărat fericit fiindcă-l răzbunase pe tatăl lui P.J. și fiindcă lucrase eficient pentru SOS! Dar asta nu era principala lui preocupare: cel mai tare era îngrijorat de P.J. Nu doar fiindcă îl ținea la o distanță respectabilă, dar avea impresia că determinarea și îndrăzneala de care dăduse dovadă de-a lungul acestei aventuri i se stingeau încetul cu încetul. La început, crezuse că este doar furioasă fiindcă o lăsase singură să se confrunte cu așa mari pericole. Dar apoi începu să simtă că suferă de alte răni,

mult mai adânci, dar nu-și dădea seama care sunt acestea. Și mai avea și senzația imperioasă că un eveniment important este pe punctul de a se produce.

Singurul lucru despre care mai puteau discuta, fără nici o tensiune, era afacerea cu Bătrânii Tomnatici. Îndată ce se despărțeau de acest subiect, P.J. devenea nervoasă și distantă. Vorbea de reîntoarcerea acasă, de grijile pe care și le făcea pentru pisică și ferigi. În cea mai mare parte a timpului, lucra cu înverșunare la dosarele pe care și le adusese de la Boston. Sau stătea în pat, cu gândurile duse departe. Singura distracție care și-o mai permitea era să iasă cu Clive la o cafea. Cliff ajunsese să-l invidieze pe bătrân.

P.J. se întreba uneori dacă aventura rocambulescă în care fusese antrenată existase cu adevărat. Din dimineața în care o adusese de la spital, Cliff aproape că nu-i mai vorbea. Câteodată îl surprindea cum o privește ca pe un obiect fragil, ori ca pe un animal periculos. În afară de un sărut neutru și formal, în prima dimineață, nici n-o mai atinsese.

După ce Cliff o să-și termine treaba cu poliția din Leaftree o să-i telefoneze lui Henry la SOS. Îi va spune despre cele patru milioane de dolari care urmau să intre în conturile Fundației și despre mijloacele pe care le folosise ca să le recupereze. Henry îi va cere să demisioneze imediat pentru a evita ca scandalul să afecteze imaginea SOS-ului. Era clar că aproape violase legea ajutându-l pe Cliff să demonteze o asemenea escrocherie... Se făcuse chiar vinovată de necinste și minciună.

Așa că în toată această aventură reușise să-și piardă și slujba și pe Cliff. Toată viața o să-și compare orice nouă cunoștință cu el, fiecare săptămână monotonă cu zilele trepidante petrecute alături de el, nopțile de insomnie cu cele petrecute în brațele lui. De ce îl mai iubea oare atât de tare, din moment ce nu putea să-l ierte că o abandonase chiar atunci când avusese cea mai mare nevoie de el?

După patru zile de anchetă, Cliff scăpă de orice obligație față de poliția din Leaftree. P.J. reuși, în sfârșit, să găsească curajul de a-i telefona lui Henry. Așa cum își imaginase, răspunsul începea cu un lung moment de tăcere, mai lung decât oricare din istoria telefoniei.

Într-un sfârșit, vocea lui Henry se auzi la capătul firului.

– Sunt foarte bucuros și îți sunt recunoscător, P.J. Dar mi-e teamă că ai violat principiile elementare ale SOS. Nu înțeleg de ce a trebuit să apelezi la serviciile acestui... vechi recidivist.

Bineînțeles că Henry nu știa că numai după lungi ezitări Cliff cedase insistențelor ei și că nu recursese la trucul cu procentele decât în ultimă instanță. Închise telefonul intrigată, după ce îi promisese patronului că-i va trimite demisia scrisă și că o să ia masa cu el la întoarcere. Opera părinților ei va continua, dar fără ea.

Se ghemui pe pat și privi cum picăturile de ploaie se scurgeau pe geamul ferestrelor. Se apropia iarna. Cliff se va reîntoarce curând la hotel. I-ar da tot ce are doar că s-o ia în brațe și să facă dragoste cu ea. Dar el nu va face nimic, pentru că povestea lor se sfârșise. Și poate că era mai bine așa.

***

Cliff se întoarse puțin după ora șase. P.J. era așezată într-un fotoliu, palidă, așa cum era în ultima vreme și, văzând-o, rezistă cu greu să n-o ia în brațe.

– De data asta s-a sfârșit cu adevărat. Mâine putem să ne întoarcem acasă. Ești mulțumită?.

Ea îi răspunse cu un surâs. Fără-ndoială, o aștepta vreun prieten. O auzise vorbind cu un anume Barlowe, despre pisica și plantele ei.

– Se poate lua avionul și mâine, sugeră el, agățându-și impermeabilul în cui. Un avion particular. E mai rapid și mai confortabil.

– Bine. Presupun că la Boston te așteaptă o grămadă de treburi, tatonă ea.

– Nu. Mă duc direct la Rhode Island, la mine acasă. Am întârziat cu cartea pe care o scriu. Tu însă cred că te grăbești să ajungi la SOS. Le-ai spus vestea cea mare?

– Da, în după-amiaza asta.

– Ar trebui să te aștepte cu fanfara și covorul roșu.

P.J. ridică din umeri și se întoarse spre fereastră.

– Nu. Mi-au cerut demisia. Mă așteptam la asta.

Cliff, care-și desfăcea cravata, rămase încremenit.

– Ce? Ai căzut în cap, ori ce?

– Nu, îi răspunse ea calm. Pur și simplu am făcut această anchetă fără aprobare oficială, iar metodele noastre au fost departe de idealurile pe care le apără SOS.

– N-o să lași să-ți facă așa ceva! Nu-i înțeleg pe tipii ăia. Ai riscat să-ți lași pielea și drept mulțumire, te dau afară!

Se apropie de P.J. și ea simți mirosul ploii din părul lui. Încet, se depărtă până lângă fereastră, strângându-și brațele în jurul său.

– Și ce o să faci acum? O să vinzi cravate la colțul străzii?

– O să mă descurc, murmură ea, părându-i rău că el se-nfuriase.

Cliff părea furios și sincer afectat. Lui P.J. nu-i convenea să constate asta, pentru că exista riscul să-și facă din nou iluzii... Îl auzi cum vine spre ea.

– Ascultă, spuse el, punându-i mâinile pe umeri. De ce nu ai veni cu mine în Rhode Island? Câteva zile de odihnă ți-ar prinde bine. Casa este pe țărmul oceanului. Dacă una din blestematele alea de balene ar eșua pe plajă, ai putea să mă ajuți s-o împing înapoi.

– Și ce aș putea face la Rhode Island, în afară de curățatul plajei?

El o răsuci cu forța spre el.

– Tot ce vrei. Și nimic din ceea ce nu vrei. Tu hotărăști.

Se uită la el. În ochi îi juca aceeași luminiță din seara când făcuseră dragoste prima oară.

– Nu, murmură ea.

Indiferent cât ar fi costat-o, trebuia să închidă acest capitol al vieții ei. Cliff continuă s-o privească.

Văzu cum o mare nostalgie îi transformă într-o clipă întreaga fizionomie. Mai exista deci o mică speranță! Și dacă

se temea atât de tare că o să se atașeze de el? Dar ca să lupți cu atâta încrâncenare împotriva unor sentimente, înseamnă că ele erau foarte puternice! Într-un elan de tandrețe, îi prinse fața în mâini.

– De ce ? întrebă el, hotărât să pună lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. De ce ți-e frică? Că o să descoperi că mă dorești la fel ca-n prima zi? Vino în Rhode Island și vei afla. Sau dă-mi, cel puțin, trei motive pentru a mă refuza.

Deja simțurile lui P.J. o luaseră razna. Pulsul i se ridicase, buzele i se întredeschiseră și simți cum dorința o face să viseze. Totuși, continuă să reziste.

– O aventură de câteva săptămâni nu e ceva care să mă intereseze. Poate fiindcă te iubesc prea mult pentru așa ceva, în ciuda a tot ce s-a-ntâmplat.

– Ia te uită! Interesant... Continuă, te ascult.

Își apropie obrazul de al ei și ea nu-i mai vedea decât umbra aurie a ochilor. Inspiră profund.

– Nu vreau să depind de nimeni, șuieră ea, cu respirația scurtă. Nu sunt făcută să trăiesc ca o femeie întreținută, nici pe termen scurt și nici lung.

– O femeie întreținută? Cine te aude se crede în secolul nouăsprezece! Al treilea motiv?

– Cleo.

Cliff își dădu capul pe spate și izbucni zgomotos în râs.

– M-ai mințit, continuă P.J. curajoasă. Inutil să negi, i-am simțit parfumul pe costumul tău, în seara când Parmenter a încercat să-l omoare pe Clive.

– A, asta era? strigă el. Erai bolnavă de gelozie! Pur și simplu! Nu știu dacă trebuie să mă minunez ori să fiu măgulit. Am crezut că ai înțeles de mult, că n-ai de ce să te temi de Cleo. Și până la urmă, de ce n-ai spus nimic?

– Mă învinuiam că sunt geloasă, mărturisi ea cu mare greutate. Aș fi suportat mai ușor să te împart cu ea decât ai fi avut curajul să-mi spui. Dar nu suport să fiu mințită.

El o privi fără expresie câteva secunde.

– Ți-am spus într-o zi că am oroare de gelozie. O să-ți explic de ce.

Ea se crispă, dar Cliff nu-i dădu drumul.

– Pentru că provoacă situații imposibile, ca aceasta. Amestecă lucrurile, îi orbește pe cei care-i chinuie. Ar fi trebuit să fii mai presus de așa ceva. Nu te-am mințit. Niciodată. Ți-am ascuns doar o parte a adevărului. O ador pe Cleo, este o realitate, dar numai fiindcă îmi este verișoară. În afară de noi doi, toți ceilalți din familie au dispărut. Și ea este un agent FBI dintre cei mai eficienți.

P.J. ridică brusc privirea, consternată.

– Cum... verișoara ta?

– Exact. Și dacă am vorbit puțin de ea în ultima vreme, e pentru că se află într-o misiune în Vermont. Din când în când ne ajutăm reciproc, dacă întâmplarea face ca drumurile să ni se întretaie. În acțiunea noastră, a servit pentru a le distrage atenția celor patru bătrâni de la tine. Văzându-mă cu o blondă așa de grozavă, existau puține șanse să mă suspecteze că aș face curte unei tinere serioase din Massachusettes.

– N-aș fi crezut niciodată...

– I-a fost foarte teamă că, din dragoste pentru tine, o să mă apuc de vechile îndeletniciri. M-am temut atât de tare că o să intervină greșit, încât am plecat la Putney ca s-o liniștesc. Exista riscul să strice totul.

– Și de ce nu mi-ai spus nimic?

– Nimeni nu cunoaște adevărata profesie a lui Cleo. Dacă n-aș avea deplină încredere în tine, ar însemna că sunt tâmpit să-ți vorbesc despre asta, înțelegi? Cel de al treilea motiv pentru care nu vrei să vii cu mine în Rhode Island nu există. Iar celelalte două, cu atât mai puțin.

– Ce vrei să spui? îl întrebă ea, cu inima bătându-i în piept.

– În aceste patru zile, m-am convins că niciodată n-ai să-mi ierți metodele expeditive. Am uitat că ești o idealistă. Nu-mi poți purta pică pentru asta, nu e în firea ta. Așa cum nu-i poți purta pică nici lui Clive.

P.J. ezită, căutând cuvintele potrivite.

– Nu ți-am reproșat niciodată nimic, indiferent despre ce a fost vorba. Te iubesc mai mult decât mă iubești tu; mă faci să sufăr îngrozitor, dar nu e vina ta.

– Junior... Este atât de multă vreme de când n-am mai suferit din cauza unei femei, încât nici n-am băgat de seamă ce mi se-ntâmplă. Nu-mi este ușor să spun, dar... nici eu nu doresc o aventură trecătoare. Țin prea mult la tine.

P.J. îl privi cu ochii măriți de surpriză. Dacă mintea, era un actor desăvârșit. Se priviră minute lungi, ezitând între speranță, uimire și suspiciune. Apoi Cliff gemu răgușit și își apropie fața de a ei.

– Ai putea încerca să-mi ușurezi sarcina. Știi foarte bine că nu mi-e ușor să spun ce am spus! Spune-mi cel puțin că mă iubești! Am să-ți răspund: în regulă, fiindcă presupun că și eu te iubesc și hai să ne căsătorim. Apoi vom relua totul de unde l-am lăsat.

– Să reluăm ce?

– Nu mai știu! Ce vrei? Să-ți cad în genunchi? Da, te iubesc! Poftim, am spus-o, ești mulțumită?

Cu gâtul uscat, P.J. abia reuși să scoată câteva silabe.

– Să ne... căsătorim?

– Da, da! Am ajuns la o vârstă când trebuie să mă gândesc și la lucruri din astea. Ca să nu mai spun că nu pot trăi fără tine. Un lucru e sigur: cine se căsătorește nu se plictisește niciodată. Am să te iau cu mine peste tot; dacă va trebui, am să-mi pun un smoching alb și am să-ți arăt stelele de pe terasa unei săli de bal... Hei, spui da sau doar te-am făcut să te distrezi de minune?

Bucuria o paralizase pur și simplu. Își trecu o mână după gâtul lui, cu prudență, fiindcă mai avea încă dureri.

– Suntem atât de diferiți unul de celălalt, zise ea aproape râzând. Eu voi apăra întotdeauna cauze pierdute, știi bine. Ți-am și arătat-o. Și pe urmă, vreau să muncesc.

– Perfect, te angajez! O să-mi alcătuiești bugetul, o să-mi ții contabilitatea!

– Cliff, sunt convinsă că te iubesc din prima clipă atât de tare...

– Și eu. Dar mi-a trebuit mai mult timp până s-o recunosc.

P.J. înțelese imediat. Cliff era un tip ciudat și singuratic, care nu-și dăruia dragostea oricui. Aplecându-și capul spre el își ascunse ochii închiși în pieptul lui. Nu era timp pentru discursuri. Cu mii de precauții pentru corpul ei încă fragil, o luă în brațe și o duse în pat. Și acolo, îi dădu o sărutare încărcată de tot focul pasiunii. Acea sărutare pe care visa să i-o dea de patru zile, ori poate dintotdeauna.

Sfârșit